

ЕРИК СИЙГЪЛ ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ

Превод от английски: Олга Стоичкова, 1992

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА

*На Силвия Хершер и Джон Флаксмън
... защото вие смятахте
за нещо моите брътвежи.*

*„Ние се влюбихме в тази книга и вярваме,
че същото ще се случи и с вас.“
„СЪН“*

Какво може да се каже за едно момиче на двадесет и пет години, което вече не е между живите?

Че беше умно и красиво. Че обичаше Моцарт и Бах. И Бийтълс. И мен. Веднъж, когато пак ме сложи в един кюп с тези музикални образи, аз се поинтересувах каква е последователността и тя ми отговори с усмивка: „По азбучен ред“. Тогава и аз се усмихнах. Сега обаче седя и се чудя дали ме подреждаше по първото ми име — в този случай щях да съм след Моцарт — или по последното ми име, където щях да се вмъкна между Бах и Бийтълс. При всички случаи нямаше да съм първи, което ужасно ме нервираше, тъй като по някаква тъпа причина съм израснал с мисълта, че винаги трябва да бъда номер едно. Семейна черта, какво да се прави?

В четвърти курс свикнах да уча в библиотеката на Редклиф. Признавам, че обичах и да разглеждам, но не ходех там само заради това. Мястото беше тихо, никой не ме познаваше и книгите по заявка не се търсеха толкова много. В деня преди един от изпитите ми по история все още не бях прочел първата книга от списъка — типичен Харвардски синдром. Разходих се до гишетото за заявки, за да взема някой том, който щеше да ме измъкне на следващия ден. Там работеха две момичета. Едната беше висока, нея всеки би взел за партньорка на тенис, а другата носеше очила и имаше миша физиономия. Избрах очилатото миньонче.

— Имате ли „Упадък на Средните векове?“

Тя метна поглед нагоре към мен и попита:

— Вие нямате ли си ваша библиотека?

— Вижте какво, Харвард има право да ползва библиотеката на Редклиф.

— Препи^[1], не става дума за право, а за морал. Вие там си имате пет милиона книги, а ние само няколко хиляди.

Господи, каква принцеса! От тези, дето смятат, че момичетата са пет пъти по-умни, понеже съотношението на Редклиф към Харвард е пет към едно. Обикновено не се церемоня и насичам този тип на парченца, но точно тогава проклетата книга адски ми трябваше.

— Слушай, проклетата книга ми трябва!

— Я внимавай какъв език държиш, Препи!

— Защо смяташ, че съм ходил в подготвително училище?

— Защото ми се виждаш тъп и богат — каза тя, сваляйки очилата си.

— Бъркаш — протестирах аз. — В действителност съм умен и беден.

— О не, Препи, аз съм умна и бедна.

Тя ме гледаше втренчено, а очите ѝ бяха кафяви. Добре де, може и да изглеждам богат, но няма да позволя на някаква си клифка^[2] — дори и с хубави очи — да ме нарича тъп.

— И какво, по дяволите, те кара да мислиш, че си толкова умна? — попитах я аз.

— Защото няма да тръгна да пия кафе с теб — беше нейният отговор.

— Слушай... аз пък не бих те поканил.

— Точно това те прави тъп — ми каза тя.

Нека да ви обясня защо я поканих на кафе. Получих си книгата, като хитро капитулирах в критичния момент, т.е. внезапно се направих, че умирам да я покая. И понеже тя не можеше да си тръгне, преди да затворят библиотеката, аз имах достатъчно време да погълна няколко съдържателни клишета относно преминаването на кралската зависимост от църковна към юридическа в края на XI век. На изпита получих отличен и — какво съвпадение! — същата оценка дадох на краката на Джени, когато излезе за пръв път иззад гишето. Не мога да кажа, че дадох отлична оценка на облеклото ѝ обаче — беше малко прекалено стил Бохо за моя вкус. Особено противно ми беше това индийско нещо, което носеше като дамска чанта. Добре, че не го показах, защото по-късно разбрах, че го е правила сама.

Отидохме в ресторант „Миджет“^[3] — едно заведение за сандвичи съвсем наблизо, което — независимо от името си — не е

ограничено за хора с нисък ръст. Поръчах две кафета и шоколадови сладки със сладолед за нея.

— Казвам се Дженифър Кавилери — каза тя. — Американка от италиански произход.

Като че ли нямаше да се досетя сам!

Тя добави:

— Уча музика.

— Името ми е Оливър — казах аз.

— Първото или последното? — попита тя.

— Първото — отговорих и после си признах, че цялото ми име е Оливър Барет. (Тоест, това беше по-голямата част от него.)

— Барет като поета?

— Не — отговорих. — Никакъв не ми е.

В последвалата пауза бях вътрешно благодарен, че тя не зададе обичайния потискащ въпрос „Барет, като залата ли?“, тъй като бях орисан винаги да ме свързват с човека, построил Барет хол — най-голямата и най-грозна постройка в двора на Харвард, един колосален паметник на парите, суетата и ужасния харвардизъм на моето семейство.

След това тя потъна в мълчание. Нима толкова бързо изчерпахме темите за разговор? Дали пък не й станах безинтересен, защото не бях роднина на поета? И какво? Тя просто си седеше там усмихвайки ми се. За да правя все пак нещо, започнах да разглеждам тетрадките ѝ. Имаше интересен почерк — малки, ръбати букви и нито една главна (за кого се мислеше, за Е. Е. Къмингс^[4]?). Освен това посещаваше някакви абсолютно нови курсове: лит. съч. — 105, музика — 150, музика — 201...

— Музика 201? Това не е ли следдипломен курс?

Тя кимна в потвърждение и не успя да прикрие добре гордостта си.

— Ренесансова полифония.

— Какво е това полифония?

— Няма нищо общо със секса, Преппи.

Абе защо ѝ позволявах всичко това? Тя не чете ли „Кримзън“? Не знае ли кой съм аз?

— Ей, ти не знаеш ли кой съм?

— Да, бе — отвърна с леко пренебрежение. — Ти си оня, който притежава Барет хол.

Тя не знаеше кой съм.

— Аз не *притежавам* Барет хол — заядох се. — Прадядо ми го е подарил на Харвард.

— За да може нескопосаният му правнук със сигурност да влезе в него.

Това беше върхът.

— Джени, ако си убедена в това, защо тогава ме накара да те черпя кафе?

Тя ме погледна право в очите и ми каза с усмивка:

— Харесвам тялото ти.

Част от начина да печелиш добре е способността да губиш добре и в това няма никакъв парадокс. Превръщането на всяко поражение в победа е типично харвардска черта.

— *Лош късмет, Барет! Игра страхотно!*

— *Наистина, много се радвам, момчета, че поехте. Искам да кажа, че ви е много необходимо да побеждавате.*

Разбира се, по-добре е един стопроцентов триумф. Искам да кажа, че ако имаш избор, за предпочитане е да спечелиш точка в последната минута. И докато изпращах Джени до общежитието ѝ, аз не унивах относно крайната победа над тази гадна кучка от Редклиф.

— Слушай, малка мръснице, в петък вечер е хоккейният мач с Дартмут.

— Е?

— Е, искам да дойдеш.

Тя отговори с обичайното за Редклиф уважение към спорта:

— Защо, по дяволите, трябва да идвам на някакъв скапан хоккеен мач?

— Защото аз ще играя — отвърнах небрежно.

За кратко настъпи тишина, в която ми се стори, че чувам падането на сняг.

— На чия страна? — ме попита тя.

[1] Прозвище на ученик от подготвителен курс ↑

[2] Студентка от Редклиф ↑

[3] Джудже ↑

[4] Американски поет (1894–1962), който пишел името си с малки букви ↑

Оливър Барет IV
 Ипсуич, Масачузетс Филипс Екзетър
 Възраст: 20 год. 5 фута 11 инча, 185 фунта
 Специалност: социални науки
 Регистриран в деканата: '61, '62, '63
 „Ол айви“ — първи отбор: '62, '63
 Професионална ориентация: право

Досега Джени би трябвало да е прочела биографията ми в програмата. Три пъти проверих дали Вик Клеймън, мениджърът, се е погрижил тя да я получи.

— *Господи, Барет, това първата ти среща с гадже ли е?*

— Млъквай, Вик, да не си изплюеш зъбите!

Докато загревахме на леда не й магнах, дори не погледнах към нея (голяма работа като е тук!). И все пак тя май че си *мислеше*, че гледам към нея. Искам да кажа, защо си свали очилата по време на националния химн — само от уважение към знамето ли?

До средата на втората третина ние водехме срещу Дартмут с нула на нула, т.е. Дейви Джонстън и аз бяхме на път да им перфорираме мрежата. Зелените копелета се усетиха и започнаха да играят по-грубо — май че искаха да ни счупят един-два кокала, преди да ги разкъсаме. Феновете вече крещяха за кръв, а в хокея това буквално означава кръв или — ако това не се получи — гол. Тъй като донякъде и благородството задължава, аз никога не им отказвах и двете.

Ал Рединг — центърът на Дартмут — пресече нашата синя линия и аз връхлетях върху него, отнех му шайбата и се спуснах по леда. Феновете неистово крещяха. Забелязах Дейви Джонстън вляво от мен, но сметнах, че ще успея да стигна до вратата, като знаех, че техният вратар малко се петляви — тероризирах го откакто играеше за Дерфилд. Преди да успея да стрелям, и двамата им защитници бяха върху мен и аз трябваше да се попързаям около мрежата им, за да

задържа шайбата. Сега тримата се мятахме ту към мантинелата, ту един към друг. В подобни мелета винаги съм гледал да се блъскам с всяка сила във всичко, носещо цветовете на врага. Някъде там под кънките ни се намираше шайбата, но в момента усилено се опитвахме да си разкажем играта един на друг.

Чу се реферската свирка.

— Ти! Две минути в клетката!

Погледнах нагоре. Той сочеше към мен. Мен ли? Какво бях направил, за да заслужа наказание!

— Стига бе, човек, к'во направих?

На него май не му се разговаряше повече. Той жестикулираше към масата на официалните лица: „Номер седем, две минути“.

Поспорих още малко, но това си беше задължително — тълпата очаква протест независимо колко явно е нарушението. Реферът ме отпрати с ръка. Запързалих се към наказателната клетка разярен и докато влизах в нея под тропота на кънките ми по дървения под, чух излайването на информационната уредба:

— Наказание за Барет от отбора на Харвард за непозволено хващане. Две минути.

Тълпата задюдюка. Няколко играчи на Харвард оспорваха мнението и справедливостта на реферите. Седях и се опитвах да си поема дъх, без да поглеждам нагоре и дори навън към леда, където Дартмут ни превишаваха по численост.

— Защо седиш тук, а всичките ти приятели играят?

Гласът беше на Джени. Не й обърнах внимание и вместо това призовах съотборниците си:

— Хайде, Харвард, вземи шайбата!

— Какво сбърка?

Обърнах се, за да й отговоря — в края на краищата аз я бях поканил:

— Много се стараех.

След това продължих да наблюдавам съотборниците си, които се опитваха да спрат усилията на Ал Рединг на всяка цена да вкара гол.

— Това срамно ли е?

— Джени, моля те, опитвам се да се концентрирам!

— Върху какво?

— Върху това как да му го върна на проклетото копеле Ал Рединг!

Погледнах отново към леда, за да дам морална подкрепа на колегите си.

— Ти лош играч ли си?

Погледът ми беше обърнат към нашата врата, около която сега се тълпяха зелени копелета. Не можех повече да чакам да изляза отново, а Джени упорстваше:

— На мен някога ще ми го „върнеш“ ли?

Отговорих, без да се обръщам:

— Ако не млъкнеш, ще го направя веднага.

— Аз си тръгвам. Довиждане.

Когато се обърнах, тя вече беше изчезнала. Изправих се, за да огледам и точно в тоя момент ме уведомиха, че двеминутната ми присъда е изтекла. Прескочих бариерата и се върнах на леда.

Тълпата приветства завръщането ми: „Щом Барет лети, всичко в отбора ще се нареди“. Където и да се криеше, Джени щеше да чуе големия ентусиазъм по повод присъствието ми. Така че много важно къде се намира!

Но къде е тя?

Ал Рединг стреля убийствено, но нашият вратар отклони шайбата към Джийн Кенъуей, който пък я подаде надолу в моята посока. Докато се пързалях след шайбата, си помислих, че имам частица от секундата да погледна нагоре към трибуните за Джени. Погледнах и я видях. Беше там.

В следващия момент летях по задник.

Две зелени копелета се блъснаха в мен и задникът ми се озова на леда. Усетих се невероятно унижен. Господи, Барет повален! Чувах как верните привърженици на Харвард викаха за мен, докато се изправях, плъзгайки се. Чувах и как жадните за кръв привърженици на Дартмут припяваха:

— Бийте ги пак! Бийте ги пак!

Какво ще си помисли Джени?

Дартмут отново владееше шайбата около нашата врата и вратарят ни отново отклони удара им. Кенъуей я избута към Джонстън, който я запрати към мен — вече се бях изправил. Сега тълпата

побесня. Поех шайбата и на бегом преминах през синята линия на Дартмут. Двама техни защитници се насочиха право към мен.

— Давай, Оливър, давай! Премажи ги!

Острият писък на Джени се извиси над тълпата — беше изключително силен. Излъгах един от защитниците, блъснах се в другия толкова силно, че той изгуби дъха си и след това, вместо да стрелям подадох на Дейви Джонстън, който се беше появил от дясната ми страна. Той заби в мрежата. Гол за Харвард!

В следващия момент вече се прегръщахме и целувахме — аз, Дейви Джонстън и другите момчета.

Прегръдки, целувки, потупване по гърба и подскачане нагоре-надолу върху кънките, а тълпата ревеше. Играчът на Дартмут, когото блъснах, беше все още по задник. Феновете хвърляха програми на леда. Това наистина довърши защитника на Дартмут. (В метафоричен смисъл, разбира се — той се изправи, след като, си бе поел дъх.) Направихме ги на пух и прах със 7:0.

Ако бях сантиментален човек и ми пукаше достатъчно за Харвард, на стената нямаше да си закача нито снимка на Уинтроп хауз, нито на църквата Мем, а на Дилън, Спортния център Дилън. Ако имах духовен дом в Харвард, това беше той. Нейт Пуси може да ми отнеме дипломата за тези думи, но библиотеката Уайдънър значи много по-малко за мен, отколкото Дилън. Всеки божи следобед от колежанския ми живот отивах там, поздравявах приятелчетата с топли мръсни думи, разтоварвах се от украшенията на цивилизацията и се превръщах в жокей. Какъв кеф беше да си сложиш подплънките и хубавата стара риза с номер 7 (сънувах как запазвам този номер), да си вземеш кънките и да тръгнеш към пързалката Уотсън!

Завръщането в Дилън беше дори по-голям кеф. Сваляш си запотените одежди и чисто гол се запътваш надутото към гишето да си вземеш хавлиена кърпа.

— Как беше днес, Оли?

— Екстра, Ричи. Екстра, Джими.

После — под душа. Слушаш кой на кого какво е направил и колко пъти миналата събота вечер. „Абе, хванахме ги тия свине от Маунт айдъл и...“ Аз пък имах привилегията да ползвам

самостоятелно място за размисъл. Бях ощастливен с болно коляно (да бе, ощастливен: виждали ли сте ми картоната?) и ходех на тангентор всеки път след игра. Докато седях и наблюдавах кръговете около коляното ми, броях цепванията и раните (в известен смисъл им се радвам) и можех да си мисля или за всичко, или за нищо. Тази вечер си мислех за един гол, едно гадже и фактическо изключване на третия в класацията — Ол айви.

— Правим процедура, а, Оли?

Беше Джеки Фелт — нашият треньор и самоназначил се духовен водач.

— А какво изглежда, че правя, Фелт, че се плацикам ли?

Джеки се изкикоти и лицето му се озари от идиотска усмивка.

— Знаеш ли какво не е наред с коляното ти, Оли? Знаеш ли?

Бях ходил при всички ортопедисти на изток, но Фелт знаеше всичко.

— Не ядеш както трябва.

В действителност въобще не ме интересувахе.

— Не ядеш достатъчно сол.

Може би ако се съглася с него, ще си отиде.

— Окей, Джек, ще почна да ям повече сол.

Господи, колко доволен беше! Тръгна си с учудващо самодоволен вид за добре свършена работа върху идиотското си лице. Както и да е, отново бях сам. Потопих тялото си, приятно наболяващо, във въртопа, затворих очи и просто се отпуснах, затоплен чак до врата. Мммммм!

Господи! Джени ме чака отвън! Надявам се! И все пак... Господи! Колко време се излеждавам в този комфорт, докато тя ме чака отвън в тоя Кеймбриджки студ? Поставих нов рекорд по бързо обличане. Дори не бях съвсем изсъхнал, когато отворих вратата на централния изход на Дилън.

Посрещна ме студеният въздух. Господи, какъв студ! И каква тъмнина! Все още се мотаеше малка група фенове — повечето стари хокеисти, които в мислите си винаги ще носят подпльнки. Момчета като стария Джордан Дженкс, които идват на абсолютно всяка игра — у дома или навън. Как го правят тоя номер? Ето, Дженкс е голям банкер. Всъщност *защо* го правят?

— Добре падна, Оливър!

— Да, мистър Дженкс, нали знаете как играят.

Търсих Джени навсякъде. Нима си е отишла сама до Редклиф?
— Джени?

Отдалечих се на три-четири крачки от феновете, оглеждайки се отчаяно. Внезапно тя изскочи иззад един храст. Цялото ѝ лице беше увито с шал и само очите ѝ се виждаха.

— Ей, Препи, адски е студено тук!

Колко бях щастлив, че я виждам!

— Джени!

Съвсем инстинктивно я целунах леко по челото.

— Казах ли, че можеш? — каза тя.

— Какво?

— Казах ли, че можеш да ме целунеш?

— Извинявай, увлякох се.

— Аз пък не.

Бяхме почти съвсем сами на това място, където беше тъмно, студено и късно. Целунах я отново, но не леко и не по челото. Това продължи една дълга и хубава минута. Когато спряхме да се целуваме, тя все още се държеше за ръкавите ми.

— Не ми харесва — каза тя.

— Кое?

— Това, че ми харесва.

Докато вървахме по целия път обратно (имах кола, но тя поиска да вървим), Джени държеше ръкава ми. Не ръката, ръкава ми. Не ме карайте да ви обяснявам това. На прага на Бригс хол не я целунах за лека нощ.

— Виж какво, Джен, може би няма да ти се обаждам няколко месеца.

Тя помълча една минута. Няколко минути.

Накрая попита:

— Защо?

— От друга страна пък, може и да ти се обадя веднага щом се прибера.

Обърнах се и тръгнах.

— Копеле! — чух я да шепти.

Обърнах се отново и подхвърлих остроумно от 20 фута разстояние:

— Видя ли, Джени, ти можеш да го направиш, но не и да го понесеш от друг!

Искаше ми се да видя израза на лицето ѝ, но стратегията ми не позволяваше да се обърна назад.

Съквартирантът ми Рей Стратън играеше покер с две приятелчета — футболисти.

— Здравейте, говеда.

Те отговориха с подходящо ръмжене.

— К'во хвана тая вечер, Оли? — попита Рей.

— Едно гадже и един гол — отговорих му.

— Свали Кавилери.

— Не е твоя работа.

— Коя е тая? — запита един от бегемотите.

— Джени Кавилери — отговори Рей. — Кекавата музикантка.

— О, знам я — каза другият. — Много е зле!

Не обръщах внимание на тия груби и надървени копелета, тъй като размотавах кабела на телефона, за да го пренеса в моята стая.

— Тя свири на пиано в Обществото на Бах — каза Стратън.

— А на какво свири на Барет?

— Май на нещо твърдо!

Грухтене, ръмжене и кикот — животните се смееха.

— Господа — обявих на излизане от стаята, — да го духате!

Затворих вратата зад себе си след друга вълна от нечовешки звуци, свалих си обувките, легнах по гръб на леглото и набрах номера на Джени.

Говорихме шепнешком:

— Ей, Джен...

— Да?

— Джен... какво ще кажеш ако ти кажа...

Замълчах колебливо. Тя чакаше.

— Май че... съм влюбен в теб.

Пауза. Последва много тих отговор:

— Ще кажа... че си много тъп.

Затвори.

Не бях нещастен. Нито пък изненадан.

На мача с Корнел бях контузен.

Всъщност вината си беше чисто моя. В един разгорещен критичен момент направих печалната грешка да се обърна към техния център със „шибан кънак“^[1]. Пропускът ми се състоеше в това, че бях забравил, че четирима души от техния отбор бяха канадци. Оказа се, че и четиримата са изключителни патриоти, с добри фигури и съвсем наблизно. Като капак на всичко, ми беше отсъдено наказание. И то не беше обикновено: пет минути за побой! Трябваше да чуете как ми се подиграваха привържениците на Корнел! Не бяха много запаленковците на Харвард, изминали целия този път горе до Итака, Ню Йорк въпреки че наградата Айви беше заложена на карта. Пет минути! Докато се качвах в клетката, виждах треньора ни как си скубе косите!

Джеки Фелт дойде на бегот и едва тогава разбрах, че цялата дясна страна на лицето ми представляваше кървава пихтия. „Господи“, повтаряше той, докато ме обработваше с кръвоспиращ молив. „Господи, Оли“.

Седях тихо и гледах с празен поглед пред себе си.

Срамувах се да погледна какво става на леда, където най-лошите ми страхове бързо се оправдаха — Корнел отбеляза гол. Червените запаленковци крещяха, виеха и свиреха. В момента резултатът бе равен. Твърде вероятно беше Корнел да победи и с това да вземе титлата. Мамка му! Наказанието ми беше едва на средата!

Там на пързалката незначителният на брой Харвардски контингент беше унил и мълчалив. До този момент запаленковците и на двата отбора ме бяха забравили. Само един зрител все още задържаше погледа си върху наказателната клетка. Да, той беше там. „Ако конференцията свърши навреме, ще се опитам да дойда до Корнел“. Между поддръжниците на Харвард седеше — без да ги поддържа, разбира се — Оливър Барет III.

От другата страна на ледената бездна каменното лице на стария наблюдаваше в безизразно мълчание, докато и последната капка кръв

по лицето на неговия единствен син беше спряна с лейкопласт. Как смятате, за какво си е мислил? Ц-ц-ц — или нещо в този смисъл?

„Оливър, щом ти харесва толкова много да се биеш, защо не се присъединиш към отбора по бокс?“

„Екзетър няма отбор по бокс, татко.“

„Може би не трябваше да слизам до нивото на твоите хокейни мачове.“

„Татко, смяташ ли, че се бия в твоя полза?“

„Е, не бих казал полза.“

Но, разбира се, кой би могъл да отгатне за какво си е мислил? Оливър Барет III бе подвижен, а понякога и говорящ върх Ръшмор, Каменното лице.

Вероятно беше ангажиран както обикновено да ръкопляска на себе си: Вижте ме! Тази вечер има изключително малко зрители на Харвард и все пак аз съм един от тях. Аз, Оливър Барет III, един изключително зает човек, който управлява банки и т.н., съм отделил от времето си, за да дойда до Корнел на някакъв тъп хокеен мач. Чудесно! (За кого?)

Тълпата изрева отново, този път съвсем подивяла. Още един гол за Корнел. Те водеха. А аз имах още две минути до края на наказанието! Дейви Джонстън се пързеляше по леда с ядосано, зачервено лице. Сълзи ли видях в очите му? Добре де, рискувахме титлата, но, Господи, сълзи! Обаче, от друга страна, Дейви, нашият капитан, притежаваше една невероятна черта: за седем години игра никога не бе губил — нито в колежа, нито в университета. Една малка легенда. И беше в четвърти курс. И това беше последният ни тежък мач, който изгубихме с 6:3.

След мача рентгеновата снимка потвърди, че няма счупени кости и д-р Ричард Селцър заши дванадесет шева на бузата ми. Джеки Фелт се мотаеше около кабинета и разказваше на лекаря на Корнел колко неправилно се храня и как всичко това би могло да не се случи, ако бях взимал достатъчно таблетки сол. Селцър не му обръщаше никакво внимание и най-сериозно ме предупреди, че почти съм щял да си повредя „дъното на очната кухня“ (това са медицинските термини) и че най-разумно ще бъде да не играя една седмица. Аз му благодарих и той си тръгна, а Фелт вървеше по петите му и искаше да си поговорят още за правилното хранене. Доволен бях, че останах сам.

Къпех се бавно под душа и внимавах да не намокря раненото си лице. Въздействието на новокаина постепенно отслабваше, но аз донякъде исках да почувствам болката. Искам да кажа, не се ли изложих тотално? Изтървахме титлата, нарушихме собствената си традиция (всички четвъртокурсници винаги са били непобедими), както и тази на Дейви Джонстън. Може би вината не беше *изцяло моя*, но точно тогава се чувствах така.

В съблекалнята нямаше никой. Вероятно вече всички бяха в мотела. Предположих, че никой не искаше нито да ме види, нито да говори с мен. С този ужасен горчив вкус в устата си — толкова зле се чувствах, че го усещах — прибрах одеждите си и излязох навън. В тази дива северна част на щата Ню Йорк нямаше много фенове на Харвард.

— Как е бузата, Барет?

— Добре, благодаря, мистър Дженкс.

— Вероятно ще искаш един бифтек — каза друг познат глас. Така говореше Оливър Барет III. Съвсем в неговия стил беше да предлага старомодната рецепта за насинено око.

— Благодаря, татко, докторът се погрижи за мен — казах и посочих марлята, покриваща дванайсетте шева на Селцър.

— Имам предвид за стомаха ти, синко.

По време на вечерята проведохме още един от нашите продължителни епизодични неразговори. Всички започваха с „Как я караш?“ и завършваха с „Нещо да направя за теб?“

— Как я караш, сине?

— Добре, сър.

— Боли ли те лицето?

— Не, сър.

Започваше дяволски да ме боли.

— Искам Джек Уелс да те види в понеделник.

— Няма нужда, татко.

— Той е специалист...

— Лекарят на Корнел не е съвсем ветеринар — казах, надявайки се да възпра обичайния снобски ентусиазъм на баща си относно специалисти, експерти и всякакви други светила.

— Много лошо — отбеляза Оливър Барет III с тон, който първоначално взех за опит за иронизиране, — че имаш такава *зверска* рана.

— Да, сър — казах аз. (Трябваше ли да се изкикотя?)

След това се размислих дали тази на пръв поглед духовитост не представляваше един скрит упрек за моето поведение на леда.

— Да не искаш да кажеш, че съм се държал като животно тази вечер?

По вида му разбрах, че донякъде е доволен от въпроса ми, но отговори съвсем просто:

— Ти пръв заговори за ветеринарни доктори.

В този момент реших да се съсредоточа върху менюто.

След като беше сервирано основното ястие, Каменното лице се впусна в поредното си елементарно конско, този път, доколкото си спомням, — а се опитвам да не си спомням — относно победите и пораженията. Той отбеляза, че сме изгубили титлата (колко мъдро, татко!), но в края на краищата това, което има значение в спорта, е не победата, а играта. Забележките му звучаха подозрително еднакви с една перифраза на олимпийския девиз и аз предусещах, че това е увертюра към омаловажаването на такива спортни баналности като титлата на Айви. Но аз нямах намерение да подхранвам олимпийската му линия — бе получил своята част от отговори „Да, сър“, и накрая млъкнах.

Както обикновено минахме през всички видове теми, като винаги се въртахме около любимата тема на Каменното лице — *моите планове*.

— Оливър, имаш ли новини от Юридическото училище?

— Всъщност, татко, не съм се спрял със сигурност на това училище.

— Просто попитах дали училището се е спряло със сигурност на теб.

Това друга духовитост ли беше? Трябваше ли да се усмихна на розовата реторика на баща ми?

— Не, сър, не са ми писали.

— Бих могъл да звънна на Прайс Цимерман...

— Не! — Прекъснах го инстинктивно. — Моля ви, недейте, сър!

— Не за да му влияя — съвсем откровено каза О.Б.Ш. — Просто да запитам.

— Татко, искам да получа писмо като всеки друг. Моля те!

— Да, разбира се. Добре.

— Благодаря ви, сър.

— Освен това — добави той — почти няма съмнение, че ще влезеш.

Не знам защо, но О.Б.ІІІ излъчваше някакво пренебрежение дори когато те хвалеше.

— Не е сигурно. Пък и те нямат хокеен отбор — казах аз.

Нямах представа защо се държах така — може би защото *той* беше на обратното мнение.

— Ти имаш други качества — каза Оливър Барет ІІІ, но не се разпростря върху тях. (Съмнявам се, че можеше.)

Храната беше толкова противна, колкото и разговорът, с тази разлика, че можех да предвидя, че кифлите са стари преди още да са ги донесли, докато никога не знаех каква тема гадничко ще постави пред мен баща ми.

— Винаги можеш да отидеш в Корпуса на мира — отбеляза той без никаква връзка.

— Сър? — попитах аз, тъй като не бях съвсем сигурен дали това беше констатация или въпрос.

— Смятам, че Корпусът на мира е нещо хубаво, нали? — каза той.

— Е, със сигурност е по-добре от Корпуса на войната — отговорих му аз.

Бяхме квит. Не знаех какво искаше да ми каже. Той също... Това ли беше всичко на тази тема? Сега други теми ли ще обсъждаме или правителствени програми? Не-е, за момент бях забравил, че нашата типична тема винаги бяха *моите планове*.

— Въобще няма да възразя, ако се присъединиш към Корпуса на мира, Оливър.

— Това е взаимно, сър — отговорих му със съответна на неговата щедрост на духа. Убеден съм, че старият никога не ме слуша, така че не бях изненадан, когато той не реагира на лекия ми сарказъм.

— А измежду съучениците ти какво е отношението? — продължи той.

— Сър?

— Смятат ли, че Корпусът на мира е свързан с техния живот?

Мисля, че баща ми има нужда да чува отговора, така както рибата се нуждае от вода:

— Да, сър.
Дори ябълковият пай беше остарял.

Към единайсет и половина го изпратих до колата.

— Имаш ли нужда от нещо, синко?

— Не, сър. Лека нощ, сър.

И той потегли.

Естествено между Бостън и Итака, щата Ню Йорк има самолети, но Оливър Барет III предпочита да шофира. Не че всички тези часове на волана биха могли да се вземат за някакъв вид родителски жест — баща ми просто обича да кара. И то бързо. А в този час на нощта в един Астън Мартин можеш да караш дяволски бързо. Нямах никакви съмнения, че от Бостън до Итака Оливър Барет III щеше да счупи рекорда за скорост, поставен през миналата година, когато победихме Корнуел и взехме титлата. Убеден съм в това, тъй като го видях да си поглежда часовника.

Върнах се в мотела да се обадя на Джени.

Това беше единствената хубава част на вечерта. Разказах й всичко за боя (избягвайки точната причина) и мога да кажа, че това я забавляваше. Кекавите й музикални приятелки нито даваха, нито получаваха крошета.

— Поне върна ли го на оня, дето те удари? — запита тя.

— Естествено. Разбих го.

— Как ми се искаше да го видя! Може би ще се сбиеш с някого и на мача с Йейл, а?

— Разбира се.

Усмигнах се. Колко й допадаха простите неща в живота!

[1] Обидно прозвище на канадци в САЩ ↑

— Джени е на телефона долу.

Тази информация ми беше предадена от момичето на централата, въпреки че при пристигането си в Бригс хол този понеделник вечер не бях разкрил нито самоличността си, нито пък причината за идването си. Бързо си направих извода, че това ми носеше точки. Вероятно клифката, която ме поздрави, чете „Кримзън“ и знае кой съм. Е добре, това се е случвало много пъти. По-важен беше фактът, че Джени е споменала, че излиза с мен.

— Благодаря — казах ѝ, — ще изчакам тук.

— Лошо стана с Корнел. Според „Крайм“ четирима души са скочили върху теб.

— Да, бе. А пък наказаха мен. Пет минути.

— Да, бе.

Разликата между приятел и запалялко е тази, че с последния темите за разговор много бързо се изчерпват.

— Джени още ли говори?

Поглеждайки към таблото, тя отговори отрицателно.

С кого би могла да говори Джени? Кой бе толкова важен, че узурпира точно времето ѝ, определено за среща с мен? Някакъв музикален фукльо? Беше ми известно, че Мартин Дейвидсън — четвъртокурсник в Адамс хаус и диригент на оркестъра на Обществото на Бах — смяташе, че може да претендира за вниманието на Джени. Не за тялото — не съм сигурен дали този тип може да размахва нещо друго, освен диригентска палка. И все пак време беше да сложа точка на това отнемане на *мое* време.

— Къде е кабината?

— Зад ъгъла — посочи, тя...

Повлякох се към фойето. Още отдалече видях Джени на телефона — беше оставила вратата отворена. Вървах бавно, небрежно, надявах се, че ще ме забележи заедно с бинтовете и всичките ми рани и тогава ще затръшне слушалката и ще се втурне в прегръдките ми. Доближавайки се все повече, чувах части от разговора.

— Да, разбира се. Абсолютно. И аз, Фил. И аз те обичам, Фил.

Спрях. С кого говореше? Не беше Дейвидсън — в цялото му име нямаше никакъв Фил. Отдавна го бях проверил в дневника на класа: *Мартин Юджийн Дейвидсън, Ривърсайд драйв № 70, Ню Йорк. Институт за музика и изкуства*. Според снимката той изглеждаше чувствителен, интелигентен и с около 50 фунта по-лек от мен. Но защо се тревожех за Дейвидсън? Очевидно и аз, и той сме били прецакани от Дженифър Кавилери заради някого, на когото в този момент (колко възмутително!) тя пращаше целувки по телефона!

Нямаше ме само 48 часа и някакво копеле на име Фил е пропъзляло в леглото на Джени (трябва да е било така!).

— Да, Фил, и аз те обичам. Чао.

Докато затваряше, тя ме видя и леко се изчерви, но се усмихна и ми изпрати въздушна целувка. Как може да е толкова лицемерна?

Целуна ме леко по здравата буза.

— Ей, изглеждаш ужасно.

— Ранен съм, Джени.

— А другият тип по-зле ли изглежда?

— Да. Много по-зле. Винаги правя така, че другият да изглежда по-зле.

Изрекох тези думи възможно най-злокобно, намеквайки, че ще изтърбуша всички съперници, осмелили се да пропъзлят в леглото на Джени докато аз съм извън полезрението ѝ — очевидно — извън мислите ѝ. Тя сграбчи ръкава ми и тръгнахме към вратата.

— Лека нощ, Джени — подвижна момичето от централата.

— Лека нощ, Сара Джейн — отвърна ѝ Джени.

Вече бяхме навън и се канехме да влизаме в моето ЕмДжи, когато поех дълбоко дъх, за да изпълня дробовете си със свежия вечерен въздух, и поставих въпроса възможно най-небрежно:

— Слушай, Джен...

— Да?

— Ами-и... кой е Фил?

Влизайки в колата, тя отговори съвсем делово:

— Баща ми.

На такава въдица нямаше да се хвана.

— Да не би да викаш на баща си Фил?

— Ами така се казва. Ти как викаш на своя?

Веднъж Джени ми беше казала, че била отгледана от баща си — пекар в Кренстън, Роуд айлънд. Майка ѝ починала при автомобилна катастрофа, когато била малка и това между другото обяснява факта защо няма шофьорска книжка. Баща ѝ — иначе „наистина много готин тип“ (според нея) беше невероятно суеверен и не разрешаваше на единствената си дъщеря да шофира. Това било истинско мъчение през последните ѝ години в гимназията, понеже взимала уроци по пиано при някакъв образ в Провидънс. От друга страна обаче, изчала целия Пруст по време на дългите си пътувания с автобуса.

— Как му викаш на твоя? — отново ме попита.

Толкова се бях замислил, че не чух въпроса.

— Моя кой?

— Какъв термин употребяваш, когато говориш за твоя отец?

Отговорих с термина, който винаги съм искал да употребя:

— Кучи син.

— В лицето му? — попита тя.

— Никога не виждам лицето му.

— Маска ли носи?

— В известен смисъл да. От камък. От истински камък.

— Продължавай — той сигурно е адски горд, нали си велик харвардски спортист.

— И той е бил, Джени.

— По-велик от крилото на Ол айви?

Харесваше ми това, че тя се радва на спортните ми способности. Кофти беше, че трябваше да ги омаловажа, за да разкажа за баща си.

— Той е гребал единичен скул на Олимпийски игри през 1928.

— Ами! — възкликна тя. — И победил ли е?

— Не — отговорих и според мен тя разбра, че фактът, че той е бил шести на финалите, донякъде ме реабилитираше.

Настъпи известна пауза. Може би чак сега Джени разбра, че да бъдеш Оливър Барет IV не значи просто да си приел това сиво каменно здание в двора на Харвард, а и физическото превъзходство на Барет III. Искам да кажа, картината на едно спортно постижение да е постоянно пред очите ти, т.е. пред моите.

— Но какво толкова е направил, за да го квалифицираш като кучи син? — попита тя.

— Кара ме да правя разни неща — отговорих ѝ.

— Моля?

— Разни неща — повторих.

Очите ѝ се разшириха от удивление:

— Искаш да кажеш *кръвосмешение*?

— Не ми прехвърляй семейните си проблеми, Джен, имам си достатъчно мои.

— Какви например, Оливър? — запита тя. — Какво точно те кара да правиш?

— „Правилните неща“ — отговорих ѝ.

— А какво неправилно има в „правилните неща“? — тя очевидно се наслаждаваше на парадокса във въпроса.

Казах ѝ колко ми е противно да ме програмират в съответствие с традицията на семейство Барет — но може би тя сама го беше разбрала, виждайки как се присвивам, когато се налагаше да спомена цифрата в края на името си. Освен това не ми харесваше, че в края на всеки срок трябваше да давам отчет за постиженията си.

— О, да — Джени не криеше сарказма си, — забелязах колко ти е неприятно да получаваш отлични оценки, да бъдеш от Ол Айви...

— Нещото, което мразя, е, че той очаква всичко това! — Беше ми адски неприятно да изрека на глас нещо, което винаги съм чувствал (но никога дотогава не съм произнасял), но трябваше да обясня всичко на Джени. — И освен това е толкова ужасно доволен, когато премина — искам да кажа приема го за съвсем нормално!

— Но той е зает човек — нали ръководи много банки и разни други работи?

— Джени, Джени, на чия страна си?

— Това война ли е? — попита тя.

— Абсолютно — отговорих ѝ.

— Това е тъпотия, Оливър.

Тя не изглеждаше истински убедена и тогава в мен се породих първото съмнение за интелектуалната пропаст между нас. Трите и половина години престой в Редклиф и Харвард бяха ни превърнали в надути интелектуалци, каквито обикновено произвежда институцията, но когато трябваше да се приеме фактът, че баща ми е направен от камък, тя упорито се придържаше към някаква атавистична италиано-средиземноморска логика в смисъл, че „тате си обича дечицата“ и човек не можеше в никакъв случай да я разубеди.

Опитах се да се позова на пример от този род: онзи идиотски неразговор след мача с Корнел. Това със сигурност ѝ направи впечатление, но погрешно.

— Той е дошъл чак до Итака, за да гледа някакъв загубен хокеен мач?

Опитах се да обясня, че баща ми е само форма без никакво съдържание, но вниманието ѝ беше все още погълнато от факта, че той е пътувал толкова далече за едно (относително) маловажно спортно събитие.

— Виж какво, Джени, хайде по-добре да не говорим за това, а?

— Слава Богу, че имаш проблеми с баща си — беше отговорът ѝ.

— Това значи, че не си идеален.

— Да не искаш да кажеш, че *ти* си?

— О, не, ако бях, нямаше да излизам с теб.

Иронична както обикновено.

Искам да кажа няколко думи за сексуалните ни отношения.

Звучи странно, но за един доста дълъг период нямаше такива. Имам предвид, че нямаше нищо повече от онези целувки, за които вече споменах (и които все още си спомням с най-големи подробности). Това въобще не беше в мой стил, като се има предвид, че съм доста импулсивен, нетърпелив и действам бързо. Ако кажехте на някои от десетките момичета в Тауър корт, Уелсли, че Оливър Барет IV е излизал с една млада дама *всеки божии ден* в продължение на три седмици и не е спал с нея, те със сигурност щяха да си умрат от смях и да подложат на съмнение женския пол на съответната дама. Но, разбира се, фактите бяха съвсем различни.

Не знаех какво да правя.

Не ме разбирайте неправилно и не го взимайте буквално.

Знам отлично всички стъпки, но не можех да се справя със собствените си чувства за това как да ги направя. Джени беше толкова умна, че се страхувах да не се присмее на това, което обикновено смятах за леко романтичен (и неудържим) стил на Оливър Барет IV.

Да, страхувах се да не бъда отблъснат. Освен това се страхувах да не бъда приет погрешно. Опитвам се да кажа, че с Дженифър се чувствах различно, не знаех какво да кажа и дори кого да попитам за това. („Трябваше да попиташ мен“, каза ми тя по-късно.) Знам само, че изпитвах тези чувства към нея, към всяка част от нея.

— Оливър, ще те скъсат.

Седяхме в моята стая в неделя следобед и четяхме.

— Оливър, ще те скъсат, ако само седиш и ме гледаш как уча.

— Не те гледам как учиш, а уча.

— Глупости! Гледаш краката ми.

— Само от време на време, при всяка нова глава.

— Тази книга има много кратки глави!

— Виж какво, нарцистична глупачке, не си *чак толкова* готина!

— Знам. Но какво да направя, като ти мислиш така?

Захвърлих книгата и отидох до нея.

— Боже Господи, Джени, как мога да чета Джон Стюърт Мил, когато всяка секунда умирам да правя любов с тебе?

Тя сбърчи чело и се намръщи.

— О, Оливър, я стига!

Бях клекнал до стола ѝ. Тя продължи да чете.

— Джени...

Затвори леко книгата си, остави я настрана и сложи ръцете си на врата ми.

— Оливър, моля те!

Стана изведнъж. Всичко.

Първият ни физически контакт беше абсолютно противоположен на първия ни вербален такъв. Беше толкова спокоен, толкова приятен! Не можех да проумея, че това е истинската Джени, чието докосване беше толкова леко и изпълнено с обич. Но това, което наистина ме шокира, беше моят собствен отговор. Аз бях нежен. Аз бях внимателен. Това ли беше истинският Оливър Барет IV?

Както казах, никога не бях виждал Джени с нещо по-така, освен с още едно разкопчано копче на ризата. Донякъде се изненадах, като видях, че носи съвсем малък позлатен кръст на една от онези верижки, които никога не се разкопчават — т.е. винаги, когато правехме любов, тя си носеше кръста. В един от онези премалели мигове на отпуснатост в онзи прекрасен следобед, когато нищо няма значение, аз докоснах малкия кръст и запитах какво би казал свещеникът ѝ ако разбере, че сме заедно в леглото. Тя отговори, че няма свещеник.

— А ти не си ли едно добро вярващо момиче?

— Да, момиче съм — отговори тя. — И съм добра.

Погледна ме за потвърждение и аз се усмихнах.

Тя също се усмихна.

— Така че две от трите неща са верни.

После я запитах защо носи кръста именно по този начин — без да се сваля. Обясни ми, че е бил на майка ѝ и тя го носи по сантиментални, а не религиозни причини. Разговорът се върна върху самите нас.

— Ей, Оливър, казах ли ти, че те обичам? — попита ме тя.

— Не, Джен.

— Защо не си ме питал?

— Честно казано, страх ме беше.

— Попитай ме сега.
— Обичаш ли ме, Джени?
Тя ме погледна и без да го увърта, отговори:
— А ти как мислиш?
— Да, мисля, че да. Може би.
Целунах я по шията.
— Оливър?
— Да?
— Аз не само те обичам...
Господи, какво имаше пак?
— Аз много те обичам, Оливър.

Харесвах Рей Стратън. Той може и да не беше гений или пък велик футболист (беше малко муден при мятанията), но винаги е бил добър съквартирант и верен приятел. И сега бедничкият трябваше да страда през по-голямата част на четвърти курс! Къде ли ходеше да учи, когато виждаше вратовръзката, поставена на топката на вратата ни (това беше традиционният ни сигнал за „вътре се работи“)? Да си призная, не беше толкова ученолюбив, но *понякога* му се налагаше. Да речем, че използваше университетската библиотека или тази на Ламонт или дори Пи Итън клуб. Къде обаче спеше през онези съботни нощи, когато Джени и аз решавахме да не се подчиним на правилника за съвместно живеене и да останем заедно? Рей трябваше да изпросва място, където да се излегне — например кушетката на някои съседни и други подобни при положение, че *те* самите не бяха в действие. Е, поне беше след футболния сезон, пък и аз щях да направя същото за него.

Но каква беше наградата на Рей? В минали времена споделях с него любовните си триумфи с най-големи подробности. Сега не само че тези неотменни права на съквартирант му бяха отнети, но и аз самия никога не признах открито, че с Джени сме гаджета. Просто казвах кога ще имаме нужда от стаята и т.н. Стратън можеше да си прави каквито иска заключения.

— По дяволите, Барет, правите ли го или не? — питаше ме той.

— Реймонд, съвсем приятелски те моля да не ме питаш.

— Но, Божичко, Барет! Толкова следобеди, толкова петъчни и съботни вечери... *Не може* да не го правите!

— Тогава защо ме питаш, Рей?

— Защото е опасно!

— Кое?

— Цялата тая ситуация, Ол. Искам да кажа, че досега не беше така — такова пълно изключване на големия брат Рей за подробности. Това е неоправдано, опасно. Господи, с какво е по-различна?

— Виж какво, Рей, в една зряла любовна връзка...

— Любовна?

— Не го казвай като че ли е мръсна дума.

— На твоята възраст? Любов? Господи, страх ме е за теб, приятелю.

— За какво? За здравия ми разсъдък ли?

— За твоето ергенство. За твоята свобода. За живота ти!

Горкият Рей! Той наистина си мислеше така.

— Страх те е, че губиш съквартиранта си, а?

— Глупости, аз си *спечелих* един — та тя прекарва толкова време тук!

Приготвих се за концерт, така че разговорът скоро трябваше да приключи.

— Недей да смърдиш, Реймънд, ще вземем апартамента в Ню Йорк. Различни гаджета всяка вечер, нали?

— Не ми казвай да не смърдя, Барет, това момиче те е *гепило*.

— Всичко е под контрол — отговорих му аз. — Бъди спокоен.

Нагласявах си вратовръзката и се движех към вратата, но Стратън не изглеждаше убеден.

— Ей, Оли?

— Да?

— Правите го, нали?

— По дяволите, Стратън!

Този път не водех Джени на концерт — тя *участваше* в него. Обществото на Бах изпълняваше Петия Бранденбургски концерт в Дънстър хаус и Джени беше солистка на клавесин. Разбира се, бях я слушал да свири много пъти, но никога в оркестър или на публично място. Господи, колко бях горд! Тя не направи никакви грешки, които да забележа.

— Не мога да повярвам колко добра беше — казах ѝ след концерта.

— Това показва колко знаеш за музиката, Препи.

— Знам достатъчно.

Бяхме в двора на Дънстър. Беше един от онези априлски следобеди, когато започваш да вярваш, че пролетта може и да стигне до Кеймбридж. Колегите ѝ по музика се разхождаха наблизно (включително и Мартин Дейвидсън, който хвърляше невидими бомби

на омраза в моята посока), така че не можех да споря с нея като експерт.

Пресякохме Мемориал драйв и тръгнахме край реката.

— Барет, не можеш ли да схванеш, че свиря добре? Не превъзходно, не дори и в стил Ол айви. Просто добре, нали така?

Как можех да споря, когато тя искаше да се подценява?

— Добре. Ти свириш добре. Просто искам да кажа, че винаги трябва да свириш така.

— За Бога, кой казва, че няма да продължа да свиря така? Нали ще се уча при Надя Буланже?

За какво, по дяволите, говореше? От начина, по който внезапно замълча, усетих, че е казала нещо, което не е имала намерение да казва.

— Кой? — запитах аз.

— Надя Буланже — известна учителка по музика в Париж. — Последните две думи бяха казани доста бързо.

— В Париж ли? — попитах я доста бавно.

— Тя взима много малко ученици от Америка и аз просто имах късмет. Освен това получих и стипендия.

— Дженифър... за Париж ли заминаваш?

— Никога не съм виждала Европа. Изгарям от нетърпение.

Сграбчих я за раменете може би твърде грубо, не знам.

— Ей, откога знаеш за това?

За първи път в живота си Джени не ме погледна право в очите.

— Оли, не бъди глупав, това е неизбежно.

— Кое е неизбежно?

— Ние завършваме и всеки тръгва по пътя си. Ти отиваш да учиш право и...

— Чакай малко... За какво говориш?

Едва сега ме погледна в очите. Лицето ѝ беше тъжно.

— Оли, ти си син на милионер, а аз съм една социална нула.

Все още я държах за раменете.

— Какво общо има това с нашите отделни пътища? Сега сме заедно и сме щастливи.

— Оли, не бъди глупав — повтори тя. — Харвард е като чувала на Дядо Мраз — можеш да набуташ всякакви идиотски играчки в него. Но когато Коледа свърши, той се изтърсва и... — Тя се поколеба.

— ... и всеки трябва да се върне там, откъдето е.
— Искаш да кажеш, че отиваш да печеш курабийки в Кренстън, Роуд айлънд?
Говорех отчаяни неща.
— Сладки — каза тя. — И не се присмивай на баща ми.
— Тогава не ме напускай, Джени, *моля те!*
— И какво ще стане със стипендията ми? Ами с Париж, който никога през живота си не съм виждала.
— Ами с нашата женитба?
Това го казах аз, въпреки че за частица от секундата не бях сигурен дали излезе от мен.
— Кой е казал нещо за женитба?
— Аз. Казвам го сега.
— Искаш да се ожениш за мен ли?
— Да.
Тя наклони глава и без да се усмихва, ме попита:
— Защо?
Погледнах я право в очите и казах:
— Защото така.
— О, това е много важна причина!
Хвана ме за ръката (този път не за ръкава) и тръгнахме покрай реката. Нямахме какво повече да си кажем. Наистина.

Ипсуич, Масачузетс, се намира на около четиридесет минути от Моста на Мистик Ривър в зависимост от времето и шофирането. Понякога съм го взимал за двадесет и девет минути. Един знаменит бостънски банкиер твърдеше, че го е взел дори за по-кратко време, но когато някой говори за по-малко от трийсет минути от Моста до имението на Барет, е много трудно да се разграничи фантазията от реалността. За мен двадесет и девет минути са абсолютният лимит — не можеш да избегнеш светофарите по главен път №1, нали?

— Караш като луд — каза Джени.

— Това е Бостън — отговорих ѝ. — Всеки кара като луд. — Тъкмо бяхме спрели на един светофар на главен път №1.

— Ще ни погубиш преди родителите ти да ни убият.

— Слушай, Джен, родителите ми са чудесни хора.

Светлината се смени. За по-малко от десет секунди ЕмДжито вдигна шейсет.

— Дори Кучият син? — попита тя.

— Кой?

— Оливър Барет III.

— А-а, той е готин. Наистина ще ти хареса.

— Откъде знаеш?

— Всички го харесват — отговорих ѝ.

— Тогава защо ти не го харесваш?

— Защото всички го харесват — казах ѝ аз.

Защо ли въобще исках да се срещнат? Дали въобще ми трябваше благословията на Каменното лице? Отчасти това беше по нейно желание („Така се прави, Оливър“) и отчасти поради простия факт, че Оливър III беше моят банкиер в най-гадния смисъл на думата — той плащаше за проклетото ми обучение.

Трябваше да бъде в неделя на вечеря, нали? Нали така се правят тия неща? В неделя, когато всички гадни шофьори се струпват на шосе №1 и ми се пречат. Отбих се от колоната по Гротън стрийт, чиито завои вземах с висока скорост, още когато бях тринадесетгодишен.

— Тук няма къщи — казах на Джени. — Само дървета.

— Къщите са зад дърветата.

Когато караш по Гротън стрийт, трябва много да внимаваш да не изпуснеш отбивката за нашата къща. Точно това направих самият аз в онзи следобед. Бях отминал на 300 ярда, когато забих спирачките.

— Къде сме? — попита тя.

— Подминахме — измърморих и започнах да псувам.

Дали нямаше нещо символично във факта, че трябваше да карам на заден ход триста ярда до входа на къщата? Започнах да карам бавно, когато навлязохме в имението. От Гротън стрийт до самата Доувър хаус е поне половин миля. По пътя се минава покрай други... е, добре, сгради. Може би изглеждат доста внушително, когато ги видиш за първи път.

— Господи! — възкликна Джени.

— Какво има, Джен?

— Спри, Оливър, наистина. Спри колата.

Спрях и тя се вкопчи в мен.

— Боже, не си го представях така!

— Как така?

— Толкова богато! Басирам се, че държите *роби*.

Искаше ми се да протегна ръка и да я погала, но дланите ми бяха влажни (нещо необичайно) и затова я окуражих с думи:

— Моля те, Джен, няма нищо страшно!

— Да де, ама защо изведнъж ми се иска да се казвам Абигейл Адъмс или Уенди Уосп?

Останалата част от пътя мина в мълчание и когато пристигнахме, отидохме до главния вход. Докато чакахме да отговорят на звънеца, Джени се поддаде на паника в последната минута:

— Хайде да се чупим! — каза тя.

— Хайде да останем и да се борим! — казах аз.

Дали някой от нас не се майтапеше?

Вратата отвори Флорънс — вярна, стара прислужница на семейство Барет.

— О, мастър Оливър! — поздрави ме тя.

Господи, колко мразех да ме наричат така! Ненавиждах пренебрежителната разлика, между мен и Каменното лице, която тези думи предполагаха.

Флорънс ни уведоми, че родителите ми ни очакват в библиотеката. Джени беше изненадана от някои от портретите, покрай които минахме. Не само поради факта, че някои бяха от Джон Сингър Сарджънт (особено този на Оливър Барет II, който понякога излагаха в Бостънския музей), а и защото откри, че не всичките ми предци са носели името Барет. Имаше солидни жени, носещи името Барет, които се бяха чифтосали добре и бяха отгледали такива създания като Барет Уинтроп, Ричард Барет Сиуол и дори Ебът Лорънс Лимън, който имал нахалството да изживее живота си (и, разбира се, да завърши Харвард), като стане известен химик, носител на награди, без дори да носи името Барет!

— Господи! — възкликна Джени. — Тук виждам да висят половината сгради на Харвард.

— Това е все боклук — казах й аз.

— Не знаех, че имаш връзка и със Сийуол Боут хауз.

— О, да, родът ми е построил много неща.

В края на дългата редица от портрети и точно преди да завиеш към библиотеката се намира един стъклен шкаф, пълен с трофеи. Спортни трофеи.

— Страхотни са — отбеляза Джени. — Никога не съм виждала такива, които изглеждат като истинско злато и сребро.

— Те са истински.

— Господи! Твои ли са?

— Не, негови.

Безспорно трябва да се отбележи, че Оливър Барет III не се бе класирал на Амстердамската олимпиада. Обаче също така беше истина, че той бе триумфирал на други важни състезания. Няколко на брой. Много. Добре излъсканите доказателства за това сега бяха пред заслепения поглед на Джени.

— В лигите по боулинг на Кренстън не дават такива неща.

Мисля, че тогава тя ми подхвърли спасителна сламка:

— Ти имаш ли трофеи, Оливър?

— Да.

— В шкаф?

— Горе в стаята ми. Под леглото.

Тя ме погледна с един от нейните многозначителни погледи и прошепна:

— По-късно ще отидем да ги разгледаме, нали?

Преди да успее да отговори и дори да прецени истинските мотиви за предложението на Джени за пътешествие до спалнята ми, някой ни прекъсна.

— А, ето ви и вас.

Кучият син! Това беше Кучият син.

— Здравейте, сър. Това е Дженифър...

— Здравейте, здравейте.

Той вече се ръкуваше, а аз още не бях свършил с представянето. Забелязах, че не носи някой от своите банкерски костюми. Този път Оливър III си беше сложил елегантно спортно сако от кашмир. На обикновено каменното му лице сега имаше лукава усмивка.

— Моля заповядайте да се запознаете с г-жа Барет.

Още една изненада очакваше Дженифър — от тези, които се случват веднъж в живота: тя щеше да се срещне с Алисън Форбс „Типси“^[1] Барет. Когато бях злобно настроен, си мислех как прякорът ѝ от пансиона е могъл да повлияе на живота ѝ, ако не се бе превърнала в сериозен отзивчив съветник на музей. Нищо, че според архивите Типси Форбс никога не бе завършила Смит колидж. Напуснала го през втората си година с пълното съгласие на родителите си, за да се омъжи за Оливър Барет III.

— Жена ми, Алисън, а това е Дженифър...

Той вече беше си присвоил правото да я представи.

— Каливери — добавих аз, тъй като Каменното лице не знаеше фамилията ѝ.

— Кавилери — добави Джени учтиво, тъй като аз го произнесох грешно — за пръв и последен път в скапания си живот.

— Като в „Кавалерия Рустикана“? — попита майка ми, вероятно за да покаже, че независимо от незавършения колеж, все пак е достатъчно образована.

— Точно така — усмихна се Джени. — Не сме роднини.

— А-ха — каза майка ми.

— А-ха — повтори баща ми.

Към което нямаше какво друго да добавя, освен „А-ха?“, като през цялото време се чудех дали бяха разбрали чувството за хумор на Джени.

Джени и майка ми се ръкуваха и след обикновената размяна на баналности — от която никой в моята къща не е избягал — ние седнахме. Всички замълчаха. Опитвах се да отгатна какво става. Без съмнение майка ми разглеждаше Дженифър, преценявайки облеклото ѝ, фигурата ѝ, поведението ѝ, акцента ѝ. Какво да се прави, и в най-добрия случай се забелязваше следа от Кренстън. Вероятно и Джени разглеждаше майка ми — казвали са ми, че момчетата го правят. Това им подсказва различни неща за момчетата, за които ще се женят. Може би преценяваше и Оливър III. Дали е забелязала, че е по-висок от мен? Дали ѝ харесва кашмиреното му сако?

Естествено, Оливър III насочваше огъня си към мен както обикновено.

— Как я караш, сине?

За човек, завършил в Роудз, той умееше да води разговор.

— Добре, сър. Добре съм.

За да балансира нещата, майка ми също се обърна към Джени:

— Добре ли пътувахте?

— Да. Бързо и приятно — отговори Джени.

— Оливър кара бързо — намеси се старият.

— Не по-бързо от тебе, татко — възразих аз и си помислих, какво ли ще каже на това.

— Е, да, предполагам, че не.

Да те вземат мътните, татко, разбира се, че не.

Майка ми, която е винаги на негова страна, независимо от обстоятелствата, смени темата с друга от по-общ характер — май беше музика или изкуство, не слушах съвсем внимателно. След това в ръцете ми се озова някаква чаша.

— Благодаря, но скоро трябва да си тръгваме.

— А? — обади се Джени. Изглежда, че обсъждаха Пучини или нещо подобно и моята забележка бегло е докоснала слуха им. Майка ми ме погледна, което се случва изключително рядко.

— Но нали дойдохте за вечеря?

— Да... но не можем да останем — казах аз.

— Разбира се — каза Джени почти в същото време.

— Трябва да се връщам — обърнах се сериозно към нея.

Джени ме погледна, като че искаше да ми каже: „Какви ги приказваш?“ Тогава се обади Каменното лице:

— Оставате за вечеря. Това е заповед.

Фалшивата усмивка на лицето му не смекчаваше командата, а аз не се връзвам на такива глупости дори от олимпийски финалист.

— Не можем, сър.

— Трябва да останем, Оливър — каза Джени.

— Но защо? — попитах я аз.

— Защото съм гладна — отговори ми тя.

Седнахме на масата, подчинявайки се на заповедта на Оливър III. Той наведе глава и майка ми и Джени го последваха. Аз също сведох глава.

Господи, благослови хляба, който ни даваш и нас, които ти служим, и ни помагай винаги да разбираме нуждите и желанията на другите. За това те молим в името на Твоя Син Исус Христос. Амин.

Господи, колко унизен се почувствах! Не можеше ли да избегне тази набожна церемония поне този път? Какво ще си помисли Джени? Та това беше връщане назад към ранното средновековие!

— Амин — каза майка ми (също и Джени, но много тихо).

— Начален удар! — подхвърлих шеговито аз.

Никой не изглеждаше очарован — най-малкото Джени, която погледна встрани от мен. Оливър III ми хвърли поглед през масата:

— Наистина ми се иска от време на време да удряш топката, Оливър.

Вечерята не премина в пълно мълчание благодарение на майка ми и нейното забележително умение да води нищо незначещи разговори.

— Значи родителите ви са от Кренстън, Джени?

— Най-вече. Майка ми беше от Фол Ривър.

— Семейство Барет има мелници във Фол Ривър — каза Оливър III.

— Където са експлоатирали бедните поколения години наред — добави Оливър IV.

— През XIX век — добави Оливър III.

Тук майка ми се усмихна, очевидно доволна, че *нейния* Оливър е взел този сет. Но не беше точно така.

— Какво стана с плановете за автоматизиране на мелниците? — изстрелях отново.

Последва кратка пауза, в която очаквах троснат отговор.

— Какво ще кажете за чаша кафе? — каза Алисън Форбс Типси Барет.

Оттеглихме се в библиотеката за последната част на вечерята. Джени и аз имахме часове на следващия ден, Каменното лице си имаше банките и другите неща, а Типси със сигурност беше планирала нещо за ранни зори.

— Захар, Оливър? — попита майка ми.

— Оливър винаги слага захар, скъпа — каза баща ми.

— Не и тази вечер, благодаря — отговорих аз. — Чисто, майко.

Е добре, всеки си имаше чаша и седеше удобно, без да има какво да каже на другите. Затова аз повдигнах въпроса.

— Кажи ми, Дженифър, какво мислиш за Корпуса на мира?

Тя се смръщи и отказа да ми съдейства.

— О, ти каза ли им, О.Б.? — обърна се майка ми към баща ми.

— Не е сега моментът, скъпа — каза Оливър III с фалшива скромност, която сякаш казваше: „Питайте ме, де“. Трябваше да го попитам.

— Какво става, татко?

— Нищо важно, сине.

— Не разбирам защо говориш така — обърна се майка ми към мен, за да предаде съобщението с пълната му значимост (както вече казах, тя беше на негова страна):

— Баща ти ще оглави Корпуса на мира.

— О!

Джени също каза „О!“, но с по-различна, по-щастлива нотка в гласа си.

Баща ми се направи на смутен, а майка ми като че ли очакваше да се поклоня или нещо подобно. Айде бе, да не е станал държавен секретар или нещо подобно в края на краищата!

— Моите поздравления, г-н Барет — взе инициативата в свои ръце Джени.

— Да, поздравявам ви, сър.

Майка ми нямаше търпение да говори на тази тема.

— Смятам, че това ще бъде чудесно — каза тя.

— О, да, наистина — съгласи се Джени.

— Да — казах и аз не съвсем убедено. — М-м, подай ми солта, ако обичаш.

[\[1\]](#) Пийналата ↑

— Джени, той не е държавен секретар в края на краищата!

Слава Богу, най-после се връщахме обратно в Кеймбридж.

— И все пак, Оливър, можеше да проявиш повече ентузиазъм.

— Аз го поздравих.

— Много щедро от твоя страна!

— Какво очакваше, за Бога?

— Господи — отговори тя, — повръща ми се от всичко това!

— На мен също! — добавих аз.

Карах дълго време, без да разменим и дума, но нещо не беше наред.

— От кое всичко ти се повръща, Джен? — попитах я след дълъг размисъл.

— Отвратителния начин, по който се отнасяш с баща си.

— Какво ще кажеш за отвратителния начин, по който той се отнася с мен?

Бях отворил кутия с фасул. Или по-точно казано — със сос за спагети. Това означава, че Джени се впусна с всичка сила да ме обвинява, като ми обясняваше какво е бащинска обич и как не го уважавам достатъчно — нали се сещате, целият този италиано-средиземноморски синдром.

— Ти непрекъснато му лазиш по нервите и го тормозиш и го дразниш — повтаряше тя.

— Това е взаимно, Джен, не забелязваш ли?

— Няма да се спреш пред нищо, само и само да вбесиш стария.

— Невъзможно е да се „вбеси“ Оливър Барет III.

За кратко настъпи странна тишина, преди тя да ми отговори:

— Освен може би ако се ожениш за Дженифър Кавилери...

Запазих хладнокръвие само докато спра колата до един крайпътен ресторант и след това се обърнах вбесен към Дженифър:

— Така ли мислиш? — настоях за отговор аз.

— Смятам, че донякъде е така — отговори много тихо тя.

— Джени, не вярваш ли, че те обичам? — изкрещях аз.

— Да — отговори ми все още тихо тя. — Но по някакъв странен начин ти обичаш също и бедния ми произход.

Не можах да измисля какво друго да кажа, освен да отрека. Казах „не“ няколко пъти с различен глас. Бях толкова разстроен, че за миг си помислех, че има някаква вероятност да съществува зрънце истина в ужасното й предположение.

Тя обаче също не беше във форма.

— Оли, не мога да раздавам присъди, но просто смятам, че донякъде е така. Искам да кажа, че не съм влюбена само в теб самия — аз обичам името ти. И цифрата след него.

Тя погледна встрани и аз си помислих, че ще заплаче. Тя обаче довърши мисълта си:

— В края на краищата, това е част от теб.

Поседях известно време мълчаливо и наблюдавах примигването на неоновата табела „Миди и стриди“. Това, което обичах най-много в Джени, беше нейната способност да чете мислите ми, да разбира неща, които не се налагаше да изразявам с думи. Тя все още го правеше, но аз можех ли да приема факта, че не съм идеален? Господи, та тя вече се беше сблъскала с моето *и със своето собствено* несъвършенство. Чувствах се толкова недостоен.

По дяволите, не знаех какво да кажа.

— Джен, искаш ли миди или стриди?

— Препи, искаш ли едно кроше в мутрата?

— Искам — отговорих.

Тя сви ръката си в юмрук и леко я постави на бузата ми.

Целунах я и когато протегнах ръка да я прегърна, тя изхриптя в стил любовница на гангстер:

— Давай, Препи! Хващай кормилото и натисни педала!

Точно това и направих.

Основният коментар на баща ми беше по отношение на прекомерното бързане. Прекалената припряност и необмисленост. Вече съм забравил точно думите, които употреби, но помня, че съдържанието на проповедта му по време на краткия ни обяд в Харвард кльб беше свързано изключително с бързината, с която правех нещата. Започна с това, че не бива да гълтам толкова бързо. Учтиво

отговорих, че вече съм голям човек и не бива да коригира — нито дори да коментира — поведението ми. Той заяви, че дори световните водачи от време на време имат нужда от конструктивна критика. Приех го като не особено прозрачна алюзия за неговия ангажимент във Вашингтон по време на първото правителство на Рузвелт. Нямах намерение обаче да го подтиквам към унасяне в спомени за неговата роля в банковата реформа на САЩ и затова замълчах.

Както вече казах, обядвахме в Харвард клъб в Бостън. (Аз се хранех прекалено бързо според преценката на баща ми.) Това означава, че бяхме заобиколени от негови хора — съученици, клиенти, привърженици и т.н. Искам да кажа, че всичко беше нагласено и ако се вслушаше, човек можеше да чуе неща като: „Ето го Оливър Барет“ или „Оня там е Барет, големият спортист“.

Това беше поредният епизод от нашата серия неразговори.

Само дето съвсем нетипичният характер на беседата беше заплашително подозрителен.

— Татко, нищо не казваш за Дженифър.

— Какво има за казване? Ти ни постави пред свършен факт, нали така?

— Но искам да знам *мнението* ти, татко.

— Смятам, че Дженифър е очарователна. И за момиче с нейния произход да стигне чак до Редклиф...

С тези псевдоразмекващи глупости той отбягваше въпроса.

— Татко, върни се на въпроса!

— Въпросът няма нищо общо с младата дама, а с теб — отговори ми той.

— Така ли?

— Твоят бунт. Ти се бунтуваш, синко.

— Татко, не разбирам в какъв смисъл женитбата с една красива и интелигентна студентка от Редклиф представлява бунт. Тя не е някое развилняло се хипи...

— Тя не е и много други неща.

Ето това било проклетата същност на въпроса!

— Татко, кое те смущава повече — че е католичка или че е бедна?

Той отговори шепнешком, леко наведен напред:

— А какво те привлича най-много?

Исках да стана и да си тръгна и му го казах.

— Остани тук и се дръж като мъж — каза ми той.

А като какво се държах? Като момче? Като момиче? Като мишка?

Все пак останах.

Кучият син изпита огромно удоволствие от това, че останах на мястото си. Прие го като една от многото си победи над мен.

— Само ще те помоля да изчакаш малко — каза Оливър Барет III.

— Уточни това „малко“, ако обичаш.

— Докато завършиш право. Ако историята е истинска, ще издържи проверката на времето.

— Тя е истинска, но защо, по дяволите, трябва да я подлагам на някакъв деспотичен тест?

Мисля, че бях ясен — излизах срещу него. Срещу неговата деспотичност. Срещу неговия натиск да доминира и контролира моя живот.

— Оливър... — Пак се започваше. — Още си малък...

— Малък за какво? — По дяволите, губех присъствие на духа.

— Още не си навършил 21. Според закона още не си пълнолетен.

— Остави тия юридически глупости, по дяволите!

Вероятно тази забележка се чу на съседните маси.

Като че ли за да компенсира високия ми тон, Оливър III прошепна язвително следващите си думи:

— Ако сега се ожениш за нея, ще забравя, че съществуваеш!

На кого му пукаше, че ни слушат.

— Татко, ти *не знаеш* какво говориш!

Напуснах живота му и започнах свой собствен.

Сега оставаше проблемът с Кренстън, Роуд Айлънд — един град по-далече на юг от Бостън, отколкото е Ипсуич на север. След като се провалих при представянето на Дженифър на потенциалните ѝ законни роднини („Сега незаконни ли да ги наричам?“, попита ме тя), с голям страх очаквах срещата с баща ѝ. Искам да кажа, че щях да се изправя срещу този любвеобилен италиано-средиземноморски синдром. Като се прибави и фактът, че Джени беше единствено дете, а също и че нямаше майка, това означаваше неестествено близки отношения с баща ѝ. И аз щях да се изправя срещу всички тези емоционални сили, описвани в книгите по психология.

Отгоре на всичко няха пукната стотинка.

Представете си за момент Оливеро Барето — едно добро италианско хлапе от съседния блок в Кренстън, Роуд айлънд. Той се среща с г-н Кавилери — главен сладкар на този град, изкарващ честно надницата си, — и му казва: „Искам да се ожения за вашата единствена дъщеря Дженифър“. Какъв щеше да е първият въпрос на стария човек? (Той нямаше да постави под съмнение любовта на Барето, понеже е всеобща истина, че ако познаваш Джени, не може да не я обичаш.)

Не, г-н Кавилери ще каже нещо като: „Барето, а как смяташ да я издържаш?“

А сега си представете реакцията на горкия г-н Кавилери, ако Барето го информира, че в сила ще бъде обратният вариант поне през следващите три години, т.е., че неговата дъщеря ще трябва да издържа зет му! А няма ли добрият г-н Кавилери да посочи вратата на Барето и дори да му фрасне един, ако той не е с моето телосложение?

Мога да се хвана на бас, че ще го направи.

Сега вече разбирате защо през онзи неделен майски следобед аз се подчинявах на всички ограничения за скоростта по шосе 95 в южна посока. Дори Джени, която беше започнала да се наслаждава на скоростта, с която карах, сега ми направи забележка, тъй като карах с 40 в зона за 45 мили в час. Казах ѝ, че колата има нужда от регулиране, но тя въобще не повярва.

— Я ми кажи пак, Джен.

Търпението не беше измежду добродетелите на Джени и тя не желаше да поддържа самочувствието ми, повтаряйки отговорите на всички глупави въпроси, които ѝ бях задал.

— Още веднъж, Джени, моля те!

— Обадох му се ѝ му казах. Той каза окей — на английски, защото както ти казах, но ти не искаш да повярваш, той не знае нито една дума италиански, освен няколко псувни.

— Ама какво *значи* „окей“?

— Да не искаш да кажеш, че в юридическия факултет на Харвард са приели човек, който не може да дефинира „окей“?

— Това не е юридически термин, Джени.

Тя докосна ръката ми и аз разбрах. Въпреки всичко се нуждаех от уточнение — трябваше да зная какво ме очаква.

— „Окей“ може също да означава „Все някак си ще го *преживея*“.

В сърцето ѝ се намери малко милост и тя повтори за стотен път подробностите от разговора с баща си. Той беше щастлив. Наистина беше. Когато я изпращал в Редклиф, той въобще не очаквал тя да се завърне в Кренстън и да, се омъжи за момчето от съседната улица (което между другото поискала ръката ѝ точно преди да замине). В началото не повярвал, че бъдещото ѝ име наистина ще бъде Оливър Барет IV, а след това я предупредил да не нарушава 11-ата Божя заповед.

— Тя за какво е?

— Недей да ментиш отеца си — отговори ми тя.

— О, да!

— Всичко ти казах, Оливър, наистина.

— Той знае ли, че нямам пари?

— Да.

— И няма нищо против?

— Е, поне и двамата имате нещо общо.

— Но щеше да бъде по-доволен, ако имах няколко долара, нали?

— А ти нямаше ли да бъдеш по-доволен?

Млъкнах и не казах дума до края на пътуването.

Джени живееше на улица на име Хамилтън авеню, която представляваше дълга редица дървени къщи с много деца пред тях и няколко хилави дървета. Просто си карах по нея и търсех място за паркиране, когато изведнъж се почувствах като в друга държава. На първо място, освен децата имаше толкова много хора, които играеха — цели семейства седяха пред вратите и очевидно този неделен следобед нямаха какво по-добро да правят, освен да ме наблюдават как си паркирам ЕмДжито.

Джени изскочи първа от колата — в Кренстън рефлексите ѝ ставаха невероятни: беше като някакъв бърз малък скакалец. Когато наблюдателите пред вратата видяха кой пристига, те реагираха с нестройни приветствени възклицания. Пристигаше великата Кавилери! След като чух всички тези поздравления, предназначени за нея, почти ме беше срам да сляза от колата. Имам предвид, че дори и за момент не можех да мина за хипотетичния Оливеро Барето.

— Джени! — чух да се провиква весело една леля.

— Мисис Каподилупо! — отговори ѝ Джени радостно, а докато се измъквах от колата, усетих върху себе си всички погледи.

— Хей, кое е това момче? — извика мисис Каподилупо. Тук не бяха от най-деликатните.

— Никой — отвърна Джени и това беше балсам за моето самочувствие.

— Сигурно, но момичето, с което е, е страхотно парче! — обърна се мисис Каподилупо.

— Той го знае — отговори Джени.

След това се обърна, за да задоволи любопитството на съседите от *другата* страна.

— Той го знае — осведоми една цяла новодошла група свои почитатели. Взе ръката ми (чувствах се като странник в рая) и ме поведе нагоре по стълбите на Хамилтън авеню №189А.

Това беше един ужасен момент.

Аз стоях там, а Джени каза:

— Това е баща ми.

Тогава Фил Кавилери — грубоват тип (каквито бяха всички в Роуд айлънд), който приближаваше петдесетте и беше висок около 5

фута и 9 инча и тежеше 165 фунта — протегна ръката си.

Стисна моята здраво и ние се ръкувахме.

— Приятно ми е, сър.

— Фил — поправи ме той. — Казвам се Фил.

— Фил, сър — отвърнах, като продължих да стискам ръката му.

Точно тогава ужасно се смутих, защото след като пусна ръката ми, г-н Кавилери се обърна към дъщеря си и наддаде невероятен вик:

— Дженифър!

В следващата секунда не се случи нищо, а в по-следващата те вече се прегръщаха. Силно. Много силно. Люлееха се напред-назад. Всичко, което г-н Кавилери беше способен да каже в този момент — но сега много тихо, — беше да повтаря името на дъщеря си: „Дженифър“. И всичко, което неговата завършваща Редклиф с отличие дъщеря можеше да отговори, беше: „Фил“.

Аз бях абсолютно излишен.

През този следобед едно нещо от изисканото ми възпитание ми помогна — винаги са ми чели конско да не говоря с пълна уста. Тъй като Фил и дъщеря му се бяха уговорили да я държат пълна през цялото време, не се и налагаше да говоря. Трябва да съм изял рекордно количество италиански сладкиши, след което поговорихме малко за това кои ми харесват най-много — изядох не по-малко от две от всеки вид от страх да не ги обидя.

— Той е окей — каза Фил Кавилери на дъщеря си.

Какво ли значеше това?

Не беше нужно да ми се дефинира „окей“, просто исках да знам кои от малкото обмислени действия ми спечелиха този лелеян епитет.

Дали харесах точно тези сладкиши, които трябваше? Или ръкуването ми беше достатъчно силно? Кое по-точно?

— Нали ти казвах, че е окей, Фил — каза дъщерята на г-н Кавилери.

— Да, каза ми — отговори баща й, — но трябваше да се убедя сам. Оливър?

Сега вече се обръщаше към мен.

— Да, сър?

— Фил.

— Да, Фил, сър.

— Ти си окей.

— Благодаря ви, сър, много ви благодаря. Наистина. И вие знаете какво изпитвам към дъщеря ви, сър. И към вас, сър.

— Оливър — намеси се Джени, — я престани да дрънкаш като някакво тъпо подготве и...

— Дженифър — прекъсна я г-н Кавилери, — не можеш ли по-учтиво? Копелето ни е на гости.

По време на вечерята — тъй като сладкишите се оказаха просто следобедна закуска — Фил се опита да разговаря сериозно с мен за... нали се сещате за какво? По някаква налудничава причина той си мислеше, че е в състояние да осъществи сдобряване между Оливър III и Оливър IV.

— Нека му се обадя и да поговоря с него по телефона като баща с баща — помоли ме той.

— Моля те, Фил, само ще си загубиш времето.

— Не мога да бъда спокоен, когато един родител отхвърля детето си, просто не мога.

— Да, но аз също го отхвърлям, Фил.

— Да не чувам повече такива приказки! — каза той и наистина се ядоса. — Бащината любов трябва да се пази и уважава. Тя е толкова рядка.

— Особено в моето семейство — вмъкнах аз.

Джени ставаше и сядаше през цялото време, за да сервира, така че не можа да чуе по-голямата част от разговора.

— Я го набери — повтори Фил. — Аз ще говоря с него.

— Не, Фил, ние с баща ми скъсахме всякакви връзки помежду си.

— Абе, виж какво, Оливър, той ще се размекне. Вярвай ми, като ти казвам, че ще се размекне. Като дойде моментът да се влезе в църквата...

В тази минута Джени, която слагаше чинийките за десерта, изрече с непредвещаващ нищо добро глас една сричка в посока към баща си:

— Фил...?

— Кажи, Джен.

— Абе, за църквата...

— Е?

— Май няма да стане...

— Моля? — попита г-н Кавилери. Изведнъж обаче се сети нещо и се обърна с извинителен вид към мен, като явно си беше направил погрешен извод:

— Е-е, не искам да кажа непременно католическата църква, Оливър. Сигурно Дженифър ти е казала, че ние сме от католическата вяра, но става въпрос за *твоята църква*. Кълна се, че Бог ще благослови този съюз във всяка църква.

Погледнах към Джени, която очевидно беше пропуснала да засегне тази съдбоносна тема в разговора им по телефона.

Тя ми обясни:

— Оливър, щеше да му дойде адски много да го изненадвам с толкова новини наведнъж!

— За какво става дума? — попита винаги любезният г-н Кавилери. — Изненадайте ме, деца, изненадайте ме. Искам да ме изненадвате с всичко, което ви дойде наум.

Защо ли точно в този момент погледът ми попадна върху порцелановата статуя на Дева Мария върху една полица в трапезарията на г-н Кавилери?

— Става въпрос за оная работа с Божията благословия, Фил — каза Джени като отбягваше да го погледне в очите.

— Кажи де, Джени? — питаше Фил, предчувствайки най-лошото.

— Абе... май няма да стане, Фил — отговори тя, обръщайки поглед за подкрепа към мен и моят поглед се опита да ѝ я даде.

— За църквата? За *чия* да е църква?

Джени кимна утвърдително.

— Може ли аз да обясня, Фил? — попитах.

— *Моля те!*

— Фил, и двамата не сме вярващи и не искаме да бъдем лицемери.

Мисля, че той го прие, защото дойде от мен — иначе може би щеше да удари Джени. Сега обаче той бе излишният, чуждият и не можеше да погледне нито един от двама ни.

— Може и така — каза той след много дълга пауза. — Може ли поне да ме осведомите кой ще извърши церемонията?

— Ние — отговорих му аз.

Погледна към дъщеря си за потвърждение и тя кимна в подкрепа на моето изказване.

След още една дълга пауза, той каза:

— Става.

След това ме запитва — понеже аз смятах да изучавам право — доколко такъв вид брак е — как се казваше? — законен.

Джени обясни, че церемонията, която имаме предвид, ще се ръководи от свещеника на колежа, който е унитариец („М-м, свещеник“, промърмори Фил), а мъжът и жената се обръщат един към друг.

— И булката ли говори? — попита той с вид на човек, за когото това беше — измежду всички други неща — почти като смъртен удар.

— Филип, можеш ли да си представиш някоя ситуация, в която аз ще си затворя устата? — попита дъщеря му.

— Не, скъпа — отговори ѝ той и изобрази насила върху устните си една лека усмивка. — Май ще се наложи и ти да говориш.

По пътя обратно към Кеймбридж попитах Джени как смята, че е минало.

— Окей — отговори тя.

Г-н Уилиам Ф. Томпсън, зам.-декан на Правния факултет на Харвард, не можеше да повярва на ушите си.

— Добре ли чух, г-н Барет?

— Да, сър, декан Томпсън.

Не ми беше лесно да го кажа за първи път, нито пък по-лесно да го повторя.

— Имам нужда от стипендия за следващата година, сър.

— Наистина ли?

— Затова съм тук, сър. Нали вие отговаряте за финансовите помощи, декан Томпсън?

— Да, но е твърде странно. Вашият баща...

— Той вече няма нищо общо с мен, сър.

— Не разбирам какво говорите — Г-н Томпсън свали очилата си и започна да ги лъска с вратовръзката си.

— Между нас двамата се получи едно недоразумение.

Деканът си сложи очилата и ме погледна с онзи безизразен израз, който се овладява, когато станеш декан.

— Това е много неприятно, г-н Барет — каза той.

Исках да го попитам за кого. Тоя тип почваше да ми лази по нервите.

— Да, сър — отговорих. — Много неприятно и затова съм дошъл при вас, сър. През следващия месец се женя, а през лятото и двамата ще работим. След това Джени, това е жена ми, ще преподава в частно училище. Ще ни стига за издръжка, но не и за обучение — таксата ви е прекалено солена, декан Томпсън.

— Ами-и, да — отговори той и това беше всичко. Не разбираше ли тоя тип целта на разговора? Защо по дяволите мислеше, че съм тук?

— Декан Томпсън, бих желал да получа стипендия — казах направо и то за трети път. — В банката съм на абсолютна нула, а вече съм приет.

— А, да — каза г-н Томпсън и се върна на техническата страна на въпроса. — Крайният срок за подаване на заявленията за финансова

помощ отдавна изтече.

Какво му трябваше на това копеле? Може би подробности? Скандал ли търсеше или какво?

— Декан Томпсън, когато кандидатствах, не знаех, че ще се случи така.

— Добре, г-н Барет, но трябва да ви кажа, че според мен тази канцелария не трябва да се намесва в един семеен скандал, който при това е доста тъжен.

— Разбрах, г-н Томпсън — изправих се аз. — Разбирам какво искате да ми кажете и все пак няма да ближа задника на баща си, за да получите вие още един Барет хол за Правния факултет.

Обръщайки се, за да изляза от стаята, го чух да мърмори: „Това не е честно“.

Нямах сили да споря повече.

Дженифър получи дипломата си в сряда. Всичките ѝ роднини от Кренстън, Фол ривър и дори една леля от Кливлънд се тълпяха в Кеймбридж, за да присъстват на церемонията. По предварително споразумение Джени не носеше пръстен и аз не бях представян като неин годеник — това беше решено така, за да няма обидени (и то твърде скоро) понеже не са присъствали на сватбата ни.

— Лельо Клара, това е моят приятел Оливър — казваше Джени и винаги добавяше: — *Той* още не е завършил.

Имаше ръгане в ребрата, шепот и дори открити разсъждения, но родата не можа да измъкне нищо конкретно нито от нас, нито от Фил, който според мен беше доволен, че не се обсъжда въпросът за любов между атеисти.

В четвъртък се изравних с Джени по академично ниво — взех дипломата си от Харвард с оценка много добър като нейната. Нещо повече, аз ръководах церемонията и в това си качество трябваше да заведем завършващите четвъртокурсници до местата им. Това означаваше да вървя пред супермозъците. На езика ми беше да кажа на тези типове, че присъствието ми като техен водач със сигурност потвърждава моята теория, че един час в Дилън Фийлд хауз струва колкото два часа в библиотеката Уайдънър, но се въздържах — нека се радват!

Нямах представа дали Оливър Барет III присъстваше — над седемнадесет хиляди души се гъчкаха в двора на Харвард в деня на годишната церемония, а аз със сигурност не разглеждах редиците с бинокъл. Билетите, предназначени за родителите ми, дадох на Фил и Джени. Разбира се, като бивш възпитаник, Каменното лице имаше право да влезе и да седне до випуск 26-а, но дали щеше да иска? Пък и банките не работеха ли на този ден?

Сватбата се състоя през тази неделя. Действителната причина да не поканим роднините на Джени беше тази, че изключването на Бога, Сина и Светия дух от церемонията щеше да бъде прекалено мъчително за непрегрешавали католици. Събитието, ръководено от унитариянския свещеник на колежа Тимъти Блаувелт, се състоя във Филипс Бруукс хауз — една стара сграда в северната част на Харвард ярд. Разбира се, Рей Стратън беше там, поканих и Джереми Нейъм — добро приятелче от дните в Екзетър, който предпочете Амхърст пред Харвард. Джени покани една приятелка от Бригс хол и — може би по сантиментални причини — дългата си недоद्याлана колежка от библиотеката. Както, разбира се, и Фил.

Възложих на Рей Стратън да наглежда Фил, т.е. да го държи възможно най-свободно. Не че Стратън беше толкова спокоен! Двамата стояха и изглеждаха ужасно неспокойни, като всеки един мълчаливо засилваше предубеждението на другия, че тази сватба тип „Направи си сам“ (по думите на Фил) щеше да бъде (според предвижданията на Стратън) „едно невероятно шоу на ужасите“. И то само защото аз и Джени щяхме да се обърнем директно един към друг! Всъщност ние вече имахме представа как се прави това, защото по-рано тази пролет една от приятелките на Джени, Мария Рандал, се омъжи за един студент по архитектура на име Ерик Левенсън по същия начин. Беше великолепно и ние много си паднахме по идеята.

— Готови ли сте — попита г-н Блаувелт.

— Да — отговорих аз от името на двамата.

— Приятели — обърна се г-н Блаувелт към останалите, — събрали сме се тук, за да станем свидетели на свързването на двама души в брак. Нека да чуем какво са избрали да прочетат в този свят ден.

Първа беше булката. Джени се обърна към мен и започна да речитира стихотворението, което бе избрала. То беше затрогващо — или поне за мен — защото беше един сонет на Елизабет Барет:

*Когато двете ни души застанат — високи и силни,
лице в лице, тихо, и все по-близо и по-близо
докато удължените криле лумнат в огън...*

С ъгълчето на очите си забелязах лицето на Фил Кавилери — бледен, с отпусната челюст и широко разтворени очи от изненада и обожание. Изслушахме Джени, която завърши сонета с нещо като молитва за:

*Място, където да се обичаме за един ден
и часът на тъмнината и смъртта да заобикаля
покрай нас.*

После дойде моят ред. Много трудно ми бе да намеря стихотворение, което да прочета, без да се изчервя. Абе, не можех просто да стоя там и да рецитирам някакви префърцунени фрази, просто не можех. И все пак една част от „Песен на открития път“ — макар и кратка — казваше всичко вместо мен:

*... Давам ти ръката си!
Давам ти любовта си — по-ценна от богатство.
Давам ти себе си пред църквата и закона.
Ти себе си ще ми дадеш ли? Ще тръгнеш ли с мен на
път?
Ще бъдем ли един с друг чак до деня, в който си
отидем?*

Свърших и в залата се разнесе одобрителен шепот. След това Рей Стратън ми подаде пръстена и двамата с Джени положихме брачния обет и се заклехме от този ден нататък да се обичаме и пазим, докато смъртта ни раздели.

Съгласно правомощията, дадени му от Управата на Масачузетс, г-н Тимъти Блаувелт ни провъзгласи за мъж и жена.

Като си спомня, нашето „празненство след шегичката“ (по думите на Стратън) беше претенциозно непретенциозно. Джени и аз категорично отхвърлихме баналното шампанско и понеже бяхме толкова малко на брой, колкото да се съберем в една телефонна будка, отидохме да пием бира в Кронинс. Доколкото си спомням, самият Джим Кронин ни настани на една кръгла маса в знак на почит към „най-големия хокеист на Харвард от времето на братята Клиъри“.

— Нищо подобно! — оспорваше Фил Кавилери, удряйки с юмрук по масата. — Той е по-добър от всички Клиърови, взети заедно. Според мен Филип, който никога не беше присъствал на нито един хокеен мач на Харвард, искаше да каже, че независимо колко добре са се пързали Боби или Били Клиъри, нито един от тях не се е оженил за прекрасната му дъщеря. Всички бяхме сръбнали и това беше едно извинение да продължим.

Разреших на Фил да плати сметката — решение, което по-късно предизвика един от редките комплименти на Джени относно моята интуиция („От теб ще стане човек, Препи“). Накрая обаче беше малко страшно, когато го изпращахме на автобуса — искам да кажа, заради насълзените очи. Неговите, на Джени, може би и моите също — не си спомням нищо друго, освен че този момент беше влажен.

След като изрече всички видове благословии, той се качи в автобуса, а ние го изчакахме да потегли и махахме докато изчезна от погледа ни. Едва тогава започнах да схващам ужасната истина.

— Джени, ние сме законни съпрузи!

— Да, бе, сега вече мога да бъда проклета колкото си искам!

Ако с една-единствена дума може да се опише ежедневието ни през тези първи три години, то думата е „скърпване“. Всяка секунда, в която не спяхме, ние се концентрирахме върху това как, по дяволите, да спестим достатъчно мангизи, за да направим това, което имахме да правим. Обикновено завършвахме без загуба и без печалба — и в това няма нищо романтично, уверявам ви. Спомняте ли си известния стих на Омар Хаям? Нали се сещате: книгата със стихове под клона, самуна хляб и каната с вино и т.н.? Заменете изследването на Скот за тръстовете с тази книга и ще разберете как поетичните видения се натрупват срещу идиличното ми съществуване. Какво, рай ли? Нищо подобно. Мислех единствено за това колко струва тази книга и дали можехме да я купим на старо и къде — ако изобщо имаше такова място

— можехме да хапнем хляб и вино. След това си мислех как да изпросим малко мангизи, за да си платим дълговете.

Животът се променя. Дори най-простото решение трябва да бъде разгледано под лупа от винаги бдителния комитет по бюджета на умати.

— Ей, Оливър, хайде да гледаме „Бекет“ довечера.

— Виж какво, струва три долара.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, долар и петдесет за теб и долар и петдесет за мен.

— Това да, ли значи или не?

— Нито едното, нито другото. Значи просто три долара.

Медения си месец прекарахме на една яхта заедно с двайсетина деца. Аз управлявах един „Роудз“, висок 36 фута, от седем сутринта, докато на пасажерите им писваше, а Джени беше консултант за децата. Това беше едно място на име Пекуод Боут к्लъб в пристанището Денис, недалеч от Хаянис, което включваше един голям хотел, малко пристанище за лодки и няколко десетки къщи, които се даваха под наем. В едно от по-миниатюрните бунгала бях закачил въображаема табела: „Оливър и Джени спяха тук, когато не правеха любов“. Правеше ни чест фактът, че след един дълъг ден на любезност към нашите клиенти — тъй като доходът ни зависеше до голяма степен от техните бакшиши — Джени и аз въпреки това бяхме мили един към друг. Казвам просто „мили“, понеже ми липсва думата, с която да опиша какво означаваше да обичаш и да бъдеш обичан от Дженифър Кавилери. Извинявам се, исках да кажа Дженифър Барет.

Преди да заминем за Кейп, намерихме евтин апартамент в Северен Кеймбридж. Наричах го Северен Кеймбридж, въпреки че на практика адресът беше в град Самървил и къщата беше „в състояние на неизправност“, както я описа Джени. Първоначално била двуфамилна, а след това я преустроили на четири апартамента с прекалено висока цена дори при нейния „евтин“ наем. Но, по дяволите, какво могат да направят току-що завършили студенти? Като има такава търсене...

— Хей, Ол, как мислиш: защо пожарникарите не са забранили вертепите? — попита Джени.

— Вероятно ги е страх да влязат вътре — отговорих ѝ аз.

— И мене ме е страх.

— През юни не те беше страх — припомних ѝ.

(Този диалог се водеше при встъпването ни във владение през септември.)

— Тогава не бях женена. Като омъжена жена смятам това място за опасно.

— И какво смяташ да направиш по този въпрос?

— Да говоря с мъжа си — отговори ми тя. — Той ще се погрижи за това.

— Ей, аз съм мъжът ти!

— Така ли? Докажи го!

— Как? — попитах като си мислех: „О, само не на улицата“.

— Пренеси ме през прага — поиска тя.

— Не вярваш на тая глупост, нали?

— Абе, ти ме пренеси, пък аз ще реша после.

Окей, грабнах я на ръце и се затътрих нагоре по петте стъпала към терасата.

— Защо спря? — попита ме тя.

— Не беше ли това прагът?

— Не, не, не — отговори тя.

— Виждам името ни до звънеца.

— Това не е официалният праг. Давай нагоре, пуяк такъв!

До нашия „официален“ дом имаше двадесет и четири стъпала и на средата на пътя трябваше да спра, за да си поема дъх.

— Защо си толкова тежка? — попитах.

— Никога ли не ти е идвало наум, че може да съм бременна? — отговори тя.

Това въобще не ми помогна при поемането на дъх. Най-после едва успях да кажа:

— А ти бременна ли си?

— А-ха, стреснах те, а?

— Ами-и-и...

— Не ме будалкай, Препи!

— Е, добре де, за момент се хванах.

Носих я до края.

Това беше един от малкото безценни моменти, които си спомням, когато глаголът „скърпвам“ нямаше абсолютно никакво значение.

Прославането ми име ни позволи да открием сметка на изплащане в един зеленчуков магазин, който при други обстоятелства щеше да откаже кредит на студенти. Името ми обаче не беше в наша полза на едно място, където най-малко очаквах: училището „Шейди Лейн“, където щеше да преподава Джени.

— Естествено, „Шейди Лейн“ не е в състояние да се сравнява със заплатите в държавните училища — каза на жена ми Мис Ани Милър Уитман — директорката, и добавила нещо в смисъл, че семейство Барет не трябвало да се безпокоят за „тази страна“ на въпроса. Джени се опитала да разсее илюзиите ѝ, но освен вече предложените ѝ 350 годишно, получила в добавка двеминутни „ах!“ и „ох!“ от изненада. Мис Уитман сметнала, че Джени е много остроумна в забележката, че семейство Барет трябва да си плащат наема като другите хора.

Когато Джени ми разказа всичко, представих си няколко варианта за това какво би могла да направи Мис Уитман с нейните — ах! ох! и 350. После обаче Джени ме попита дали не искам да напусна правото и да я издържам, докато тя получи дипломата си за завършено образование, която ѝ трябваше, за да преподава в държавно училище. Премислих цялата ситуация в продължение на две секунди и достигнах до точното и сбито заключение:

— Ега ти!

— Много си убедителен! — отговори жена ми.

— А какво трябва да кажа — ах! и ох! ли?

— Не. Просто се научи да харесваш спагети.

Е, научих се. Научих се да харесвам спагети, а Джени се научи да прави от всякакви възможни макаронени изделия нещо напълно приемливо. Дали заради нашите летни спестявания, нейната заплата и парите, които очаквахме да заработят през нощта в пощата по време на Коледната треска, но ние все пак се справяхме. Е, разбира се, не гледахме много филми, а тя не отиде на много концерти, но успяхме да свържем двата края.

Да, свързвахме двата края, но това беше всичко — в социален аспект животът ни се промени драстично. Ние все още бяхме в

Кеймбридж и на теория Джени би могла да посещава всичките си музикални събирания — само дето нямаше време. Прибираше се от Шейди Лейн изтощена и започваше да готви вечерята — яденето навън беше извън възможностите ни. Междувременно моите собствени приятели бяха достатъчно благоразумни да ни оставят на мира, т.е. не ни канеха, за да не се налага и ние да ги каним, нали разбирате?

Дори пропускахме футболни мачове.

Като член на Варсити кълб имах правото на места в оная страхотна част на 50-ярдовата линия, но билетът беше шест долара, а това правеше дванайсет.

— Не е дванайсет — спореше Джени, — шест е, можеш да отидеш без мен! Нищо не разбирам от футбол, освен, че хората крещят „Давай!“, а ти обожаваш това и затова по дяволите искам да отидеш!

— Случаят е приключен — отговарях аз — в края на краищата аз бях съпругът и главата на домакинството. — Освен това мога да използвам времето, за да уча. — И все пак прекарвах съботните следобеди с транзистор на ухо, заслушан в рева на запалняковците, които се намираха в друг свят, макар и на не повече от мила.

Използвах привилегиите си на член на Варсити кълб, за да взема места за игрите с Йейл за Роби Уолд — мой съученик от Юридическото училище. Когато Роби си тръгна възторжено благодарен, Джени още веднъж ме попита кой има правото да седи в сектора на Варсити кълб и аз й обясних още веднъж, че това е право на онези, които са служели благородно на Харвард на игрищата — независимо от тяхната възраст, височина или социално положение.

— И на леда ли също? — попита тя.

— Атлетите са си атлети, независимо дали са мокри или сухи — отговорих й.

— С изключение на теб, Оливър — завърши Джени. — Ти си замразен.

Не продължих темата и приех, че това е просто обикновеното нахакано остроумие на Дженифър — не ми се искаше да мисля, че по въпроса за атлетичните традиции на Харвардския университет има какво още да се каже. Като лекия намек например, че макар Солджърс Филд да побира 45 000 души, всички бивши атлети ще седят в онзи страхотен сектор. Всички — млади и стари, сухи и мокри и дори

замръзнали. И дали тези шест долара ме държаха настрани от стадиона през онези съботни следобеди?

Не, не — ако тя имаше нещо друго наум, не бих искал да го обсъждам.

Г-н и г-жа Оливър Барет III имат удоволствието да ви поканят на вечеря по случай 60-ия рожден ден на г-н Барет в събота, на шести март в седем часа в Доувър хаус, Ипсуич, Масачузетс.

Моля, потвърдете.

— Е? — попита Дженифър.

— Трябва ли изобщо да питаш? — отговорих аз. Тъкмо конспектирах „Държавата срещу Пърсивал“ — един критичен прецедент в криминалното право, а Джени размахваше поканата, за да ме дразни.

— Мисля, че е време, Оливър.

— За какво?

— Знаеш много добре за какво — отговори тя. — Да не искаш да го караш да пълзи на четири крака пред теб?

Аз продължих да работя, а тя — да ме обработва.

— Оли! Той ти протяга ръка!

— Глупости, Джени! Майка ми е адресирала плика.

— Май каза, че не си го погледнал! — като че ли изкрещя тя.

Добре де, погледнах го преди това и съм забравил — в края на краищата бях на средата на конспекта на „Държавата срещу Пърсивал“ и на практика в навечерието на изпити и работата е там, че тя трябваше да престане да ми изнася тиради.

— Оли, помисли — обърна се тя с умолителен тон към мен. — Шейсетгодишнина! Никой не гарантира, че ще бъде жив, когато *ти* в крайна сметка решиш, че си готов за сдобряването.

Уведомих Джени с възможно най-прости думи, че сдобряване никога няма да има и ако обича да бъде така добра да ме остави да уча. Тя приседна мълчаливо, смествайки се върху тгълчето на възглавницата, върху която бях сложил краката си. Въпреки че не

издаде нито звук, много бързо разбрах, че се е втреничила в мен. Погледнах я.

— Някой ден — започна тя, — когато Оливър V те тормози...

— Можеш да бъдеш сигурна, че няма да се казва *Оливър* — сопнах ѝ се аз. Тя не повиши тон, макар че обикновено го правеше, когато аз го правех.

— Виж какво, Ол, дори ако го кръстим Бозо Клоуна, това хлапе ще негодува срещу теб, щото ти си голям харвардски атлет! А когато отиде в първи курс, ти вероятно ще си във Върховния съд!

Казах ѝ, че със сигурност синът ни няма да негодува срещу мен и тя ме попита откъде съм толкова сигурен. Не можах да ѝ дам доказателства, но просто знаех, че нашият син няма да се изправи срещу мен и не можех да кажа *точно* защо. Без абсолютно никаква връзка Джени каза:

— Баща ти също те обича, Оливър. Точно така, както и ти ще обичаш Бозо, но вие Баретови сте толкова ужасно горди и в непрекъснатото съревнование, че минавате през живота и си мислите, че се мразите.

— Да, ако не беше ти — подметнах закачливо.

— Да — отговори тя.

— Случаят е приключен — казах аз — в края на краищата аз бях съпругът и главата на домакинството. Погледът ми се върна към „*Държавата срещу Пърсивал*“ и Джени стана, но изведнъж се сети нещо:

— Все пак остава въпросът за „Моля отговорете“.

Предположих, че човек, специализирал музика в Редклиф, вероятно ще може да състави стегнат и учтив отрицателен отговор без професионално ръководство.

— Виж какво Оливър, може би съм лъгала или мамила в живота си, но никога не съм наранявала никого нарочно и не смятам, че мога да го направя.

Действително в този момент тя нараняваше само мен и затова я помолих учтиво да се оправи с отговора по начин, който желае, стига същността на съобщението да бъде, че ние няма да отидем, освен ако адът не замръзне. Върнах се за пореден път към „*Държавата срещу Пърсивал*“.

Чух я да пита много тихо:

— Кой е номерът? — Беше отишла до телефона.

— Не можеш ли просто да напишеш една бележка?

— Само след секунда ще побеснея. Кой е номерът?

Казах ѝ го и моментално се потопих в появяването на Пърсивал пред Върховния съд. Не слушах какво говори Джени. Тоест, опитвах се — в края на краищата тя беше в същата стая.

— О, добър вечер, сър — чух я да казва. Нима Кучият син беше вдигнал телефона? Не беше ли във Вашингтон през седмицата? Така трябваше да бъде според един скорошен портрет в „Ню Йорк таймс“. Проклетата журналистика напоследък запада.

Колко време му трябва на човек, за да каже „не“?

На Дженифър някак си ѝ трябваше повече време, отколкото обикновено човек смята, че ще му трябва, за да каже тази проста сричка.

— Оли?

Тя държеше ръката си върху слушалката.

— Оли, *налага ли* се да откажем?

Кимването на главата ми показваше, че се налага, а махването на ръката ми означаваше, че трябва да побърза.

— Ужасно съжалявам — каза тя в слушалката. — Тоест, *ние* ужасно съжаляваме, сър...

Ние! Защо ме забъркваше в това? И защо не каже каквото има да казва и да затвори?

— Оливър!

Отново с ръка върху мембраната, този път тя говореше много високо:

— Той е наранен, Оливър! Можеш ли просто да седиш и да гледаш как баща ти страда?

Ако не беше в такова емоционално състояние можех да ѝ обясня още веднъж, че камъните не страдат и че не може да проектира италиано-средиземноморските си погрешни представи за родителите върху скалистите височини на Маунт Ръшмор. Но тя беше много разстроена, а това разстройваше и мен.

— Оливър — молеше тя, — не можеш ли да му кажеш само една дума?

На него? Трябва да е полудяла!

— Поне едно „здравей“!

Тя ми подаваше телефона и се опитваше да не заплаче.

— Никога няма да му проговоря. Никога! — казах с абсолютно спокойствие.

Сега вече плачеше — не на глас, но сълзите ѝ се стичаха надолу по лицето. След това тя... тя започна да моли.

— *Заради мен, Оливър! Никога няма да ти искам нищо. Моля те!*

Трима души. И тримата стояхме прави (някакси си представях и баща ми как стои там) в очакване на нещо. На какво? Мен?

Не можех да го направя.

Не разбираше ли Джени, че ме моли за невъзможното? Че можех да направя абсолютно всичко друго? Докато гледах в пода и клатех глава, отказвайки упорито и с безкрайно затруднение, Джени започна да ми шепне с такъв бяс в гласа, какъвто не бях чувал преди това от нея:

— Ти си едно безсърдечно копеле! — След това завърши телефонния разговор с баща ми, като казваше:

— Г-н Барет, Оливър иска да знаете, че по негов специален начин...

Спря, за да си поеме дъх — не ѝ беше лесно, тъй като ридаше. Аз бях прекалено изненадан, за да правя нещо друго, освен да изчакам края на моето набедено „съобщение“.

— ... Оливър много ви обича — каза тя и затвори много бързо.

Няма никакво рационално обяснение на действията ми през следващата стотна от секундата. Признавам се за временно умопобъркан. Поправка: признавам се за едно нищо. Това, което направих, не трябва никога да ми бъде простено.

Изтръгнах телефона от ръцете ѝ, после от контакта и го запокитих в другия край на стаята.

— Да те вземат дяволите, Джени! Защо не се разкараш от живота ми?

Замръзнах на място, дишайки тежко като животното, в което току-що се бях превърнал. Господи! Какво стана с мен? Обърнах се към Джени, но тя си беше отишла.

Искам да кажа, че си беше отишла истински, но дори не бях чул стъпките ѝ по стълбите. Боже мой, трябва да е побягнала в мига, в който сграбчих телефона — дори палтото и шалът ѝ бяха все още там.

Болката от това, че не знаех какво да направя, беше по-слаба единствено от болката от съзнанието за това, което бях направил.

Търсих навсякъде.

В библиотеката на Юридическия факултет претърсих редиците от зубрещи студенти и гледах ли, гледах нагоре и надолу поне половин дузина пъти. Въпреки че не произнесох нито един звук, знаех, че погледът ми беше толкова свиреп и лицето ми толкова напрегнато, че безпокоях цялото това шибано място. Само че на кого ли му пукаше?

Джени обаче я нямаше там.

После минах през Харкнес комънс, през салона, през кафетерията. Някакъв див дух ме подгони да надникна и в Агасиз хол в Редклиф. И там я нямаше. Сега вече тичах навсякъде и краката ми се опитваха да настигнат темпа на сърцето ми.

Пейн хол^[1]? (Това проклето иронично име!) Долу са стаите за упражнения по пиано. Познавам Джени: блъска по клавишите, когато е ядосана, нали така? Но какво прави, когато е изплашена до смърт?

Голяма лудница е да вървиш по коридор с такива стаи от двете страни. Звуците на Моцарт и Барток, Бах и Брамс се процеждат от вратите и се смесват в един странен адски звук.

Джени трябва да е тук!

Инстинктът ме накара да спра пред една врата, където чух блъскащия (ядосано?) звук от прелюдия на Шопен. Спрях за момент. Не свиреше добре — спира, почва, грешки... В една от паузите чух момичешки глас да измърморва: „По дяволите!“ Това трябва да е Джени. Отворих вратата със замах.

На пианото седеше едно момиче от Редклиф. Погледна ме. Беше едно грозно хипи с широки рамене, раздразнено от нахлуването ми.

— Какво става, бе? — попита тя.

— Лошо, лошо — отговорих и затворих отново вратата.

После пробвах площад Харвард — кафе „Памплона“, Томис Аркейд, дори Хейс Бик — там ходят доста артистични типове. *Нищо*.

Метрото беше вече затворено, но ако е отишла право на площада, трябва да е хванала влака за Бостън до автобусната спирка.

Беше почти един часът сутринта, когато пяхнах 45 цента в процепа. Намирах се в една от телефонните будки близо до вестникарския павилион на площад Харвард.

— Ало, Фил?

— М-м... — промърмори сънливо той. — Кой е?
— Аз съм — Оливър.
— Оливър! — звучеше изплашено. — Джени да не е ранена? — попита бързо. Щом ме пита мен, значи ли това, че не е при него?
— Ами-и — не Фил, не е.
— Слава Богу! Как си, Оливър?
След като се успокои, че дъщеря му е жива и здрава, той отново стана дружелюбен, като че ли не го бях вдигнал от сън.
— Добре съм, Фил, добре. Абе добре съм. Фил, какво ти казва Джени?
— Не много, да го вземат мътните — отговори ми той със странно сдържан тон.
— Какво искаш да кажеш, Фил?
— Господи, да се беше обаждала по-често! Не съм някой непознат!
Ако можете да бъдете облекчени и паникьосани едновременно, точно това изпитвах аз.
— Тя с теб ли е сега? — попита той.
— М-м?
— Дай слушалката на Джени — ще ѝ се накарам лично.
— Не мога, Фил.
— А, да не спи? Ако спи, не я закачай.
— Добре — казах.
— Слушай, копеле — продължи той.
— Да, сър?
— Колко далече е, по дяволите, Кренстън, че не можете да дойдете някоя неделя следобед, а? Или пък аз да дойда, Оливър?
— Абе-е, не, Фил. Ние ще дойдем.
— Кога?
— Някоя неделя.
— Не ми пробутвай това „някоя“. Истинското дете не казва „някоя“, а казва „тази“. Тази неделя, Оливър.
— Да, сър. Тази неделя.
— Четири часа. Но карай внимателно. Става ли?
— Става.
— И следващия път се обади за моя сметка, по дяволите. Той затвори.

Просто стоях там, изгубен на този тъмен остров на Харвард скуеър и не знаех нито къде да отида, нито какво да правя. Един цветнокож се доближи и ме попита дали искам наркотици и аз съвсем разсеяно му отговорих:

— Не, благодаря ви, сър.

Вече не тичах — защо трябваше да бързам към празната къща? Беше много късно и аз бях скован — повече от страх, отколкото от студ, макар че не беше топло, повярвайте ми. От няколко ярда ми се стори, че някой седи горе на стълбите. Може би зрението ми правеше номера, защото фигурата беше неподвижна.

Но това беше Джени.

Седеше на най-горното стъпало.

Бях прекалено изморен, за да се паникьосам, и прекалено облекчен, за да говоря. Дълбоко в себе си се надявах, че тя има някакъв тъп инструмент, с който да ме удари.

— Джен?

— Оли?

И двамата говорехме толкова тихо, че не беше ясно кой какво чувства в момента.

— Забравих си ключовете — каза Джени.

Стоях в началото на стълбите и се страхувах да попитам откога седи — знаех само, че бях ужасно несправедлив с нея.

— Джени, съжалявам...

— Недей — прекъсна извинението ми тя и после добави съвсем тихо: — Любовта означава никога да не казваш, че съжаляваш.

Изкачих се по стълбите дотам, където седеше тя.

— Искам да си легна. Окей? — попита тя.

— Окей.

Качихме се до нашия апартамент. Докато се събличахме, тя ме погледна:

— Наистина мисля така, Оливър.

И това беше всичко.

[1] Болка ↑

Писмото дойде през юли.

Беше изпратено от Кеймбридж в Денис порт, така че новината научих ден-два по-късно. Втурнах се към мястото, където Джени наглеждаше децата, играещи кикбол (или нещо подобно), и казах, наподобявайки възможно най-добре гласът на Богарт:

— Тръгвай.

— А?

— Тръгвай — повторих толкова властно, че тя тръгна след мен надолу към реката.

— Какво става, Оливър? Моля те да ми кажеш, за Бога!

Продължих да вървя неотстъпно по дока.

— На лодката, Дженифър — заповядах и посочих към нея с ръката, в която държах писмото, което тя дори не беше забелязала.

— Оливър, трябва да се погрижа за децата — тя протестираше дори когато стъпваше послушно на борда.

— По дяволите, Оливър, ще обясниш ли какво става? — вече бяхме на няколкостотин ярда от брега.

— Имам да ти казвам нещо — започнах аз.

— Не можа ли да ми го кажеш на сушата? — извика тя.

— Не, по дяволите! — изкрещях и аз. Нито един от нас не беше ядосан, но имаше силен вятър и трябваше да крещим, за да се чуваме.

— Исках да бъдем сами. Погледни това.

Размахах плика пред очите ѝ и тя веднага разпозна бланката.

— Какво? Юридическо училище Харвард? Изгонили ли са те?

— Познай, оптимистка такава — извиках аз.

— Бил си първи в класа! — опита се да познае тя.

Сега вече ме беше срам да ѝ кажа.

— Не точно. Трети.

— Така ли? Само трети?

— Слушай — това все пак значи, че ме взимат в проклетото „*Лоу ривю*“^[1]“ — виках аз.

Тя просто си седеше там с абсолютно безизразно лице.

— Господи, Джени — почти проплаках аз, — кажи нещо?

— Не и преди да се видя с първи и втори номер — отговори тя.

Погледнах я с надеждата, че ще се поддаде на усмивката, която се опитваше да потисне.

— Моля те, Джени!

— Тръгвам си. Довиждане — каза тя и скочи веднага във водата. Гмурнах се след нея и в следващия миг и двамата висяхме от едната страна на лодката и се кикотехме.

— Ей, ти падна зад борда заради мен — пуснах една от моите остроумни забележки.

— Не се фукай толкова! — отговори тя. — Трети значи само трети.

— Виж какво, малката — започнах аз.

— Кажи, малкия — попита тя.

— Дълга ти адски много — признах й съвсем откровено.

— Не е истина, малкия, не е истина — отговори тя.

— Не е истина ли? — запитах донякъде озадачен.

— Дължиш ми всичко — каза тя.

Тази вечер пръснахме 23 долара за вечеря от раци и едно префърцунено място в Ярмут. Джени все още се въздържаше от оценка, преди да провери двамата господа, които ме бяха „победили“, както се изрази тя.

Може да звучи глупаво, но бях толкова влюбен в нея, че в мига, в който се върнахме в Кеймбридж, се втурнах да разбера кои бяха първите двама. С облекчение разбрах, че най-силният — Ъруин Бласбенд, Сити колидж, випуск '64, представляваше един книжен плъх с очила, нямаше атлетично тяло и не беше нейният тип, а номер две беше Бела Ландау — Бринмор, випуск '64, момиче. Всичко това беше много хубаво и по-специално затова, защото поради надмения вид на Бела Ландау (така изглеждат всички студентки по право) аз можех да засипвам Джени с „подробности“ за това какво ставаше в късните часове в Ганет хауз — сградата на „*Лоу ривю*“. Но, Господи, имаше

късни часове! Не беше необичайно за мен да се прибирам у дома в два или три през нощта. Нали разбирате: шест часа плюс редактирането на „Лоу ривю“ плюс факта, че написах статия за един от броевете (Юридическа консултация за бедните в града: проучване в района на Роксбъри, Бостън от Оливър Барет IV, ХРЛ, март 1966, стр. 861–908).

— Добро парче. Наистина добро парче.

Това беше Джоуъл Флешмън — главният редактор, и той го повтаряше непрекъснато. Честно казано, очаквах по-ясен комплимент от човек, който през следващата година щеше да работи при съдията Дъглас, но докато проверяваше последната ми чернова, той повтаряше само това. Господи, Джени ми беше казала, че е „хаплива, интелигентна и наистина добре написана“ — можеше ли Флешмън да възрази на това?

— Флешмън каза, че е добро парче, Джен.

— Господи, затова ли чаках толкова късно — да чуя *това*? — каза тя. — Не каза ли нещо за изследването ти или за стила ти или *каквото и да било*!

— Не, Джен, просто каза, че е „добро“.

— Тогава какво те задържа толкова дълго?

Смигнах й леко:

— Трябваше да прегледаме някои неща с Бела Ландау.

— Така ли? — каза тя.

Не отгатнах настроението й.

— Ревнуваш ли? — попитах направо.

— Не — моите крака са много по-хубави — отговори тя.

— А можеш ли да пишеш резюмета?

— А тя може ли да готви лазаня?

— Да — отговорих й аз. — Всъщност донесе малко в Ганет хауз тая вечер и всички казаха, че е хубава, колкото краката ти.

— Басирам се, че е така — поклати глава Джени.

— Какво ще кажеш за това? — изпъчих се аз.

— Бела Ландау ли ти плаща наема? — попита тя.

— По дяволите, защо никога не мога да спра, докато още вода по точки?

— Защото, Препи — каза любящата ми съпруга, — ти никога не водиш.

[\[1\]](#) Юридически преглед (ам. списание) [↑](#)

Завършихме в този ред.

Тоест Ъруин, Бела и аз бяхме тримата най-добри от абсолвентския клас на Юридическия факултет. Моментът за триумф настъпи: интервюта за работа, оферти, молби, ухажвания. Навсякъде, накъдето се обърнех, като че ли някой размахваше знаме и на него беше написано: „Работи за нас, Барет“.

Аз обаче следвах само зелените знамена. Е, не бях съвсем тъп, но елиминирах престижните предложения като това да служиш при някой съдия, както и алтернативата за държавна служба — като Министерство на правосъдието — в името на една доходна работа, която щеше да изхвърли мръсната дума „скърпвам“ от нашия речник.

Макар и да бях трети, кандидатствайки за най-добрите места аз се радвах на едно неоченимо преимущество. Бях единственият в първата десетка, който не беше еврейин. (А всеки, който казва, че това няма значение, е стопроцентов еврейин.) Господи, има десетки фирми, готови да оближат задника на някой англосаксонец протестант, взел адвокатска диплома. Вижте само случаите с „Лоу ривю“, Ол айви, Харвард и други, които знаете. Тълпи от хора се блъскаха, за да включат името и номера на дипломата ми в канцеларския си регистър, а аз се чувствах като гадже, което се дава като премия, и всичко това много ми харесваше.

Имаше една особено интригуваща оферта от някаква фирма в Лос Анжелис. Шефът на „Личен състав“ г-н... (защо да рискувам съдебен процес?) ми повтаряше непрекъснато:

— Скъпи Барет, ние тук го имаме по всяко време. Ден и нощ. Дори и в офиса!

Не че Калифорния ни интересувахе, но все пак исках по-точно да зная за какво говореше г-н... Джени и аз попаднахме на доста налудничави възможности, но вероятно за Ел Ей те не бяха достатъчно налудничави. (Най-накрая трябваше да се отърва от г-н... като му казах, че въобще не ми пука какво могат да имат и така разбих сърцето му.)

Всъщност ние бяхме решили да живеем на източния бряг. Както се оказа впоследствие, получавахме хиляди фантастични предложения от Бостън, Ню Йорк и Вашингтон. В един момент Джени смяташе, че ще бъде добре да останем в щата Колумбия („Трябва да провериш в Белия дом, Ол“), но аз бях по-склонен за Ню Йорк. Най-накрая с благословията на жена си казах „да“ на фирмата „Джонас и Марш“ — една престижна кантора (Марш беше бивш Главен адвокат), ориентирана към гражданските свободи („Ще можеш да правиш добро и същевременно да преуспееш“, каза Джени). Освен това те наистина ме обградиха с внимание: Джонас старши дойде чак до Бостън, покани ни на вечеря в Пиър Фор и изпрати цветя на Джени на следващия ден.

В продължение на една седмица Джени си тананикаше нещо като „Джонас, Марш и Барет“. Казах ѝ да не бърза толкова, но тя ми отговори да си гледам работата, защото вероятно и аз си тананикам същото стихче наум. Излишно е да ви казвам, че беше права.

Позволете ми също така да спомена между другото, че „Джонас и Марш“ дадоха на Оливър Барет IV 11 800 долара — най-високата заплата, която някой от нашия випуск получаваше.

Както виждате, бях само трети в *академично отношение*.

СМЯНА НА АДРЕСА

От 1 юли 1967 г.

Г-н и г-жа Оливър Барет IV

Ийст 63 Стрийт №263

Ню Йорк, Н.У. 10021

— Типично за новобогаташи — оплака се Джени.

— Но ние сме новобогаташи — настоях аз.

Към чувството на еуфоричен триумф, което ме беше обхванало, се прибавяше и фактът, че месечната вноска за колата ми беше наближила ужасно, тъй като бяхме изплатили изцяло апартамента си в Кеймбридж! „Джонас и Марш“ се намираха на десетминутна разходка от нас (или влачене, което предпочитах), а така също и скъпите магазини като Бонуитс и т.н. Настоях жена ми — тази проклетница — да си открие сметки и незабавно да започне да харчи.

— Но защо, Оливър?

— Защото, Джени — да те вземат мътните — искам да ме използваш!

Станах член на Харвард клуб — Ню Йорк. Предложи ме Раймънд Стратън (випуск '64), който се беше завърнал току-що в цивилния живот, след като бе стрелял по някакъв виетнамец („Всъщност не съм сигурен, че е бил виетнамец. Чух някакви шумове и открих огън към храстите“). Рей и аз играехме скуош поне три пъти седмично и аз си обещах след три години да бъда шампион на клуба. Дали защото се „посадох“ отново на Харвардска територия, или защото слухът за моите образователни успехи се разнесе наоколо (не съм се фукал за заплатата, честна дума!), но моите така наречени приятели ме откриха наново. Бяхме се нанесли в средата на лятото (трябваше да зубря в един курс за адвокатския си изпит в Ню Йорк) и първите покани ни ангажираха уикенди напред.

— Да вървят по дяволите, Оливър. Не ми се ще два дни да си губя времето в дрънкане на глупости с една тълпа тъпи подгответа.

— Добре де, Джени, но какво да им кажа?

— Кажи им просто, че съм бременна.

— А ти бременна ли си? — попитах аз.

— Не, но ако си останем вкъщи този уикенд, може и да забременея.

Вече бяхме избрали едно име. Тоест, аз го бях избрал и накрая навих Джени да го приеме.

— Ей, няма да се смеееш, нали? — казах ѝ аз, когато за първи път зачекнах въпроса. По това време тя беше в кухнята — боядисано в жълто помещение, в което имаше дори и миялна машина.

— Какво има? — попита тя, все още режейки домати на колелца.

— Това име Бозо наистина ми харесва.

— Сериозно ли говориш?

— Да, съвсем честно.

— Ще наречеш детето ни Бозо? — попита тя още веднъж.

— Да, наистина, Джен — това е името на един суператлет.

— Бозо Барет — изрече тя, за да го чуе как звучи.

— Господи, ще бъде един невероятен побойник! — продължих на глас, като убеждавах сам себе си с всяка дума, която изговарях. — Представи си: „Влиза Бозо Барет — Харвардският колос, победителят на Ол айви“.

— Да, ама Оливър... защо не предположиш — само предположение — че хлапето не е такова? — попита тя.

— Изключено е, Джен, гените са прекалено добри. Честно ти казвам! — Говорех ѝ съвсем искрено. Цялата тая работа с Бозо се беше превърнала в една мечта, която често ме връхлиташе по пътя за работа.

Продължих темата на вечеря. Бяхме си купили голям сервиз от датски порцелан.

— Бозо ще бъде един много печен побойник — казах на Джени. — Всъщност ако има твоите ръце, можем да го сложим на задна линия.

Тя само ми се хилеше и без съмнение подло търсеше някаква унизителна забележка, която да разруши идиличното ми видение. Тъй

като обаче не намери такава, просто разряза кейка и ми подаде едно парче, продължавайки да ме слуша.

— Само си помисли, Джени — продължих да говоря вече с пълна уста — двеста и четиридесет фута поразяващ финес!

— Двеста и четиридесет фута? — учуди се тя. — Че в нашите гени няма нищо, което да подсказва за двеста и четиридесет фута, Оливър.

— Ще го угоим, Джен: много протеини, добра храна, разни диети и тем подобни.

— Виж ти! Ами ако не иска да яде?

— Ще яде, по дяволите! — Вече започна леко да ми писва от това хлапе, което скоро щеше да седи на масата ни и няма да се съобразява с плановете, които имах, за неговите атлетически постижения. — Ще яде или ще му счупя главата!

В този момент Джени ме погледна право в очите и се усмихна.

— Няма да можеш, ако тежи двеста и четиридесет!

— О-о — сепнах се за момент, но бързо се съвзех. — Е, той няма да тежи двеста и четиридесет веднага.

— Да, да — каза Джени, размахвайки поучително лъжицата към мен. — Но когато стане толкова, Препи, пази се! — И тя се запревива от смях.

Много смешно звучи, но докато тя се смееше, аз си представих едно двеста и четиридесетфутото бебе в пелени, което ми преследва в Сентръл парк и крещи: „Дръж се по-добре с майка ми, Препи!“ Господи, надявам се Джени да не позволи Бозо да ме унищожи.

Не е чак толкова лесно да направиш едно бебе.

Искам да кажа, съществува известна ирония във факта, че момчетата прекарват първите си години сексуален живот, обхванати от мисълта, момичетата да не забременеят (когато аз започнах, презервативите още бяха кът), а след това преобръщат мисленето си и биват обладани от тази идея, а не противоположната ѝ.

Да, това може да се превърне в идея фикс, която да лиши най-страхотната страна на един щастлив брачен живот от нейната естественост и спонтанност. Искам да кажа, да програмира мисленето ви (какъв нещастен глагол — „програмирам“: предполага машина), да програмира вашето мислене за акта на любовта в съответствие с правила, календари, *стратегия* („Ол, няма ли да е по-добре утре сутринта?“) — всичко това може да бъде източник на неудобство, отвращение и изключителен тормоз.

Понеже когато видите, че знанията ви на лаик и — както предполагате — нормалните за здравето усилия не водят до никакъв успех по въпроса за увеличението и умножаването на нацията, това може да ви наведе на най-ужасни мисли.

— Убеден съм, че разбираш, Оливър, че „бесплодност“ няма нищо общо с „мъжественост“ — така ми каза д-р Мортимър Шепърд по време на първия ни разговор, когато Джени и аз решихме в крайна сметка да потърсим консултация със специалист.

— Той ви разбира, докторе — отговори Джени вместо мен, защото знаеше — без някога да съм го споменавал, — че идеята за стерилитет, за възможен стерилитет, беше унищожителна за мен. Не долавях ли в гласа ѝ и надеждата, че ако трябваше да се открие някаква недостатъчност, вината да бъде нейна?

Само че докторът просто ни обясняваше и ни казваше най-лошото, преди да продължи и да ни каже, че има голяма вероятност и двамата да сме добре и че може би скоро ще бъдем горди родители. Само дето и двамата трябваше да направим една поредица от тестове.

Пълни изследвания на органите и системите. (Не ми се иска да повтарям неприятните подробности за този вид изследвания.)

Направихме тестовете в един понеделник — Джени през деня, а аз след работа (съвсем бях потънал в света на законите). Същия петък д-р Шепърд повика Джени отново и обясни, че неговата сестра е объркала всичко и трябва да изследва някои неща отново. Когато Джени ми каза за тази повторна визита, започнах да подозирам, че може би той е открил тази... недостатъчност при нея. Мисля, че и тя подозираше същото — версията за сестрата, която е объркала всичко, е прекалено изтъркана.

Когато д-р Шепърд ми се обади в „Джонас и Марш“, вече бях почти сигурен. Дали бих могъл да се отбия в кабинета му по пътя за дома? Съмненията ми се потвърдиха, когато разбрах, че това няма да бъде разговор между трима („Говорих с г-жа Барет през деня“). Джени не можеше да има деца. Но нека не абсолютизираме нещата, Оливър, спомни си, че Шепърд спомена за неща като корективна хирургия и т.н. Само че въобще не можех да се концентрирам и беше глупаво да чакам до пет часа. Обадих се на Шепърд и го попитах дали не можем да се видим по-рано следобеда и той прие.

— Знаете ли чия е вината? — попитах аз, без въобще да се превземам.

— Не бих казал „вина“, Оливър — отговори той.

— Е добре, кой от нас *не функционира* правилно?

— Ще ти кажа — Джени.

Бях повече или по-малко подготвен за това, но все пак решителността, с която го изрече докторът, ме стресна. Той не продължи да говори и аз предположих, че очаква някакво изявление от моя страна.

— Добре де, ще си осиновим деца тогава. Важното е, че се обичаме, нали?

Тогава той ми каза цялата истина.

— Оливър, проблемът е много по-сериозен — Джени е много болна.

— Ще ми обясните ли какво значи „много болна“, моля?

— Тя умира.

— Това е невъзможно — отвърнах аз и чаках докторът да ми каже, че това е една зловеща шега.

— Така е, Оливър — каза той. — Много съжалявам, че трябва да ти го кажа аз.

Упорствах, че може би е направил някаква грешка — може би тази негова идиотска сестра отново е объркала всичко и му е дала чужди рентгенови снимки или нещо подобно. Той отговори с всичката убедителност, която притежаваше, че кръвният тест на Джени е направен три пъти и диагнозата е извън всякакво съмнение. Той, разбира се, ще трябва да ни изпрати — мен и Джени — при хематолог. Освен това би предложил и...

Махнах с ръка да го прекъсна. Исках малко тишина — пълна тишина, за да го преглътна. След това ме осени една мисъл.

— Докторе, а какво казахте на Джени?

— Че и двамата сте добре.

— И тя повярва ли?

— Мисля, че да.

— Кога трябва да й кажем?

— На този етап зависи от теб.

Зависело от мен! Господи, на този етап не исках дори и да дишам.

Докторът обясни, че терапията за вида левкемия, от който страдеше Джени, е просто поддържаща — можеше да облекчава, да забавя, но не и да излекува. И така, засега всичко зависеше от мен. Те можели да се въздържат от терапия за известно време.

Но в момента си мислех единствено за това колко гадно беше всичко.

— Та тя е само на дваисет и четири! — изкрещях на доктора, без да мисля. Той кимна много търпеливо, знаейки отлично възрастта на Джени, но разбирайки също така каква агония беше това за мен. Накрая проумях, че не мога да остана в кабинета на този човек завинаги, и го попитах какво да направя, т.е. какво би трябвало аз да направя. Каза ми да се държа колкото може по-нормално за колкото може по-дълъг период от време. Благодарих му и си тръгнах.

Нормално! По дяволите, *нормално!*

Започнах да мисля за Бога.

Искам да кажа, че мисълта за някакво Върховно създание, съществуващо там някъде, започна да се прокрадва в най-интимните ми мисли. Не защото исках да Го ударя по лицето или да Го напердаша за това, което Той се канеше да ми причини, т.е. да причини на Джени. Не, моите религиозни мисли бяха в обратна посока. Като например, когато се събуждах сутрин и Джени беше там, все още там. Надявах се, че един Господ, на когото можех да благодаря, да благодаря за това, че ми е позволил да се събудя и да видя Дженифър.

Стараех се като луд да се държа нормално и затова ѝ позволявах да прави закуската и тем подобни.

— Днес видя ли се със Стратън? — попита тя, докато аз пиех втора чаша чай.

— С кой? — попитах.

— Реймънд Стратън, випуск '64 — каза тя, — най-добрият ти приятел. Съкафезникът ти преди мен.

— О, да. Трябваше да играем скуош, но мисля да го отложам.

— Глупости.

— Какво каза, Джен?

— Престани да отлагаш мачовете си скуош, Препи. Не искам отпуснат съпруг, по дяволите!

— Добре — съгласих се аз, — но нека да вечеряме навън.

— Защо? — попита тя.

— Как така „защо“? — извиках ѝ, като се опитвах да си възвърна нормалния ироничен тон. — Не мога ли да поканя проклетата си съпруга на вечеря, ако поискам?

— Коя е тя, Барет? Как се казва? — попита Джени.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж какво — обясни тя, — когато се налага да поканиш жена си на вечеря през седмицата, значи чукаш някоя!

— Дженифър! — изръмжах, сега вече наистина обиден. — Няма да позволя такива думи на масата за закуска!

— Тогава си докарай задника на масата за вечеря у дома, окей?
— Окей.

И аз казах на този Бог — който и да беше и където и да се намираше Той — че с удоволствие се примирявам със съществуващото положение на нещата. Нямам нищо против агонията, сър, нямам нищо против това да знам, стига Джени да не знае. Чу ли ме, Господи, сър? Цената ще я кажеш ти.

— Оливър?

— Да, г-н Джонас?

Той ме повика в кабинета си.

— Запознат ли си със случая Бек? — попита той.

Разбира се, че бях запознат. Чикагската полиция беше пребила Роберт Л. Бек — фотограф от списание „*Лайф*“ — когато се опитвал да заснеме един бунт. Джонас смяташе това за един от ключовите случаи на фирмата.

— Знам, че ченгетата са го бяхтили, сър — казах на Джонас безгрижно (ха!).

— Искам ти да се заемеш със случая.

— Сам ли? — попитах.

— Можеш да вземеш някой от по-младите — отговори ми той.

По-младите? Аз бях най-младият в кантората, но разбрах какво иска да ми каже: Оливър, независимо от възрастта, на която си, ти вече си един от старите в тази кантора. Ти си един от *нас*, Оливър.

— Благодаря ви, сър.

— Кога най-рано можеш да тръгнеш за Чикаго? — запита той.

Бях решил да не казвам на никого и да нося на гърба си целия товар сам. Затова казах на стария Джонас някаква тъпотия, дори не си спомням какво точно — нещо в смисъл, че не мога точно сега да напусна Ню Йорк, сър, и се надявам вие да разберете. Обаче аз знам, че той се разочарова от моята реакция на това, което очевидно беше един твърде значителен жест. О, Боже, г-н Джонас, само като разберете каква е истинската причина!

Ето ви един парадокс: Оливър Барет IV си тръгва от кантората по-рано и тръгва към дома по-бавно. Как ще обясните това?

Свикнах да зяпам по витрините на Пето авеню и да си представям, че купувам прекрасните и глупави екстравагантни вещи, които щях да купя на Дженифър, ако не трябваше да поддържам тази илюзия за... нормално поведение.

Естествено, страхувах се да се прибера вкъщи. Защото сега, няколко седмици след като първи научих действителните факти, тя започна да отслабва. Губеше от теглото си толкова по малко, че може би самата тя не забелязваше, но аз, който знаех, забелязах.

Взирах се във витрините на авиокомпаниите: Бразилия, Карибските острови, Хавай („Измъкнете се от всичко — полетете към слънцето!“) и т.н. В онзи следобед TWA рекламираше пътувания из Европа извън сезона: Лондон за купувачи, Париж за влюбени...

— Ами моята стипендия? Ами Париж, който никога през живота си не съм виждала?

— Ами нашата женитба?

— Кой е казал нещо за женитба?

— Аз. Казвам го сега.

— Искаш да се ожениш за мен?

— Да.

— Защо?

Бях толкова добре финансово, че вече притежавах кредитна карта на Дайнърс клъб. Хоп! Подписът ми върху пунктираната линия и вече бях горд притежател на два билета (първа класа, естествено!) за Града на влюбените.

Джени изглеждаше бледа и посивяла, когато се прибрах вкъщи, но се надявах фантастичната ми идея да докара малко цвят на бузите ѝ.

— Познайте какво, госпожо Барет — започнах аз.

— Изритали са те — отгатна оптимистичната ми съпруга.

— Не, изстреляли — отговорих и извадих билетите. — Нагоре, нагоре и надалече. Утре вечер за Париж.

— Глупости, Оливър — каза тя, но съвсем тихо, без обикновената ѝ иронична агресивност. Повтори го, този път с някаква симпатия:

— Глупости, Оливър.

— Я ако обичаш, дефинирай „глупости“ по-точно?

— Виж какво, Оли — промълви тя тихо. — Така няма да стане.

— Да стане какво? — попитах аз.

— Не го искам Париж. Нямам нужда от Париж. Просто искам теб...

— Нали ме имаш, сладурче — прекъснах я, но гласът ми беше фалшиво весел.

— ... и искам време — продължи тя, — което ти не можеш да ми дадеш.

Едва сега я погледнах в очите. Те бяха неизказано тъжни. Но тъжни по начин, който само аз разбирах. Те казваха, че съжаляват. Съжаляват за мен.

Стояхме мълчаливо, вкопчени един в друг. Господи, ако единият от нас заплаче, нека заплачем и двамата! Но по-добре е никой да не плаче.

След това Джени обясни как се чувствала „абсолютно гадно“ и се върнала при д-р Шепърд не за консултация, а за конфронтация: кажете ми какво не ми е наред, по дяволите. И той й казал.

Чувствах се странно глупаво, че не съм й го съобщил пръв. Тя усети това и направи една обмислена глупава бележка.

— Той е от Йейл, Ол.

— Кой, Джен?

— Акерман, хематологът. Стопроцентов възпитаник на Йейл — колежа и Медицинския факултет.

— Ами! — възкликнах, усещайки, че тя се опитва да внесе някаква лекота в мрачните разисквания.

— Може ли поне да чете и пише? — попитах я.

— Това трябва да се провери — усмихна се госпожа Оливър Барет, випуск '64 на Редклиф, — но знам, че може да говори. А аз исках да говоря.

— Окей тогава, на здраве за Йейлския доктор — казах аз.

— Окей — отвърна тя.

Сега поне не се боях да се прибера вкъщи и не се паникьосвах как да се „държа нормално“. Ние отново споделяхме всичко дори със зловещото съзнание, че всеки един от дните ни заедно е преброен.

Обсъждахме различни неща, за които обикновено двайсет и четиригодишни двойки не разговаряха.

— Разчитам на теб да бъдеш силен, хокеисте — казваше тя.

— Ще бъда, ще бъда — отговарях аз и се чудех дали всичко знаещата Дженифър отгатваше, че великият хокеист е уплашен.

— Искам да кажа, заради Фил — продължи тя. — На него ще му е най-трудно. В края на краищата ти ще бъдеш веселият вдовец.

— Няма да бъде весел — прекъснах я аз.

— Ще бъдеш весел, по дяволите. Искам да бъдеш весел. Окей?

— Окей.

— Окей.

Това се случи след около месец, веднага след вечеря. Тя все още готвеше — настояваше да го прави. Бях я убедил да ми разрешава да чистя — въпреки че ме дразнеше, че това не било „мъжка работа“ — и докато прибирах чиниите, тя свиреше Шопен на пианото. Чух, че спря по средата на прелюдията, и влязох веднага във всекидневната. Тя просто си седеше там.

— Добре ли си, Джен? — зададох въпроса в относителен смисъл. Тя ми отговори с въпрос.

— Имаш ли достатъчно пари за такси?

— Разбира се — отвърнах. — Къде искаш да отидеш?

— Например... в болницата — каза тя.

По лекото смущение в движенията, които последваха, осъзнах, че това беше краят. Джени щеше да напусне нашия апартамент и никога да не се върне в него. Докато тя си седеше, а аз опаковах някои нейни неща, се почудих какви мисли минаваха през главата ѝ. Искам

да кажа, относно апартамента. Какво ли ще поиска да погледне за последно?

Нищо. Тя просто седеше неподвижно и се взираше в празното пространство.

— Ей — обадох се аз. — Искаш ли да си вземеш нещо специално?

— Ъ-хъ — поклати глава отрицателно и добави, като че ли размислила: — Теб.

Долу на улицата беше трудно да се вземе такси — беше време за театър и тем подобни. Портиерът свиреше със свирката си и размахваше ръце като хокеен рефер. Джени се облягаше на мен и аз тайно се надявах да няма таксита, за да продължи тя да се обляга на мен. А таксиджията се оказа от веселящите. Когато чу Маунт Синай хоспитал по микрофона, той подхвана рутинните си излияния.

— Не се тревожете, деца, намирате се в ръцете на майстор. Щъркелът и аз работим години наред.

На задната седалка Джени се беше сгушила в мен, а аз целувах косите ѝ.

— Това първо ли ви е? — попита веселият шофьор.

Може би Джени усети, че щях да се сопна на шофьора, и ми прошепна:

— Бъди добър, Оливър. Той се опитва да бъде мил с нас.

— Да, сър — казах му аз. — Това ни е първото и жена ми не се чувства много добре. Може ли да не спрем на няколко светофара?

Закара ни до Маунт Синай за отрицателно време. Той наистина беше добър — слезе да ни отвори вратата и т.н. Преди да подкара отново, ни пожела всички видове щастие и успех. Джени му благодари.

Като че ли не се чувстваше много стабилно права и аз исках да я внеса, но тя настоя:

— Не през този праг, Препи!

Така влязохме вътре и бяхме подложени на тази болезнено дребнава процедура на регистриране.

— Имате ли „Блу шилд“ или друга медицинска застраховка?

— Не.

(кой ти беше помислил за такава подробност? Бяхме твърде заети да купуваме чинии.)

Разбира се, пристигането на Джени не беше неочаквано. То се предвиждаше и сега се надзираваше от Бернард Акерман, доктор на медицинските науки, който — както предвиждаше Джени — беше готин тип, следователно — стопроцентов възпитаник на Йейл.

— Ще получи бели кръвни телца и плателити — каза ми д-р Акерман. — От това има най-голяма нужда в момента, въобще не й трябва антиметаболити.

— Какво значи това? — попитах аз.

— Това е лечение, което забавя разрушаването на клетките — обясни ми той — но... Джени знае... може да има неприятни странични ефекти.

— Вижте какво, докторе — знам, че беше излишно да му държа лекция. — Джени командва тук. Както каже тя — така става. Само гледайте да направите всичко възможно, за да не я боли много.

— Можете да бъдете сигурен в това — каза ми той.

— Няма значение колко ще струва, докторе — мисля, че започнах да повишавам тон.

— Може да бъде седмици или месеци — каза той.

— Зарежете цената — настоях аз. Той беше много търпелив с мен, а аз наистина му досаждах.

— Исках просто да кажа — обясни Акерман, — че всъщност няма никакъв начин да разберем за колко дълго — или колко кратко ще се закрепим тя.

— Само запомнете, докторе, — изкомандвах аз — само запомнете, че искам да има най-доброто. Самостоятелна стая. Специални сестри. Всичко. Моля ви! Аз имам пари.

Невъзможно е да стигнеш с кола от Ийст сикститърд стрийт в Манхатън до Бостън в Масачузетс за по-малко от три часа и двацет минути. Повярвайте ми, проверил съм възможностите на този път и съм убеден, че нито един автомобил — местен или чужд — дори шофиран от някой като Греъм Хил, не може да стигне по-бързо. С моето ЕмДжи на Мас Търнпайк вдигнах до 105.

В колата си имам безжична самообръсначка и можете да бъдете сигурни, че се обръснах, без да се порежа, а също така си смених и ризата в колата, преди да вляза в онези свещени кантори на Стейт стрийт. Дори в осем часа сутринта няколко Бостънски забележителности чакаха, за да се срещнат с Оливър Барет III. Секретарката му, която ме познаваше, въобще не мигна, когато съобщаваше името ми в интеркома.

Баща ми не каза: „Нека влезе“.

Вместо това вратата му се отвори и се появи той самият. Каза само:

— Оливър.

Тъй като напоследък обръщах внимание на физическия облик, сега забелязах, че изглеждаше малко бледен и че косата му е посивяла и може би изтъняла за тези три години.

— Влез, сине — каза той.

Тонът му не каза нищо и аз просто влязох в кабинета. Седнах в „креслото за клиенти“.

Отправихме погледи един към друг и после към различни предмети в стаята. Моят попадна върху нещата на бюрото му: ножици в кожен калъф, ножче за отваряне на писма с дръжка от кожа, снимка на мама, направена преди години. Моя снимка от завършването ми в Екзетър.

— Как си, сине? — Попита той.

— Добре — отговорих аз.

— А Дженифър как е?

Вместо да го излъжа, аз избягнах въпроса — макар че именно това *беше* въпросът — и изтърсих набързо причината за внезапното ми появяване.

— Татко, трябва ми пет хиляди долара назаем. Причината е основателна.

Той ме погледна и мисля, че кимна леко.

— Е? — попита той.

— Да, сър?

— Мога ли да знам причината?

— Не мога да ти кажа, татко. Просто ми заеми мангизите, моля те.

Имах чувството — ако човек може наистина да приема някакви чувства от Оливър Барет III — че той възнамеряваше да ми даде парите. Освен това почувствах, че не желае да ме подлага на стрес. Но много силно искаше да... говори.

— Не ви ли плащат в „Джонас и Марш“? — попита той.

— Да, сър.

Изкушавах се да му кажа колко, за да разбере, че това беше рекорд на класа, но след това си помислих, че ако знае къде работя, то вероятно знае и заплатата ми.

— А тя не преподаваше ли? — попита той.

Е, не знае всичко!

— Не я наричай „тя“ — казах му аз.

— Дженифър не преподава ми? — попита учтиво той.

— И моля ти се, не я намесвай в това, татко. Това е личен въпрос. Много важен личен въпрос.

— Да не си накиснал някое момиче? — в гласа му нямаше никаква осъдителна нотка.

— Да, да, точно така, сър. Дай ми мангизите. Моля те.

Не мисля дори и за момент, че прие причината ми за достоверна. Всъщност не смятам, че той искаше да я разбере. Той ме разпитваше просто защото — както вече казах — искаше да... говори.

Посегна към едно чекмедже в бюрото си и извади оттам чекова книжка, общита със същата цавена кожа, както и дръжката на ножчето за отваряне на писма и калъфа за ножиците. Отвори я бавно — не за да ме измъчва, а за да печели време, за да намери неща, за които да говори. Тези неща не трябваше да бъдат груби.

Свърши с писането на чека, откъсна го от книжката и ми го подаде. Може би за стотни от секундата се забавих, докато разбера, че трябва да протегна ръката си и да посрещна неговата. Мисля, че това го обърка, той отдръпна ръка и постави чека на ъгълчето на бюрото си. Едва тогава ме погледна и кимна. Видът му като че ли казваше:

— Ето го там, сине.

Но в действителност само кимна.

Аз също не исках да си тръгвам. Само че не можех да измисля нещо неутрално, за което да говорим. А и не можехме просто да седим там — двама души, които искат да говорят, а дори не са в състояние да се погледнат право в очите.

Наведох се над бюрото и взех чека. Да, на него пишеше пет хиляди долара и беше подписан от Оливър Барет III. Вече беше изсъхнал. Сгънах го внимателно и го сложих в джобчето на ризата си докато ставах и се упътвах към вратата. Трябваше поне да кажа нещо в смисъл, че знаех, че заради мен много важни Бостънски, а може би дори Вашингтонски знаменитости висяха да го чакат отвън в приемната и все пак ако имахме да си кажем нещо повече един на друг аз дори бих могъл да те изчакам наблизко, татко, и ти би могъл да анулираш планове си за обед... и т.н.

Стоях пред наполовина отворената врата и събрах смелост да го погледна и да кажа:

— Благодаря, татко.

Задачата да кажа на Фил Кавилери се падна на мен. Че на кого другиго? Той не се разпадна на парчета — както се страхувах, а съвсем спокойно затвори къщата в Кренстън и дойде да живее в нашия апартамент. Всеки си има свой особен начин на справяне с мъката. Начинът на Фил беше да чисти — да мие, да търка, да лъска. Не ми беше много ясна логиката му на мислене, но Господи, нека си работи.

Дали не си мечтае, че Джени ще се върне в къщи?

Мечтае си, нали? Бедничкият, затова чисти. Просто не приема нещата такива, каквито са. Разбира се, той няма да ми го признае, но аз знам за какво си мисли.

Защото и аз си мисля за същото.

След като тя влезе в болницата, аз се обадох на стария Джонас и му обясних защо не можех да ходя на работа. Престорих се, че бързам, защото знам, че той страдаше и искаше да ми каже нещо, които вероятно нямаше да може да изрази. От този ден нататък дните ми се разделяха между часовете за посещение и всичко останало: ядах, без да съм гладен, гледах как Фил чисти апартамента (отново!) и не можех да спя дори с предписаните от Акерман лекарства.

Веднъж дочух Фил да си мърмори: „Няма да издържи дълго“. Той беше в съседната стая и миеше чиниите от вечерята ни (на ръка). Не му отговорих, но си помислих, че ще издържа. Който и да си там горе, г-н Върховно създание, поддържай огъня, аз ще издържа до безкрайност. Защото Джени си е Джени.

Онази вечер тя ме изгони от стаята — искаше да говори с баща си като „мъж с мъж“.

— Тази среща е ограничена само за американци с италиански произход — говореше ми тя, бяла като възглавницата си. — Така че Барет, изчезвай.

— Окей — казах аз.

— Но не много далече — изрече тя, когато тръгнах към вратата.

Отидох да седна във фойето. Скоро се появи Фил.

— Каза да си закараш задника там — прошепна той дрезгаво, като че ли цялата му вътрешност беше куха. — Отивам за цигари.

— Затвори проклетата врата — изкомандва тя, още щом влязох вътре. Подчиних се, затворих тихо вратата и докато се връщах да седна на леглото до нея, успях да я огледам добре. Искам да кажа, със системите, отиващи към дясната ѝ ръка, която тя държеше под завивките. Винаги обичах да седя много близо и да гледам лицето ѝ, което колкото и бяло да беше сега, се оживяваше от блестящите ѝ очи.

Затова бързо седнах много близко.

— Наистина не боли, Оли — каза тя. — Прилича на падане от скала със забавено движение, разбираш ли?

Нещо дълбоко в мен се раздвижи, нещо безформено, което се готвеше да тръгне към гърлото ми и да ме накара да заплача. Но нямаше да стане. Никога не съм плакал. Аз съм твърдо момче, нали знаете? Няма да заплача.

Но ако няма да плача, то тогава не мога да си отворя устата и трябва просто да кимна утвърдително. Ето защо кимнах „да“.

— Глупости — каза тя.

— Хм? — приличаше повече на ръмжене, отколкото на дума.

— Нищо не знаеш за падането от скалите, Препи! Никога не си падал от скала през целия си тъп живот!

— Знам. Падал съм — изрекох аз, възвръщайки си способността да говоря. — Когато те срещнах.

— О, да — премина през лицето ѝ усмивка. — „О, какво падане беше това.“ Кой го е казал?

— Не знам — отговорих ѝ. — Шекспир.

— Да, но кой? — попита тя умолително. — Не си спомням дори в коя пиеса. Завършила съм Редклиф, трябва да ги помня тези неща. Някога знаех всички регистрации на Моцарт Кьохел.

— Голяма работа! — отвърнах.

— Наистина беше голяма работа — каза тя, сбърчи чело и попита: — Кой номер е концерт в си минор за пиано?

— Ще проверя — обещах ѝ аз.

Знаех къде — в нашия апартамент на полицата до пианото. Щях да проверя и да ѝ кажа още утре сутринта.

— Знаех го. Всичко знаех.

— Виж какво — казах в стил Богарт, — за музика ли ще си говорим?

— Да не предпочиташ да говорим за погребения? — попита тя.

— Не — отговорих и съжалих, че съм я прекъснал.

— Обсъдих този въпрос с Фил. Оли, слушаш ли?

Обърнах лицето си настрани.

— Да, слушам Джени.

— Казах му, че може да има католическа служба и че ти ще се съгласиш. Окей?

— Окей — казах аз.

— Окей — отговори тя.

След това се почувствах малко облекчен, защото за каквото и да говорехме отсега нататък, щеше да е нещо хубаво.

Не бях прав.

— Слушай, Оливър, — каза Джени с нейния ядосан, следователно тих глас. — Оливър, трябва да спреш да се чувстваш болен.

— Аз ли?

— С тоя виновен израз на лицето ти, Оливър, това значи, че си болен.

Честна дума, опитах се да променя израза на лицето си, но мускулите ми се бяха вкаменили.

— Вината не е на никого, Препи — казваше тя. — Моля те престани да обвиняваш себе си!

Исках да продължа да я гледам, защото никога не исках да преместя очи от нея, но все пак трябваше да сведа поглед — толкова ме беше срам, че дори и сега Джени четеше толкова добре мислите ми.

— Слушай, това е единственото нещо, което искам от теб! Иначе знам, че ще се справиш.

Онова нещо вътре в мен се размърда отново и аз се боях дори да изговоря думата „окей“ — просто гледах безмълвно към Джени.

— По дяволите Париж — изведнъж промълви тя.

— А?

— По дяволите Париж и музиката и всички глупости, които си мислиш, че си ми отнел. Не ми пука, да знаеш! Не можеш ли да ми повярваш?

— Не — отвърнах съвсем искрено.

— Тогава се разкарай оттук — каза тя. — Не те искам до проклетото си смъртно легло.

Тя наистина го мислеше. Можех да разбера кога Джени наистина си мислеше нещо, затова си купих разрешение да остана като казах една лъжа:

— Вярвам ти.

— Така е по-добре — каза тя. — Сега ще ми направиш ли една услуга?

Някъде дълбоко в мен се надигна това необуздано желание да заплача, но устоях. *Няма* да плача. Просто с утвърдително кимване на глава ще покажа на Дженифър, че ще бъда щастлив да ѝ направя всякаква услуга.

— Моля те, ще ме прегърнеш ли здраво? — каза тя.

Сложих ръката си върху нейната — Господи, колко слаба беше! — и я стиснах леко.

— Не, Оливър, наистина ме прегърни. Тук до мен.

Бях много, много внимателен заради системата и другите неща, когато отидох до леглото ѝ и я прегърнах.

— Благодаря, Оли.

Това бяха последните ѝ думи.

Когато отидох при него, Фил Кавилери беше в солариума и пушеше ен-тата си цигара.

— Фил? — каза тихо.

— Да? — погледна към мен и мисля, че разбра.

Очевидно се нуждаеше от някакво физическо утешение. Отидох при него и сложих ръка на рамото му. Страхувах се да не заплача. Бях сигурен, че няма да заплача. Не можех. Искам да кажа, че вече бях извървял този път.

Той сложи ръката си върху моята.

— Бих искал... — промърмори той. — Бих искал да не... — На това място спря и аз зачаках. А и закъде бързахме в края на краищата?

— Бих искал да не бях обещавал на Джени, че ще бъда силен заради теб. — И за да изпълни достойно своето обещание, леко потупа ръката ми.

Аз обаче трябваше да бъда сам. Да вдишвам въздух. Може би да се разходя.

Долу фоайето на болницата беше абсолютно замряло — чувах единствено собствените си стъпки по линолеума.

— Оливър.

Спрях.

Беше баща ми. Освен жената на регистратурата, ние бяхме съвсем сами. Всъщност твърде малко хора бяха будни в този час в Ню Йорк и ние бяхме измежду тях.

Не можех да го погледна в очите и отидох право към въртящата се врата. След миг обаче той стоеше до мен.

— Оливър — повтори той. — Трябваше да ми кажеш.

Беше много студено и това беше донякъде добре, защото аз бях онемял и исках да почувствам *нещо*. Баща ми продължаваше да ми говори и аз продължавах да стоя неподвижно, а студеният вятър плющеше в лицето ми.

— Скочих в колата веднага щом разбрах.

Бях забравил палтото си и студът започваше да ме кара да чувствам болка. Добре, добре!

— Оливър — каза баща ми бързо, — искам да помогна.

— Джени е мъртва — казах му аз.

— Съжалявам — прошепна той потресен.

Без да знам защо, аз повторих това, което бях научил преди много време от мъртвото сега красиво момиче:

— Любовта означава никога да не се налага да казваш, че съжаляваш.

Тогава направих нещо, което не бях правил никога в негово присъствие и още по-малко в ръцете му. Заплаках.

КНИГА ВТОРА

Смъртта слага край на живота, но не прекъсва връзката, която продължава да терзае съзнанието на живия и да го тласка към някакво разрешение, което може никога да не бъде постигнато.

Робърт Андерсън
„Никога не пях за баща
си“

Юни 1969

— Оливър, ти си болен.

— Какъв съм?

— Ти си много болен.

Експертът, който произнесе тази обезпокояваща диагноза, се беше насочил късно към медицината.

Всъщност, до днес мислех, че е сладкар. Казваше се Филип Кавилери. Едно време дъщеря му Джени бе моя съпруга. Тя умря. Ние останахме и по нейна молба всеки от нас трябваше да бъде настойник на другия. Ето защо веднъж месечно или аз го посещавах в Кранстън, където играехме кегли, пиянствахме и ядяхме екзотични пици, или той идваше в Ню Йорк и предприемахме също толкова вълнуващи занимания. Но днес, слизайки от влака, вместо да ме поздрави с няколко мили, нецензурни думи, той се провикна:

— Оливър, ти си болен.

— Наистина ли, Филип? И какво, по дяволите, ми има според твоето компетентно професионално мнение?

— Не си женен.

После, без да се впуска в подробности, се обърна и се насочи към изхода с куфар от изкуствена кожа в ръка.

Градът от стъкло и стомана изглеждаше почти приветлив на утринната светлина. Затова и двамата бяхме съгласни да извървим разстоянието от двадесет пресечки до това, което шеговито наричах моята ергенска бърлога. На ъгъла на 47-ма улица Фил се обърна и попита:

— Как минават вечерите ти?

— Ангажирани — отговорих аз.

— Ангажирани, а? Това е добре. С кого?

— Среднощните нападатели.

— Това какво е — улична банда или рокгрупа?

— Нито едното, нито другото. Ние сме група юристи, които се забавляват в Харлем.

— Колко пъти седмично?

— Три.

Продължихме да вървим. На ъгъла на 53-та Фил отново наруши мълчанието.

— Значи ти остават четири свободни вечери.

— Имам доста служебна работа за вкъщи.

— О, да, разбира се. Трябва да си вършим работата. — Фил не прояви особено съчувствие към моята сериозна ангажираност с бизнес въпросите. Затова трябваше да наблегна на тяхното значение.

— Доста време прекарвам в Уошингтън. Имам дело по Първата поправка на закона следващия месец. Онзи университетски преподавател...

— Да, добре е да се защитават преподаватели — каза Филип. И между другото добави:

— Как са момичетата в Уошингтън?

— Не знам. — Вдигнах рамене и продължих. На ъгъла на 61-а Фил Кавилери спря и ме погледна в очите.

— Кога точно смяташ отново да заживееш нормално?

— Не е минало толкова много време — казах аз.

И си помислих: великият философ, който твърди, че времето лекува, е пропуснал да уточни колко време.

— Две години — каза Филип Кавилери.

— Осемнадесет месеца — поправих го аз.

— Добре де... — отстъпи той със смутен глас. Това издаваше, че и той все още чувстваше студа на онзи декемврийски ден, но той бе... преди осемнадесет месеца.

През останалия път се опитах да оживя настроението, като рекламирах апартамента, който бях наел след последното му посещение.

— Това ли е?

Фил се оглеждаше наоколо изпитателно. Всичко беше чисто и подредено. Специално бях повикал жена тази сутрин.

— Как наричаш този стил? — попита той. — Съвременна кутийка?

— Аз имам скромни нужди.

— Сигурно. Повечето плъхове в Кранстън живеят така. А някои по-добре. Какви са, по дяволите, тези книги?

— За юридически справки, Фил.

— Разбира се — каза той. — А какво точно правиш за развлечение — опипваш кожените подвързии?

Мисля, че успешно бих могъл да се защита от това нашествие в личния ми живот.

— Виж какво, Филип, какво правя, когато съм сам, е моя работа.

— Кой го отрича? Но тази вечер не си сам. Затова двамата ще създаваме социални контакти!

— Какво?

— Не съм си купил това прекрасно яке — за което, между другото, не ми направи комплимент, — за да гледам някакъв противен филм. Не съм си направил тази изискана прическа, само за да си помислиш, че съм хубав. Ще излезем и ще се забавляваме. Ще намерим нови приятели...

— От какъв тип?

— От женски тип. Хайде, развесели се!

— Аз отивам на кино, Фил.

— Върви по дяволите. Виж какво, знам, че си на път да спечелиш Нобелова награда за старание, но няма да го позволя. Чуваши ли? Няма да го позволя.

Стана заплашителен.

— Оливър — каза Филип Кавилери с тон на проповедник. — Аз съм тук да спася душата и задника ти. И ти ще ме слушаш. Слушаш ли ме?

— Да, отче Филип. Какво точно трябва да направя?

— Ожени се, Оливър.

Погребяхме Джени в един декемврийски ден, рано сутринта. Имахме късмет, защото поради силната буря, типична за Ню Ингланд, до следобед светът заприлича на огромен снежен човек.

Родителите ми ме попитаха дали ще се върна заедно с тях в Бостън с влака. Отказах, възможно най-учтиво, като твърдях, че Филип има нужда от мен, за да не грохне. Но всъщност бе точно обратното. Тъй като през целия си живот съм бил далеч от тежки загуби и страдания, аз имах нужда от Филип, за да ме научи да скърбя.

— Моля те, обаждай се — каза баща ми.

— Да, разбира се. — Стиснах ръката му и целунах майка си. Влакът потегли на север.

В началото, в къщата на Кавилери беше шумно. Роднините не искаха да ни оставят сами. Но скоро, един по един, се разотидоха. Всички имаха семейства. На тръгване всеки от тях караше Филип да обещае, че ще отвори магазина и ще започне работа отново. Това щяло да му помогне. Той кимаше в съгласие.

Най-накрая останахме сами. Нямаше нужда да излизаме, тъй като кухнята бе претъпкана с провизии за цял месец. Сега, когато нямаше лели и братовчеди, които да ни разсейват, започнах да усещам как настроението от церемонията започна да се заличава. По-рано само си бях въобразявал, че страдам. Сега разбирах, че просто съм бил вцепенен. Агонията едва сега започваше.

— Трябва да се върнеш в Ню Йорк — каза Филип не много убедително.

Спестих му напомнянето, че пекарницата му е затворена.

— Не мога — казах. — Имам среща на Нова година тук, в Кранстън.

— С кого? — попита той.

— С теб.

— Ще бъде доста весело — каза той. — Но ми обещавай, че на Нова година сутринта ще си тръгнеш за вкъщи.

— Добре — бодро отговорих.

— Добре — каза той.

Родителите ми се обаждаха всяка вечер.

— Няма нищо, мисис Барет — казваше й Филип. Вероятно тя питаше с какво може да помогне.

— Не, няма нищо, татко — на свой ред отвърщах аз. — Благодаря.

Фил ми показва тайните снимки. Снимките, които някога ми бяха забранени по изричната заповед на Джени.

— По дяволите, Фил, не искам Оливър да ме вижда с тиранти.

— Но Джени, ти си много хубава.

— Сега съм по-хубава — отговори тя с типичния си маниер. После добави:

— И никакви бебешки снимки, Фил.

— Но защо? Защо не?

— Не искам Оливър да ме вижда дебела.

Наблюдавах тази весела престрелка омаян. По онова време ние вече бяхме женени и в никакъв случай не можех да се разведа с нея заради никакви си едновременно тиранти.

— Кой командва тук? — подхвърлих аз на Фил, за да поддържам настроението.

— Познай. — Той се усмихна и прибра албумите, без да ги отвори.

Днес ги разгледахме. Имаше много снимки. Важна фигура в ранните от тях бе Тереза Кавилери, жената на Филип.

— Прилича на Джени.

— Беше красива — въздъхна той.

Някъде след дебелото бебе Джени, но преди тирантите, Тереза напълно изчезваше от снимките.

— Не трябваше да й позволявам да кара нощем — каза Фил, сякаш катастрофата, при която тя бе загинала, се бе случила предишния ден.

— Как се справи? — попитах аз. — Как го понесе? — Зададох въпроса от егоистични подбуди, за да чуя рецепта, приложима и за мен.

— Кой казва, че съм го понесъл? — каза Филип. — Но поне имах дъщеричка...

— За която да се грижиш...

— И която да се грижи за мен — каза той.

След това чух приказки, които в живота на Дженифър са били материални. Затова, как тя правела всичко, за да му помогне. И да намали болката му. Трябвало да я оставя да готви. И още по-лошо — трябвало да изяде нейните първи опити, изпълнени по рецепти от списания. Не му позволила да се откаже от боулинга с приятели всяка сряда. Опитвала се да го направи щастлив.

— Затова ли не си се оженил отново, Фил?

— За кое?

— Заради Джени?

— Господи, не. Тя ме увещаваше да го направя. Дори ме сватосваше.

— Така ли?

Той кимна.

— Опитала се да ми пробута всички приемливи италиано-американки от Кранстън до Потъкет.

— Но неуспешно, а?

— Не, някои бяха приятни — каза той и това ме изненада.

— Мис Риналди, учителката на Джени по английски...

— Е?

— Беше чудесна. Видяхме се няколко пъти. Сега е омъжена. С три деца.

— Предполагам, че не си бил готов, Фил.

Той ме погледна и поклати глава.

— Оливър, бил съм щастлив веднъж. И кой съм аз, по дяволите, да се надявам, че Бог ще ме дари два пъти с това, което хората изобщо не получават.

И той се загледа встрани, съжалявайки, че ми е открил тази истина.

В първия ден от новата година той буквално ме натика във влака за вкъщи.

— И помни, че ми обеща да се върнеш на работа — каза той.

— Ти също — отвърнах му аз.

— Това помага. Вярвай ми, Оливър, наистина помага.

Влакът потегли.

Фил беше прав. Потапяйки се в юридическите проблеми на хората, намерих отдушник за гнева, който бях започнал да изпитвам.

Някой, някак ме беше прецакал, мислех си. Нещо не бе наред в управлението на света, в Небесната институция. Чувствах, че трябва да действам, за да го оправя. Все повече ме привличаха „съдебните грешки“. А точно тогава нашата градина бе пълна с вредни плевели. Благодарение на делото „Миронда срещу Аризона“ имах много работа. Върховният съд бе обявил, че заподозреният има право да мълчи, докато не си ангажира адвокат. Не знаей точно в колко предишни случаи хора са били осъдени, но изведнъж се ядосах заради всички тях. Например Лирой Сиджър, който бе вече в затвора, когато поех делото му чрез Граждански Свободи.

Ли е бил осъден въз основа на подписани признания, умело (но законно ли?) изтръгнати от него след дълги разпити. Когато е написал името си, той не е бил съвсем наясно какво точно прави, освен че най-сетне ще му разрешат да спи. Повторното разглеждане на делото му бе един от основните нюйоркски случаи, които предизвикваха „Миранда“. И ние го измъкнахме. Закъсняла справедливост.

— Благодаря ти — каза ми той и се обърна да целуне разплаканата си жена.

— Всичко хубаво — отговорих и отминах, неспособен да споделя щастието на Лирой Сиджър. Освен това той имаше съпруга. И все пак светът бе пълен с това, което на адвокатски жаргон се нарича „прецакани“.

Като Санди Уебър, който се бореше с военната комисия да бъде освободен от действителна военна служба по морални подбуди. Комисията се колебаеше. Санди не беше квакер и не беше ясно дали „дълбоката вяра“ или просто страхът бяха причина да отказва да се бие. Въпреки че изглеждаше рисковано да остане, той не искаше да избяга в Канада. Искане да разполага сам със себе си. Приятелката му бе дяволски изплашена за него. Един негов познат служеше в Луисбърг и съвсем не му харесваше. „Да изчезнем в Монреал“, казваше тя. „Искам да остана и да се боря“, казваше той.

Борихме се. Загубихме. После обжалвахме и спечелихме. Той с радост прие да мие чинии в една болница, три години.

— Бяхте фантастичен — викаха Санди и момичето му, и ме прегръщаха.

— Продължавай да вярваш — отговорих аз и тръгнах да убивам още дракони. Само веднъж се обърнах и ги видях да танцуват по

тротоара. Искаше ми се да мога да се усмихна.

Бях много бесен!

Работех колкото се може до по-късно. Нямах желание да напускам офиса. Всичко в апартамента ми напомняше Джени. Пианото. Нейните книги. Мебелите, които избирахме заедно. Понякога си казвах, че трябва да се преместя. Но се прибирах толкова късно, че нямаше значение. Постепенно свикнах да вечерям сам в тихата кухня, сам да слушам музика вечер — въпреки че никога не сядах на стола, на който четеше Джени. Почти се научих да заспивам в празното легло. И вече не мислех, че трябва да се местя.

Докато не отворих една врата — на гардероба на Джени. До този ден бях избягвал да се доближавам до него. Но някак си глупаво го отворих. И видях дрехите ѝ. Роклите, блузите, шаловете. Пуловерите ѝ — сред тях и онзи, останал от университетските години, който тя не искаше да изхвърли и често го носеше из къщи. Всичко това бе там, а Джени я нямаше. Не мога да ви опиша какво си мислех, докато стоях втренчен в тези копринени и вълнени вещи. Сякаш, ако докоснех този стар пуловер, бих почувствал частичка от живата Джени. Затворих вратата и никога вече не я отворих. Две седмици по-късно Филип Кавилери безшумно опакова нещата ѝ и ги отнесе. Мърмореше, че знаел някаква католическа група, която помагала на бедните. И точно преди да отпътува за Кранстън в своя нает лекарски камион, той каза за сбогуване:

— Няма да те посетя отново, докато не се преместиш.

Смешно. Седмица след като той бе изнесъл от дома всичко, което напомняше за Джени, аз си намерих нов апартамент. Малък, подобен на килия (прозорците на първите етажи в Ню Йорк имат железни решетки, помните ли?), това бе нещо като сутерен в къщата, в която живееше богат продуцент. Неговата красива врата със златна дръжка беше по-нагоре по стълбището, така че хората, които ходеха на оргиите му, не ме безпокояха. Освен това беше близо до офиса и само на половин пресечка от Сентрал парк. Очевидно налице бяха всички условия за моето предстоящо възстановяване.

И все пак трябва да си призная нещо. Въпреки че имах ново жилище, обзаведено с нови плакати и съвсем ново легло, и приятелите все по-често казваха „Изглеждаш добре, стари приятелю“, имаше нещо, което пазех от Джени, моята починала съпруга.

В най-долното чекмедже на бюрото ми вкъщи стоят очилата на Джени. Да. Двата й чифта очила. Защото, когато ги погледна, аз си спомням за прекрасните очи, които ме гледаха през тях.

Но, от друга страна, всеки, който ме видеше, не се колебаеше да ми каже, че съм в страхотна форма.

— Здравсти, казвам се Фил и пека сладки.

Невероятно! Начинът, по който произнесе това, те кара да мислиш, че тортите са хобито, а не прехраната му.

— Здравсти, Фил. Аз съм Джан. Приятелят ти е готин.

— Твоят също — каза Фил, сякаш беше роден за тези глупости. Този блестящ диалог се водеше в „Максуелс Прун“, един чудесен бар за самотници на ъгъла на 64-та и Първа. Всъщност името му е „Максуелс Плъм^[1]“, но моят цинизъм изсушаваше плодовете на оптимизма на останалите. Казано с прости думи, мразя тези запознанства. Не мога да понасям тези самотнитно красиви млади личности, които бърбят ентусиазирано и се държат сякаш са милионери или литературни критици. Или наистина самотни.

— Това е Оливър — каза Филип Кавилери с костюм от Робърт Хол, прическа от Кранстън, кашмирен пуловер от Карден.

— Здравсти, Ол — каза Джан. — Много си готин. И ти ли обичаш сладки?

Вероятно беше модел. В списанията ги превъзнасят като фини и грациозни. На мен ми приличаше на жираф. И естествено имаше дундеста приятелка, Марджъри, която се кикотеше, докато я представяха.

— Идвате ли често тук? — поинтересува се Джан, внушителният жираф.

— Никога — отговорих.

— Да, всички така казват. Аз идвам само през уикендите. Не съм от града.

— Какво съвпадение — каза Фил, — аз също не съм от тук.

— А ти? — обърна се Джан към мен.

— Аз съм навън за обед — казах аз.

— Ами! — каза Джан.

— Той иска да каже — намеси се колегата Филип, — че бихме искали да ви поканим и двете на вечеря.

— Чудесно — каза Джан.

Вечеряхме наблизно във Флорас Риб Кейдж.

— Много приятно — каза Джан.

И не много евтино, бих добавил аз. Фил спечели борбата за сметката (въпреки че не успя да прикрие шока си, докато я разглеждаше). Той плати със замах. Представих си какво огромно количество сладки трябваше да продаде за този жест...

— Много ли сте богат — попита Марджи като се кикотеше.

— Е, да кажем, че съм човек със състояние — отговори Кранстънският дук и добави, — въпреки че не съм така образован като моят зет.

Последва малка пауза. Аха, доста неблагоприятно положение.

— Зет? — каза Джан. — Вие двамата сте...?

И тя въпросително размаха в кръг кльощавата си ръка с дълги нокти.

Фил не знаеше как да отговори и аз му помогнах като кимнах в съгласие.

— Страхотно! — каза Джан. — Но къде са съпругите ви?

— Ами... — каза Филип — те са...

Още една пауза, в която Филип търсеше подходящо обяснение.

— Не са в града — казах аз, за да му спестя смущението.

Последва още една пауза, докато Джан асимилираше положението.

— Това е добре — каза тя.

Филип гледаше рисунките по стените, а моето търпение се изчерпа.

— Момичета — казах, — трябва да тръгвам.

— Защо? — попита Джан.

— Трябва да ходя на порнофилм. — И си тръгнах.

— Но това е странно! — Чух възклицанието на Джан. — Този сам ли гледа порнофилми?

— Аз не ги гледам — провикнах се през препълненото помещение. — Аз участвам в тях.

След няколко секунди Фил ме настигна на улицата.

— Виж какво — каза той. — Трябва някак да започнеш.

— Добре, започнахме.

— Тогава защо си тръгна?

— Абсолютното веселие ме убива — казах аз.

Вървахме и мълчахме.

— Виж... — каза Филип най-накрая. — Това бе начин да се върнеш към нормалните неща.

— Трябва да има по-добър начин.

— Например?

— Не знам — казах аз шеговито. — Ще дам обява.

Това го накара да замълчи за няколко секунди. После каза:

— Ти вече си дал.

— Какво? — Спрях и го погледнах недоверчиво.

— Какво съм направил?

— Нали помниш онова литературно списание, което Джени обичаше да чете? Дадох обява за теб. Не се безпокой. Много дискретна. На ниво. Изискана.

— О! — казах. — И какво точно е съдържанието?

— Ами, нещо от рода на „Адвокат от Ню Йорк, интересува се от спорт и антропология“.

— Откъде, по дяволите, измисли антропологията?

Той вдигна рамене.

— Мислех си, че звучи интелектуално.

— Прекрасно! Горя от нетърпение да прочета отговорите.

— Ето — каза той. И извади три плика от джоба си.

— Какво пишат?

— Не чета чужда поща — каза Филип Кавилери, пламенен защитник на правото на личната неприкосновеност.

И там, под една оранжева улична лампа с изумление, примесено с трепет — да не говорим за Филип до мен — аз прочетох едно шаблонно съобщение.

Майната му! Помислих си, но не го казах. Фил, преструвайки се, че не чете, просто въздъхна: — Господи!

Подателят наистина се интересуваше от антропология. Но посланието предлагаше езически обреди, толкова свирепи и странни, че Филип едва не припадна.

— Това е шега — промърмори той тихо.

— Да. С теб — отговорих аз.

— Но кой може да харесва такива странни неща, Оливър?

— Филип, това е свободен, нов свят — казах аз и се усмихнах, за да замаскирам собственото си изумление. Хвърлих другите писма в

едно кошче.

— Съжалявам — каза Филип, след като бе извървял две пресечки в смирено мълчание. — Наистина не знаех.

Прегърнах го през раменете и се разсмях. Облекчен, той също се засмя.

Ние се отправихме към къщи в спокойната нюйоркска вечер. Само двамата. Защото нашите съпруги... не бяха в града.

[1] Слива, сушена слива ↑

Хубаво е да се тича.

Прояснява съзнанието. Намалява напрежението. И е съвсем нормално да го правиш сам. Затова, дори когато работя по много важен случай или прекарвам целия ден в съда, даже ако съм в Уошингтън или където и да е, аз обличам спортния си костюм и тичам.

Едно време играех скуош. Но това изисква някои други способности. Например достатъчна разговорливост, за да кажеш „Добър удар“ или „Мислиш ли, че ще бием Йейл тази година?“ Но това далеч надминава обикновените ми възможности. И затова аз тичам. Като работя в Централ Парк не ми се налага да говоря с никого.

— Ей, Оливър, кучи сине!

Един следобед ми се стори, че чувам името си. Въобразявам си. Никой досега не ми е викал в парка. Продължих да тичам.

— Ей, проклет харвардски сноб!

Въпреки че светът изобилства от типове с това описание, все пак почувствах, че наистина викаха мен. Обърнах се и видях бившия си другар по стая от колежа, Стивън Симпсън, който ме застигаше с колелото си.

— Какво, по дяволите, ти има? — каза той вместо поздрав.

— Симпсън, какво ти дава право да мислиш, че нещо ми има?

— Първо, вече съм дипломиран доктор — второ, би трябвало да съм ти приятел и трето, оставям ти съобщения, на които не отговаряш.

— Мислех си, че студентите по медицина нямат време за...

— Барет, бях зает, но намерих време да се оженя за Гуен. Обадох ти се, дори пратих телеграма до офиса ти да те покана, но ти не се появи.

— Съжалявам Стив, не съм получил съобщението — извъртях го аз.

— Така ли? Как тогава изпрати сватбен подарък след две седмици?

Господи, този Симпсън е трябвало да стане адвокат. Но как да му обясня, че всичко, което исках, бе да се скрия от човешката раса.

— Съжалявам, Стив — отговорих, надявайки се, че той ще продължи.

— Ти не съжаляваш, ти си трогателен.

— Благодаря. Много поздрави на Гуен.

Но той не ме оставяше.

— Виж какво, не ме питай защо, но Гуен би се радвала да те види — каза Симпсън.

— Това е мазохизъм. Била ли е на лекар?

— Да, при мен. Казах ѝ, че е смахната. Но тъй като не можем да си позволим да отидем на театър, ти си най-евтиният начин да се посмеем малко. Какво ще кажеш за петък вечер?

— Зает съм, Симпсън.

— Разбира се, знам. Винаги има вечерни процеси. И все пак, мини към осем.

Той се засили покрай мен и се обърна още веднъж, за да каже, сякаш говореше на някого с ограничена интелигентност: — Значи в осем, този петък вечерта. Вече сме в списъка ти, така че нямаш извинение.

— Остави Стив, няма да дойда.

Престори се, че не чува категоричния ми отказ. Какво нахалство, да си мисли, че може да ме принуди.

И все пак, момчето в „Шери-Лемън“ твърдеше, че „Шато Линч-Беж“, пета реколта и често подценявано, е между най-добрите видове бордо. („Очарователно и остроумно“). Взех две бутилки реколта 64-та. Дори ако двамата Симпсън се отегчат до смърт, поне ще имат добро вино за успокоение.

Изглежда се зарадваха да ме видят.

— Оливър, изобщо не си се променил!

— Ти също, Гуен!

Забелязах също, че не бяха сменили плакатите си на Анди Уорхол. (Не бих го закачила на стената си — каза жена ми, когато ги бяхме посетили преди години.)

Седнахме на пода. От тонколоните в ъгъла Пол и Арт питаха дали ще ходим на панаира в Скарбърг. Стивън отвори някакво бяло вино. Изядох огромен брой гевречета, докато говорехме за някакви метафизични дълбочини. Какво бреме било да си лекар, колко рядко можели да прекарат свободна вечер. И, разбира се, знаех ли, че

Харвард имал шанс да бие Йейл тази година. Гуен не уточни в кой спорт. Все едно да попита, дали Ин ще бие Янг. Но, както и да е. Важното бе, че се опитвах да ме накарат да почувствам, че отново мога да се отпусна. Не бе дори наполовина толкова лошо, колкото си представях.

Изведнъж се чу звънецът и аз застинах.

— Какво е това? — попитах.

— Спокойно — каза Стив, — това са другите гости.

Остро почувствах заговор в този звън.

— Какви други гости? — попитах аз.

— Всъщност — каза Гуен — един гост.

— Искаш да кажеш, гост, който е сам, нали? — казах аз, чувствайки се като притиснато в ъгъла животно.

— Случайно — каза Стив и отиде да отвори.

Дявол да го вземе, ето защо не обичам да ходя на гости. Не понасям приятели, които се опитват да „помогнат“. Вече знаех целия сценарий. Щеше да се окаже бивша състудентка или по-голямата сестра на съученик, която тъкмо се развежда. Още една засада, по дяволите.

Вътрешно вбесен, исках да кажа „майната ви“. Но тъй като не познавах добре Гуен, казах само „по дяволите!“.

— Оливър, тя е приятна.

— Съжалявам, Гуен. Знам, че и двамата имате добри намерения, но...

В този момент Стив се върна с жертвата на вечерта.

Очила с телени рамки.

Най-напред забелязах, че носи очила с телени рамки. И се събличаше. Имам предвид белия шлифер, който носеше.

Симпсън представи Джоана Стейн, доктор по медицина, педиатър, учили са заедно. В момента работеха в една и съща болница. Дори не обърнах достатъчно внимание дали е хубава. Някой предложи да седнем и да пийнем. Така и направихме.

Доста бързахме след това.

Постепенно забелязах, че Джоана Стейн доктор по медицина, освен очила с телени рамки има и приятен глас. Малко по-късно забелязах, че мислите, които изразяваше с този глас, са умни и

любезни. Радвам се да отбележа, че не се спомена за „моя случай“. Предполагам, че Симпсън я бяха предупредили.

— Животът е противен — чух да казва Стив Симпсън.

— Да пием за това — казах аз. Но после разбрах, че той и Гуен просто разменяха съчувствия с Джоана за това, колко трудно било да си лекар.

— Какво правиш за отмора, Джо? — казах аз. Господи, дано не го вземе за намек, че искам да я поканя някъде.

— Лягам си — отговори тя.

— Така ли?

— Не мога иначе — продължи тя. — Прибирам се така уморена, че само се просвам и спя двадесет часа.

— Разбирам.

Последва пауза. Кой ли ще поеме топката на разговора и ще се опита да я подаде? Мълчахме сякаш цял век. Докато Гуен Симпсън не ни покани да вечеряме.

Честно казано, въпреки че Гуен е чудесно същество, тя няма особена дарба в кулинарното изкуство. Понякога, дори ако само възври вода, тя има вкус на загоряло. Тази вечер не правеше изключение. Човек би казал, че... е надминала себе си. И все пак, аз ядох, за да не ми се налага да говоря. Имаше двама доктори в случай, че по-късно стомахът ми се нуждае от спешно лечение.

И докато ядяхме десерта — ако щете вярвайте — кейк със сирене, който изглеждаше печен на скара с дървени въглища, Джоана Стейн се обърна към мен:

— Оливър?

Благодарение на опита си в кръстосаните разпити, аз бързо отговорих:

— Да?

— Обичаш ли опера?

Труден въпрос, по дяволите, мислех си, докато се опитвах да отгатна намеренията ѝ. Дали не иска да говори за опери като „Бохеми“ или „Травиата“, където се случва така, че двамата умират накрая. Може би просто, за да ми предложи катарзис? Не, не може да е толкова нетактична. Стаята бе притихнала в очакване на моя отговор.

— Нямам нищо против операта — отговорих аз и добавих, — но не обичам италианска, френска и германска.

— Добре — каза тя невъзмутимо. Възможно ли е да е имала предвид китайска опера? — Мериг изпълнява Пърсел във вторник вечерта.

По дяволите, забравих да изключа и английската. Сега вероятно се насадох да я заведе на някаква проклета английска опера.

— Шийла Мериг е най-добрият сопран тази година — каза Стивън Симпсън, включвайки се в отбора срещу мен.

— Тя пее и в „Дидо и Енея“ — добави Гуен и станаха трима срещу един. (Дидо — още едно момиче, което умира, защото момчето, с което ходи, е егоистично копеле!)

— Това звучи прекрасно — капитулирах аз.

Въпреки че вътрешно проклинах и Стив, и Гуен, а най-много Шато-Линч-Беж, което отслаби първоначалното ми намерение да кажа, че ми прилошава от всякаква музика.

— Радвам се — каза Джоана, — имам две места...

Ето, започна се.

— ... но и двамата със Стив сме дежурни. Надявах се, че вие с Гуен може да използвате билетите.

— На Гуен много ще й хареса, Оливър — каза Стив и в гласа му се четеше загриженост, че жена му има нужда от почивка.

— Да, чудесно — казах аз. Тогава осъзнах, че би трябвало да реагирам по-ентусиазирано и казах на Джоана:

— Много благодаря.

— Радвам се, че можете да отидете — каза тя. — Моля ви, кажете на родителите ми, че сте ме видели и че съм още жива.

Какво беше това? И вътрешно се свих като си представих мястото си до агресивната („Харесвате ли дъщеря ми?“) майка на Джоана Стейн.

— Те са в струнната група — каза тя и излезе със Стив. Докато седяхме с Гуен си мислех, че трябва да се накажа за абсурдното си поведение. И затова се опитах да сдъвча още едно парче от кейка със сирене.

— Къде, по дяволите, е „струнната група“? — попитах я.

— Обикновено на изток от духаните. Майката на Джоана е виолистка, а баща ѝ свири на чело с Нюйоркската опера.

— А — казах и изядох още една хапка от наказанието.

Пауза.

— Наистина ли бе толкова болезнено да се срещнеш с Джо? —
попита тя.

Погледнах я.

И отговорих „да“.

Когато ме положат...

Така започва песента, която е била хитът на 1689 година. Лошото на английската опера е, че понякога разбираш думите.

*Когато ме положат — положат в земята,
Нека лошото не внася смут —
смут в твоето сърце...*

Дидо, кралица на Картаген, скоро щеше да умре и искаше да каже това на света с арията. Музиката бе фантастична, а текстът — античен. Шийла Мериг пъ блестящо и напълно заслужи овациите. Накрая умря, танцуващи амурчета събираха рози и завесата се спусна.

— Гуен, радвам се, че дойдох — казах аз, докато ставахме.

— Да благодарим на нашите благодетели — отговори тя.

Пробихме си път през хората и стигнахме до оркестъра.

— Къде е Стив? — каза мистър Стейн, докато прибираше виолончелото си. Имаше развяна, посивяла коса, която явно не виждаше гребен.

— Дежурен е с Джоана — отговори Гуен.

— Това е Оливър, неин приятел. (Не трябваше да представя нещата така!) В този момент се приближи мисис Стейн с виола в ръка. Беше дребна и слаба, но жизнените ѝ маниери я правеха доста привлекателна.

— Прием ли давате, крал Стейн?

— Както обикновено, скъпа — отговори той и добави:

— С Гуен се познавате. А това е Оливър, приятел на Джо.

— Приятно ми е. Как е дъщеря ни?

— Чудесно — отвърна мистър Стейн, преди аз да успея да продумам.

— Не попитах теб, нали, Стейн? — каза мисис Стейн.

— Джо е добре — казах аз, не съвсем в тон с техните шегички.
— И благодаря за местата.

— Хареса ли ви? — попита мисис Стейн.

— Разбира се. Беше страхотно! — намеси се съпругът ѝ.

— Кой пита теб? — каза мисис Стейн.

— Отговарям вместо него, защото съм професионалист. И мога да ти кажа, че Мериг бе превъзходна.

После се обърна отново към мен:

— Старият Пърсел е можел да пише музика, а? Този финал — всички онези хроматични смени в долния тетракорд!

— Той може би не е забелязал, Стейн — каза мисис Стейн.

— А трябваше. Мериг изпя пасажа четири пъти.

— Извини го, Оливър — каза ми мисис Стейн, — той се побърква, когато стане дума за музика.

— Какво друго е важно? — отговори Стейн и добави: — Каня ви всички в неделя. У дома. В пет и половина. Тогава наистина ще свирим.

— Ние не можем — каза Гуен, включвайки се най-после в разговора. — Тогава родителите на Стивън имат годишнина от сватбата.

— Добре — каза мистър Стейн. — Тогава Оливър...

— Той може да има други планове — каза мисис Стейн, за да ми помогне да се спася от куката.

— От къде на къде ще говориш вместо него? — Стейн погледна жена си с неподправено възмущение. И ми каза:

— Мини около пет и тридесет. Донеси си инструмента.

— Аз мога да играя само хоккей — отговорих с надеждата, че това ще го откаже.

— Тогава си донеси стика — откликна мистър Стейн. — Ще те сложим при бучките лед.

Ще се видим в неделя, Оливър.

— Как мина? — каза Стив, когато му доставих съпругата.

— Чудесно — въодушеви се Гуен. — Изпусна великолепно представление.

— Какво мисли Барет? — попита той, въпреки че аз бях там. Искаше ми се да го насоча към новия си говорител, мистър Стейн, но само измърморих:

— Добре беше.

— Това е добре — каза Стив.

Но вътрешно перифразирах мъртвата кралица Дидо, като си мислех, „Сега ме прецакаха“.

Дойде неделя. И естествено аз не исках да отида. Но съдбата не ми помогна. Не получих спешно съобщение за спешен случай. Фил не се обади. Дори грип не хванах. И така, не намерих извинение, купих голям букет и се озовах на Ривърсайд, 94-та. Пред вратата на Луис Стейн.

— О-о-о — пропя домакинът като видя моя подарък — нямаше нужда.

После извика мисис Стейн:

— Оливър е. Донесъл ми е цветя.

Тя дотича и ме целуна по бузата.

— Влез и се запознай с музикалните мафиоти — заповяда мистър Стейн. И ме прегърна през раменете.

Десет или дванадесет музиканти бяха застанали пред стативи покрай стените. Бъбреха и настройваха. Настройваха и бъбреха. Настроението бе добро, а звукът — силен. Единствената красива мебел бе голямото и лъскаво полирано черно пиано. През големия прозорец се виждаше Хъдсън ривър и Палисейдс.

Ръкувах се с всички. Повечето приличаха на възрастни хипита. Освен младите, които пък приличаха на млади хипита. Защо, по дяволите, си бях сложил вратовръзка?

— Къде е Джо? — попитах от учтивост.

— Ще се прибере към осем — каза мистър Стейн, — но се запознай с братята й. Марти свири на валдхорна, а Дейвид — на флейта. Както виждаш, не са последвали родителите си. Джо е единствената, която се е докосвала до струни.

И двамата бяха високи и свенливи. Дейвид бе толкова стеснителен, че само помахаша с кларинета си за поздрав. Марти стисна ръката ми.

— Добре дошъл в музикалната менажерия — каза той.

— Нищо не разбирам от музика, Марти — признах с неудобство.
— Кажи пицкато и аз ще си помисля, че това е телешко със сирене.

— Точно това е — каза мистър Стейн — и престани да се извиняваш. Не си първият, който е дошъл само да слуша.

— Така ли? — попитах аз.

— Разбира се. Покойният ми баща не познаваше нито една нота.

— Оливър, моля те кажи му, че чакаме — мисис Стейн се обади — или ти ела да свириш на челото.

— Търпение, скъпа — каза домакинът. — Трябва да се убедя, че се чувства като у дома си.

— Така се чувствам — почувствах се задължен да отговоря.

Той ме натика на един стол и побърза да се присъедини към оркестъра.

Беше очарователно. Седях и наблюдавах това, което моите приятели биха описали като „чудаци, които правят прекрасна музика“. Ту Моцарт, ту Вивалди, а после някой си Лули, за когото не бях чувал.

След Лули последва Монтеверди и чудесна закуска. През почивката високият, свенлив Дейвид ми прошепна тайнствено:

— Вярно ли е, че играеш хокей?

— Играех — казах аз.

— Тогава мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Какво направиха Рейнджърс днес?

— О, забравих — казах аз и явно го разочаровах. Как да му обясня, че Оливър, бившият хокеен маниак, бе така затрупан от юридически разследвания, че е забравил да гледа дали Рейнджърс ще спечелят или загубят срещу обожаваните някога от него Бостън Брунс?

В това време дойде Джоана и ме целуна. Всъщност това сигурно бе ритуал. Тя целуна всички.

— Успяха ли да те побъркат?

— Не — казах аз. — Наистина се забавлявам.

И изведнъж осъзнах, че не лъжа. Хармонията, на която се наслаждавах тази вечер, не бе само в музиката. Тя бе навсякъде. В начина, по който говореха. В начина, по който се поздравяваха един друг при изпълнението на труден пасаж.

Далечно сходство с това бях видял само когато Харвардските хокеисти се навиваха един друг да смажат противника.

Само че тук това се постигаше просто, свирейки един до друг. Навсякъде чувствах толкова силна... привързаност. Никога не се бях

докосвал до такъв свят. Освен с Джени.

— Вземи си цигулката, Джо — каза мистър Стейн.

— Луд ли си? — отговори тя — Аз съм в такава лоша форма...

— Прекалено много се занимаваш с медицина — каза той. — Също толкова време трябва да свириш. Освен това, запазих Бах специално за теб.

— Не — отговори Джоана категорично.

— Хайде. Оливър чака да те чуе. — Тя се изчерви.

Опитах се да ѝ направя знак, но безполезно. Тогава мистър Стейн се обърна към мен.

— Кажи на приятелката си, моята дъщеря, да си настрои цигулката.

Преди да успея да реагирам Джоана спря да протестира.

— Добре, татко, да бъде както искаш. Но няма да звучи добре.

— Ще звучи — отговори той. Когато тя се отдалечи, той отново се обърна към мен.

— Харесваш ли Бранденбургските концерти?

Изведнъж вътрешно се стегнах. Защото тези концерти на Бах бяха едни от малкото, които знаех. Не бях ли направил предложение на Джени, след като тя бе изсвирила Петия и ние се разхождахме край реката в Харвард? Не беше ли тази музика нещо като прелюдия към нашата женитба? Само мисълта, че ще я чуя бе началото на болка.

— Е? — попита мистър Стейн. Тогава осъзнах, че не бях отговорил на приятелския му въпрос.

— Да — казах аз. — Харесвам Бранденбургските концерти. Кой ще свирите?

— Всички! Защо трябва да имаме предпочитания?

— Аз ще свиря само един — обади се дъщеря му засегнато. Тя седеше сред цигуларите и разговаряше с някакъв възрастен господин, с когото използваша общ статив. Групата отново настройваше инструментите си. Но тъй като към антракта бе прибавено и пиене, звукът бе доста по-силен от преди.

Сега мистър Стейн реши да дирижира.

— С какво е по-добър Лени Бърнстейн? Може би има по-хубава прическа? Качи се на подиума си — телевизор.

— Сега — каза той с немски акцент. — Искam остра атака. Чувате ли ме? Остра.

Оркестърът се приготи. Той вдигна молива си за първия такт.

Аз затаих дъх, надявайки се да оживея.

Изведнъж оръдията загърмяха.

Имам предвид някаква юмручна артилерия по вратата. Много силна и — ако мога да се произнеса — доста извън ритъма.

— Отворете! — изрева някакъв получовешки глас.

— Полиция? — попитах Джо, която се оказа до мен.

— Не, никога не идва насам — усмихна се тя.

— Много е опасно. Това е Годзила от горния етаж. Истинското му име е Темпъл и мрази живота.

— Отворете!

Аз се огледах. Бяхме около двадесет души и въпреки това оркестърът изглеждаше уплашен. Този Годзила сигурно бе доста опасен. Все пак Лу Стейн отвори.

— Вървете по дяволите, кучи синове, всяка неделя ви казвам — спрете да шумите.

Той силно превишаваше мистър Стейн по размери. „Годзила“ наистина бе доста подходящо име. Беше огромно и косматото същество.

— Но, мистър Темпъл — отговори Стейн, — ние винаги свършваме неделните събирания точно в десет.

— Лайно! — изсумтя чудовището.

— Да, забелязах, че оставихте това навън — каза мистър Стейн.

Темпъл го загледа.

— Не ме ядосвай, гадино. Дойде ми до гуша от теб. — В гласа на Годзила се четеше омраза. Предположих, че целта на живота му е да нападне мистър Стейн. И сега може би мечтата му щеше да се сбъдне.

Синовете на Стейн, въпреки че явно бяха изплашени, се приближиха до баща си.

Темпъл продължи да вика. Сега мисис Стейн стоеше до мъжа си, а Джоана се промъкна покрай мен и се отправи към вратата. (Да се бие? Да превързва раните?) Всичко това ставаше бързо. И приближаваше кулминацията.

— По дяволите, гадни копелета, не знаете ли, че е незаконно да се смущава чуждото спокойствие.

— Извинете, мистър Темпъл, мисля, че вие сте този, който нарушава човешките права.

Просто го изрекох! Дори преди да си помисля, че ще го кажа. А най-много ме изненада това, че се бях надигнал и се приближавах към нежелания посетител, който сега се обърна към мен.

— Какъв ти е проблемът, приятелче? — каза животното.

Забелязах, че е с няколко инча по висок и с около четиридесет фунта (най-малко) по тежък от мен. Но се надявах, че не всичко по него е мускули.

Помолих Стейн да ме оставят да се справя сам с това, но те останаха.

— Мистър Темпъл — продължих аз, — чували ли сте някога за член 40 от Наказателния кодекс? Злоупотреба. Или за член 17 — заплаха за телесна повреда? Или за член...

— Какъв си ти? Ченге? — измърмори той. Очевидно знаеше някои неща.

— Само адвокат — отговорих аз, — но мога да те изпратя на една дълга почивка.

— Блъфираш — каза Темпъл.

— Не. Но ако държите да разрешим този спор по-бързо, има и други начини.

— Така значи?

Той изду застрашително мускулите си. Усещах притеснението на оркестъра зад себе си. Вътрешно усещах и моето. И все пак спокойно свалих сакото си и заговорих крайно учтиво.

— Мистър Темпъл, ако не се изпарите, аз просто ще трябва бавно да избия тъпия ви мозък.

След бързото оттегляне на натрапника мистър Стейн отвори шампанско („поръчано направо от Калифорния“). Оркестърът реши да изпълни най-доброто парче, което знаеха — една много вдъхновена интерпретация на увертюра 1812 на Чайковски, в която дори аз свирех на инструмент (празен буркан за боклука).

Няколко часа по-късно — толкова скоро — празненството свърши.

— Ела пак — каза мисис Стейн.

— Разбира се, че ще дойде — отзова се мистър Стейн.

— Защо си толкова сигурен? — попита тя.

— Той ни обича — Луис Стейн бе категоричен.

Това беше.

Нямаше нужда да ми казват, че бе мое задължение да изпратя Джоана. Въпреки че бе късно, тя настояваше да вземем автобус номер пет, който върви към Ривърсайд и завива към 5-та. Беше уморена от дългите часове работа, но и в добро настроение.

— Ти бе фантастичен, Оливър — каза тя и сложи ръката си върху моята.

Запитах се дали чувствам нещо от това докосване. И не намерих отговор.

Джоана все още бе въодушевена.

— Темпъл няма да посмее пак да си покаже муцуната! — каза тя.

— Слушай, Джо, не се изисква много, за да поставиш един грубиян на мястото му.

Използвах ръцете си за жестове и така ги отделих от нейните. (Облекчение?)

— И все пак...

Тя не довърши. Може би започна да се учудва от начина, по който настоявах, че не съм нищо особено. Единствената ми цел бе да ѝ докажа, че не си струва да се занимава с мен. Искам да кажа, тя бе толкова мила. Също и хубава. Е, поне един нормален мъж с нормални чувства би мислил така.

Тя живееше близо до болницата, на четвъртия етаж. Докато стояхме пред вратата ѝ, забелязах, че е по-ниска, отколкото ми изглеждаше в началото. Трябваше да гледа нагоре, когато ми говореше.

Освен това забелязах, че не ми достигаше въздух. Не беше от изкачването на стълбите (аз тичам често, нали помните). Започнах да усещам смъртно чувство на паника докато говорех с тази интелигентна и мила лекарка.

Може би тя си мислеше, че я харесвам не само платонически. И какво, ако е така...

— Оливър — каза Джоана, — бих искала да те покана, но утре съм на работа от шест.

— Друг път — казах аз. И изведнъж почувствах повече кислород в дробовете си.

— Надявам се, Оливър.

Тя ме целуна по бузата. (Цялото ѝ семейство обичаше докосванията.)

— Лека нощ — каза тя.

— Ще ти се обадя — отговорих аз.

— Вечерта бе чудесна.

— За мен също.

И все пак аз бях неизказано нещастен.

Докато се прибирах онази вечер стигнах до заключението, че
имам нужда от психоаналитик.

— Нека за начало да изоставим изцяло цар Едип.

Така започна добре подготвеното ми самопредставяне на доктора. Да намериш надежден психоаналитик се изискват съвсем елементарни действия. Най-напред се обаждаш на някои приятели лекари и им казваш, че твой приятел има нужда от помощ. Те препоръчват лекар за този „разтревожен човек“. Накрая, ти обикаляш около телефона двеста пъти, набираш номера и уговаряш първата си среща.

— Вижте — продължавах аз, — посещавал съм лекции и знам жаргона, на който ще си говорим. Как може да обясним поведението ми с моя баща, след като аз се ожених за Джени. Искам да кажа, че това, което Фройд би казал, не е това, което искам да чуя. Доктор Едуин Ландън, въпреки че бе „изключително добър“ специалист според човека, който ми го препоръча НЕ обичаше дългите изречения.

— Защо сте тук? — попита той безизразно.

Тогава се уплаших. Встъпителните ми думи минаха добре, но сега започваше кръстосаният разпит.

Защо наистина бях тук? Какво исках да чуя? Преглътнах и отговорих толкова тихо, че едва чух думите си:

— Защото не мога да чувствам.

Той чакаше мълчаливо.

— Откакто Джени умря не мога да почувствам нищо. Освен глад, от време на време. Вечерите пред телевизора бързо решават този проблем. Но иначе... за осемнадесет месеца... не съм почувствал абсолютно нищо.

Той слушаше, докато аз се опитвах да изровя мислите си. Те се изливаха объркани, в болезнен поток. Чувствам се толкова зле. Почти, не чувствам нищо, което е по-лошо. Изгубен съм без нея. Филип ми помага. Не, Филип не може истински да ми помогне. Въпреки че се опитва. Нищо не чувствам. Почти цели две години. Не мога да контактувам с нормалните човешки същества.

Тишина. Бях се изпотил.

— Сексуално желание? — каза докторът.

— Никакво — отговорих аз. И уточних — Абсолютно никакво.

Не последва отговор. Нима Ландън бе шокиран. Не можех да разгадая лицето му. И после, тъй като това бе ясно и на двама ни, аз казах:

— Не е нужно някой да ми казва, че това е чувство за вина.

Тогава д-р Едуин Ландън произнесе най-дългото си изречение за деня.

— Чувствате ли се... отговорен за смъртта на Джени?

Дали се чувствах отговорен? Спомних си за натрапчивото си желание да умра още в деня на нейната смърт. Но това бе краткотрайно. Знам, че не аз съм причинил на жена си левкемия. И все пак...

— Може би. Мисля, че за кратко се чувствах. Но в основата си гневът ми бе насочен към самия мен. За всичко, което трябваше да направя, докато беше жива.

Последва пауза, след което д-р Ландън попита.

— Например?

Разказах му за отчуждението си от моето семейство. Как бях превърнал обстоятелството, че се женя за момиче с малко (много!) по-различно социално положение, в декларация на моята независимост. Виж ме, голям и богат тате, ще го направя, както аз искам.

Освен едно. От което пострада Джени. Не само емоционално. Въпреки че и това бе достатъчно лошо, имайки предвид желанието ѝ. Когато ставаше дума да се почитат родителите ми. По-лошото бе, че отказах да приема каквото и да е от тях. За мен това бе въпрос на гордост. Но за Джени, която бе израсла в бедност, нямаше нищо ново и прекрасно в това да нямаме пари в банката.

— И само за да угоди на моята надменност тя трябваше да направи толкова жертви.

— Мислите ли, че ги е приела като жертви? — попита Ландън, който вероятно се досещаше, че Джени никога не се оплака.

— Докторе, какво може да е мислила тя вече няма значение.

Той ме погледна.

За момент се изплаших, че мога да... заплача.

— Джени е мъртва и чак сега виждам, колко егоистично съм постъпвал.

Пауза.

— Колко? — попита той.

— Ние завършвахме. Джени имаше стипендия за Франция. Когато решихме да се оженим, този въпрос не се обсъждаше. Ние просто знаехме, че ще бъдем в Кеймбридж и аз ще уча право. Защо?

Отново мълчание. Доктор Ландън не продума. И аз продължих да ораторствам.

— Защо си мислех, че това е единствената логична алтернатива? Моето проклето високомерие! Просто да реша, че моят живот е по-важен!

— Имало е неща, които не сте могли да знаете — каза Ландън.

Нетактичен опит да смекчи вината ми.

— И все пак аз знаех, по дяволите, че тя никога не е била в Европа! Не можех ли да отида с нея и да стана адвокат една година по-късно?

Може би той си мислеше, че това е някакво закъсняло чувство за вина, породено от четене на материали за еманципацията. Но не бе това. Не ме болеше толкова, че попречих на „висшето й образование“, а че не й позволих да вкуси Париж. Да види Лондон. Да почувства Италия.

— Разбирате ли? — попитах.

Отново пауза.

— Готов ли сте да поговорим още за това.

— Нали за това дойдох.

— Утре, пет часа?

Кимнах. Той също. Отидох си.

Вървах пеша по Парк Авеню, за да събера мислите си. И да се настроя за това, което ме очаква. Утре ще започнем лечението. Знаех, че ще боли да дълбаят в душата ми. Бях готов за това.

Чудех се само какво ли ще открия.

Трябваше ни около седмица, докато стигнем до Едип. Който притежава дворец в двора на Харвард: Барет Хол.

— Семейството ми го дариха, за да си купи авторитет.

— Защо? — попита д-р Ландън.

— Защото парите ни не са чисти. Защото прадедите ми са били пионери в експлоататорския труд. Филантропията е наше хоби отскоро.

Колкото и да е странно, научих това не от някоя книга за семейство Барет, а... в Харвард.

Когато бях в последния курс, трябваше да специализирам. Заедно с много други избрах обществени науки, Индустриално развитие на Америка. Учителят бе, така да се каже, радикален икономист, казваше се Доналд Вогъл. Беше си извоювал място в историята на Харвард със съчетаването на информацията с нецензурни реплики. Курсът му бе известен и с това, че бе много емоционален.

— Не вярвам в проклетите проклети изпити — казваше Вогъл.

Множеството се развеселяваше.

Малко е да се каже, че залата бе пълна. Тя бе претъпкана с мързеливци и усърдни бъдещи студенти по медицина, безработни или търсещи работа.

Обикновено, освен да чуят цветистия речник на Вогъл, повечето от нас можеха да си побъбрят или да почетат. Един ден, за нещастие, аз влязох. Темата бе ранната американска текстилна промишленост, доста приспивателно.

„Когато говорим за текстилна промишленост, може да споменем много проклети «благородни» имена от Харвард, които са действали подло. Например Амос Барет, випуск 1794...”

По дяволите, моето семейство! Дали Вогъл знаеше, че слушам. Или може би четеше тази лекция на тълпата си всяка година?

Аз се свих на мястото си, а той продължи.

„През 1814 Амос и някои други от Харвард обединили усилията си, за да извършат индустриалната революция във Фол Ривър,

Масачузетс. Построили първите големи текстилни фабрики. И се «грижели» за работниците си. Това се нарича покровителствено отношение. В името на морала те настанили момичетата от подалечните ферми в спални. Естествено работниците давали половината от заплатата си за храна и жилище.

Момичетата работели по осемдесет часа на седмица. И, разбира се, Барет ги учили да бъдат икономични.

— Влагайте парите си в банки, момичета.

Познайте чии били банките?“

Искаше ми се да се превърна в комар и да отлети.

Придружавайки речта си с каскада от епитети, повече от обикновено, Вогъл проследи нарастването на предприятията на Барет. И продължи с по-добрата (или по-лошата) част от лекцията.

„В началото на деветнадесети век половината от работниците във Фол Ривър били деца. Някои нямали повече от пет години. Децата носели вкъщи два долара на седмица, жените — три, а мъжете — богатство от седем и половина.

Но не всичко било в брой, разбира се. Една част се изплащала в купони, валидни само за магазините на Барет, разбира се.“

Вогъл даде примери за лошите условия. Например в тъкачното помещение влагата подобрявала качеството на тъканта. И така, собствениците „инжектирали“ повече пари във фабриките. В разгара на лятото прозорците оставали затворени, за да бъдат основата и вътъкът влажни. Това съвсем не предизвиквало добри чувства у работниците към Барет.

„И забележете този проклет факт — пенеше се Вогъл — не им стигали мизерията и мръсотията или нещастните случаи без никакво обезщетение, но и проклетите им заплати спаднали! Печалбите на Барет растели и все пак те намалили заплатите на проклетите работници! Защото всяка нова емигрантска вълна щяла да работи и за по-малко!

Проклета, проклета проклетия!“

По-късно през този семестър зубрех в Радклифската библиотека. Там се запознах с едно момиче, Джени Кавилери. Баща ѝ бе пекар от Кранстън. Покойната ѝ майка, Тереза Верна Кавилери, бе дъщеря на сицилианци, които бяха емигрирали в... Фол Ривър, Масачузетс.

— Сега разбирате ли защо мразя семейството си?

Пауза.

— Утре, пет часа — каза д-р Ландън.

Тичах.

Когато излязох от кабинета на доктора се почувствах много по-ядосан и объркан, отколкото в началото. И затова единственият изход от лечението бе да тичам в Сентрал парк. След случайната ни среща бях успял да подмамя Симпсън да тича с мен. И когато му оставаше време от болничните ангажименти, ние се срещаме и обикаляхме наоколо.

За щастие той не ме попита дали съм продължил нещата с Джоана Стейн. Дали тя му е казала? Дали и тя ми е поставила диагноза? Както и да е, темата отсъстваше от нашите разговори. Честно казано, мисля си, че Стив бе доволен, че отново говоря с човечеството. Никога не заблуждавам приятелите си и затова му казах, че съм започнал да посещавам психиатър. Не споменах подробности, а и той не попита.

Този следобед бях много развълнуван от сеанса при лекаря и без да се замислям тичах прекалено бързо за Стив. Само след една обиколка той спря.

— Приятелю, тази ще я направиш сам — изпухтя той. — Ще те чакам на номер три.

Аз също бях уморен и се затичах бавно, за да оправя дишането си. Минавах покрай някои от многото атлети, които случайно се появяват в разноцветно, много формено и много скоростно разнообразие.

Разбира се, момчетата от нюйоркските клубове ме задминаваха като куршуми. Също и всички университетски студенти. Но дори когато тичах бавно, все пак имах кого да задминавам — обикновени граждани, дебели жени и всички деца под дванадесет години.

Отпадах и зрението ми леко се замъгли. Потта влезе в очите ми и аз смътно виждах само формата, размерите и цвета на облеклото на тези, които отминавах. Така че не можех с точност да кажа, кой тича покрай мен. Докато не се случи това, за което сега разказвам.

Различавах някаква фигура на осемдесет ярда пред мен със син спортен костюм Адидас (т.е. доста скъп) и значителна скорост. Ще се засиля и постепенно ще настигна това... момиче? Или стройно момче с дълга руса коса.

Забързах напред към синия Адидас. За двадесет секунди се приближих. Наистина бе момиче. Или пък момче с фантастичен задник — ето още една тема за обсъждане с д-р Ландън. Не, след като се приближих още по-близо ясно видях стройна дама, чиито руси кичури се развяваха. Хайде, Барет, направи се на Боб Хейс и се изфукай пред този бегач. Включих мотора, дадох газ и грациозно профучах покрай нея. Напред към нови предизвикателства. Пред себе си разпознах онзи едър оперен певец, когото редовно задминавах. Мистър баритон, вие сте следващата жертва на Оливър.

Товага покрай мен премина една фигура като синя светкавица. Сигурно бе спринтьор от Милроуз клуб. Но не. Лазурната фигура бе същата, опакована в найлон жена, която по мои изчисления трябваше да бъде на двадесет ярда зад мен. Но сега тя отново бе напред. Може би беше някое ново явление, за което би трябвало да съм чел. Отново дадох газ, за да я разгледам. Не беше лесно. Бях изморен, тя се движеше бързо. Най-накрая я настигнах. Отпред изглеждаше дори по-добре, отколкото отзад.

— Да не сте някой шампион? — попитах аз.

— Защо питате — каза тя, без да се задъхва.

— Профучахте като куршум покрай мен...

— Вие не тичахте бързо — отговори тя.

Това обида ли трябваше да бъде. Коя, по дяволите, беше тя.

— Това обида ли трябваше да бъде?

— Само ако сте с деликатно его.

Въпреки че самоувереността ми бе устойчива, все пак ми стана криво.

— Доста сте нахална.

— Това обида ли трябваше да бъде — попита тя.

— Да — казах аз, без да го прикривам като нея.

— Бихте ли продължили сам? — попита тя.

— Да.

— Добре — каза тя. И изведнъж се засили напред. Сега пушеше — вероятно бе само номер — но да ме вземат дяволите, ако се оставя

да ме изиграят. Много усилия ми трябваха, за да я настигна. Но успях.

— Здрасти.

— Помислих си, че искате да бъдете сам — каза тя.

Задъхвахме се и диалогът беше кратък.

— За кой отбор тренирате?

— За никой — каза тя. — Тичам, за да се поддържам за тениса.

— Абсолютният спортист — казах умишлено, за да засегна женствеността ѝ.

— Да — отговори тя сериозно, — а вие самият, да не сте абсолютната мъжественост?

Как да се справя с това, особено като се напругам да тичам с нейната скорост.

— Да — успях да кажа аз. И това бе най-умното, което можех да измисля. — Между другото, как сте с тениса?

— Нали няма да искате да играете с мен.

— Бих искал.

— Така ли? — каза тя. И слава богу — тръгна бавно.

— Утре?

— Разбира се.

— В шест? „Готам тенис клуб“ на 94-та и Първа.

— Работя до шест — казах аз. — По-добре в седем.

— Не, имам предвид шест сутринта — отговори тя.

— Шест сутринта? Кой играе по това време?

— Ние — освен ако не се уплашите — отговори тя.

— В никакъв случай — казах аз като си връзвах едновременно дъха и остроумието.

Тя се усмихна. Имаше хубави зъби.

— Чудесно. Кортът е запазен за Марси Наш, която, между другото, съм аз.

Тя ми подаде ръката си. За да я стисна, не да я целуна, разбира си. Противно на очакванията ми, тя нямаше здрава хватка на спортист. Беше нормална. Дори нежна.

— Мога ли да науча името ви? — каза тя.

Реших да бъда леко шеговит.

— Гонзалес, госпожо. Панчо Б. Гонзалес.

— О — каза тя, — знаех си, че не е Бързият Гонзалес.

— Не — казах аз, изненадан, че е чувала за този легендарен спринтьор, героят на много мръсни вицове от мръсните спортни съблекални.

— Добре, Панчо, шест сутринта. Но не забравяй да донесеш задника си.

— Защо? — попитах аз.

— Естествено — каза тя, — за да го набия^[1].

Можех да отвърна на това.

— Разбира се. И естествено, ти ще донесеш топките?

— Разбира се. Една дама в Ню Йорк е изгубена без тях.

След това тя направи един спринт, на който и Джес Оуенс би завидял.

[1] beat (англ.) — бия, побеждавам. ↑

В пет сутринта Ню Йорк е тъмен и в буквален, и в преносен смисъл. Отдалеч, със своя осветен втори етаж, тенис клубът приличаше на бебешка нощна лампа в спящия град. Влязох, записах се в дневника и бях упътен към съблекалните. Прозявайки се непрекъснато, аз се преоблякох и закрачих към игрището. Светлините от кортовете почти ме заслепиха. Всички бяха заети. Тези Голтаци, преди да започнат своя безумен ден вероятно се нуждаеха от една безумна партия тенис, която да ги подготви за Голямата Игра.

Предполагайки, че мис Марси Наш ще носи най-добрия тенис костюм, който съществува, аз се облякох възможно най-зле.

Униформата ми бе това, което един младеж, специалист по модата, би нарекъл „почти бяла“. Всъщност това бе крайният резултат от случайното смесване на много цветни дрехи в пералнята. Така се получи моята така наречена риза тип Стан Ковалски. Беше по-грозна, от която и да е дреха на Марлон Брандо. Представлявах шивашко остроумие. Или, с други думи, повлекан.

И точно както очаквах, тя имаше неонов топки. От жълтия и флуоресцентен вид, който всички професионалисти използват.

— Добро утро, Весело Слънце.

Тя вече бе там и упражняваше сервисите си в мрежата.

— Знаеш ли, че навън е абсолютна тъмница? — казах аз.

— Точно затова ще играем вътре, Санчо.

— Панчо — поправих я, — мис Марси Наш...

Аз също можех да се шегувам с терминология.

— Всичко може да ми се случи, но нищо не може да разбие сервиса ми — каза тя, продължавайки да упражнява ударите си.

Косата ѝ, която на пистата хвърчеше от вятъра, сега бе вързана на конска опашка. Трябваше да измисля някаква шега за това. Като всеки претенциозен играч на тенис и тя имаше превръзки на двете си китки.

— Наричай ме както искаш, скъпи Панчо. Ще започваме ли?

— За какво? — попитах аз.

— Моля? — каза Марси.

— Наградата — казах аз. — За какво ще играем?

— О, забавлението не е ли достатъчно? — каза Марси. Наш скромно и сериозно.

— Нищо не ме забавлява в шест сутринта — казах аз. — Имам нужда от материален стимул.

— Половин долар — каза тя.

— Това намек за моята личност ли беше? — попитах аз.

— Остроумно. Не, имах предвид петдесет цента.

Поклатих глава, за да покажа, че трябваше да е нещо солидно. Ако играеше в Готам, не можеше да е бедна. Освен ако не спекулираше. Тоест, надявайки се, че това, което дава за членство скоро ще ѝ се върне като сватбена торта.

— Богат ли си? — каза тя.

— В какъв смисъл? — попитах и вътрешно заех защитна позиция, тъй като съдбата ме бе свързала принудително с парите на Барет.

— Исках само да знам, колко можеш да си позволиш да загубиш — каза тя.

Труден въпрос. Моят проблем бе да разбера с колко тя можеше да се раздели. И аз измислих нещо, което щеше да ни спести учтивите преструвки.

— Виж какво — казах, — нека победеният заведе победителя на вечеря. И победителят да избере мястото.

— Аз избирам „21“ — каза тя.

— Малко преждевременно — забелязах аз. — Но тъй като и аз ще избира същото, искам да те предупредя: ям колкото слон.

— Не се и съмнявам — каза тя. — И тичаш като такъв.

Това трябваше да спре. Да започваме, по дяволите!

Играх си с нея. Исках да я унижа накрая, а дотогава блъфирах. Изпуснах няколко лесни топки. Реагирах бавно. Не атакувах. Марси налапа въдицата и се разкри докрай.

Всъщност не играеше зле. Движенията ѝ бяха бързи. Ударите ѝ почти винаги бяха точни. Сервисът ѝ бе силен. Да, бе тренирала често и бе доста добра.

— Ти съвсем не си зле.

Това го каза тя, след дълга игра с неясен още резултат. Колкото можех, успях да поддържам играта равностойна. Криех смъртоносните си удари дълбоко в мошеническия си гардероб. И дори й позволих няколко пъти да парира моя „Симпъл Саймън“ сервис.

— Боя се, че трябва скоро да свършваме — каза тя. — Трябва да отида на работа до 8,30.

— О-о-о, жалко (как звучи това като прикриване на агресията ми?), не можем ли да изиграем още една игра? За забавление. Ще я наречем внезапната смърт и победителят ще спечели вечерята.

— Добре — Марси Наш ни най-малко не изглеждаше обезпокоена, че може да закъснее. Шефът можеше да се ядоса и да не я повиши. Да, амбицията изискваше повече сериозност.

— Само една кратка игра — каза тя неохотно.

— Мис Наш — казах аз, — обещавам ви, че тази игра ще бъде най-кратката в живота ви.

Така и стана. Разреших ѝ да бие сервиси. Но сега не само атакувах, но направо всявах паника у противника. Ту-туп, благодаря, госпожице. Марси Наш буквално бе шокирана. Не можа да отбележи нито една точка.

— По дяволите — каза тя, — ти ме измами!

— Да кажем, че просто известно време загрявах — отговорих аз. — Надявам се, че няма да закъснееш за работа.

— Всичко е наред — заекваше тя, някак травматизирана. — Осем часа в „21“?

Кимнах.

— Да го резервирам ли за „Гонзалес“? — попита тя.

— Не, това е само името ми за тенис. Иначе ме наричат Барет. Оливър „Великият преструвай“ Барет.

— Гонзалес повече ми харесваше — каза тя. И се затича към дамската съблекалня. Без сам да зная защо, се усмигнах.

— Какво ви разсмива?

— Моля?

— Усмихвате се — каза д-р Ландън.

— Това е дълга и скучна история — казах аз. И все пак обясних какво бе накарало мрачния, депресиран Барет да свали трагичната си маска.

— Въпросът не е в самото момиче — обобщих аз, — а в принципа. Обичам да поставям агресивните жени на мястото им.

— И няма нищо друго? — попита докторът.

— Нищо — отговорих аз. — Дори левият ѝ удар е посредствен.

Беше скъпо облечена.

Но това в никакъв случай не означаваше пищно. Напротив. Тя бе олицетворение на абсолютната елегантност — абсолютната простота. Прическата ѝ изглеждаше небрежна — разпиляна, въпреки че бе подредена. Сякаш умел фотограф я бе уловил на висока скорост.

Това ме обърка. Безупречната елегантност на мис Марси Наш, идеалната ѝ стойка, спокойното ѝ държане ме накараха да се почувствам като стар спанак, намачкан как да е в чувал. Тя сигурно бе модел. Или поне работеше нещо в модния бизнес.

Стигнах до масата. Тя бе в тих тъгъл.

— Здравсти — каза тя.

— Надявам се, че не съм те накарал да чакаш.

— Всъщност ти дойде по-рано — отговори тя.

— Това означава, че ти си дошла още по-рано — казах аз.

— Бих казала, че това е логично заключение, мистър Барет — тя се усмихна. — Ще седнете ли или чакате позволение?

Седнах.

— Какво пиеш — попитах аз и посочих оранжевата течност в чашата ѝ.

— Портокалов сок — каза тя.

— С какво?

— С лед.

— И само това?

Тя кимна. Преди да успея да я попитам защо е толкова въздържана се появи сервитьор и ни поздрави така, сякаш идвахме всеки ден.

— Как сме днес?

— Добре сме. Кое е най-доброто? — попитах, неспособен да поддържам тези изкуствени шегички.

— Мидите са превъзходно приготвени...

— Бостънски специалитет — казах аз с гастрономически шовинизъм.

— Нашите са от Лонг Айлънд — отговори той.

— Добре, ще видим колко са сполучливи — обърнах се към Марси. — Ще опитаме ли местната имитация?

Марси се съгласи с усмивка.

— Предястие? — сервитьорът я погледна.

— Крехки листа от маруля с капка лимонов сок.

Сега бях убеден, че е модел. Иначе гладуването бе безсмислено. Поръчах си и юфка (не пестете маслото). Келнерът ни се поклони и изчезна.

Бяхме сами.

— Ето ни тук — казах аз. (Е, признавам, че бях репетирал това начало цял следобяд.)

Преди тя да се съгласи, че наистина бяхме тук, сервитьорът се появи отново.

— Виното, мосю?

Погледнах Марси.

— Поръчай само за себе си — каза тя.

— Не пиеш дори вино?

— Много съм строга в това отношение — каза тя, — но бих ти препоръчала едно хубаво Морсо. Иначе победата ти няма да е пълна.

— Морсо — казах на сервитьора.

— От 66-та, ако е възможно — каза Марси просто, за да помогне. Той се изпари и ние отново бяхме сами.

— Защо не пиеш въобще? — попитах аз.

— Не е заради принципи. Просто обичам да контролирам всичките си сетива.

Какво, по дяволите, значеше това. Какви сетива имаше предвид?

— Значи ти си от Бостън? — каза Марси (разговорът ни не бе точно свободен).

— Да. А ти?

— Аз не съм от Бостън — каза тя.

Това иронична забележка ли беше?

— В модния бизнес ли работиш? — попитах аз.

— Донякъде. А ти?

— Занимавам се със свободите — отговорих.

— Даваш ги или ги отнемаш? — Усмивката ѝ не ми позволи да разбера дали бе саркастична.

— Опитвам се да накарам правителството да се държи добре — казах аз.

— Това не е лесно — каза Марси.

— Все още не съм успял.

Сервитьорът пристигна и тържествено напълни, чашата ми. След което аз започнах един гладък, приспивен разговор. Нещо, което може да се нарече голяма бутилка с описания, с което прогресивните адвокати се занимаваха по това време.

Признавам, че никога не съм знаел как да разговарям с... момичета. Искам да кажа, че минаха много години, откакто съм бил на така наречената среща. Усещах, че не е много уместно да говоря за себе си. („Този егоманиак!“ — ще каже тя на приятелката си.)

И затова обсъждахме — или по-скоро аз говорих за решенията на съда Уорън по въпроса за правата на личността. И дали „кралете“ Бъргър ще продължат да наблягат на Четвъртата поправка. Това зависи от този, когото те изберат на мястото на Фортас. Запази екземпляра си от Конституцията, Марси, скоро може би ще спрат да я печатат!

Докато преминавах към Първата поправка, сервитьорите ни връхлетяха с мидите от Лонг Айленд. Да, не бяха лоши. Но не бяха добри като бостънските. Както и да е, за Първата поправка — правилата на Върховния съд са безсмислени! Как могат в „О’Брайън срещу Съединените щати“ да кажат, че да изгориш военна повиквателна не е символична декларация и да твърдят точно обратното в „Тинкър срещу Де Моан“, като казват, че да носиш превръзка на ръката в знак на протест срещу войната, е „чиста декларация“. Кажи, каква, по дяволите, е истинската им позиция?

— Ти не знаеш ли? — попита Марси. И преди да успее да разбере дали подтекстът бе, че съм говорил прекалено много, сервитьорът дойде отново и попита с какво бихме искали да „завършим“. Аз поръчах шоколадов крем и кафе. Тя — само чай. Започнах да се чувствам неудобно. Да я попитам ли, дали съм говорил малко повече? Да се извиня? Все пак тя можеше да ме прекъсне, нали?

— Ти ли разглежда всички тези дела? — попита Марси (шеговито).

— Разбира се, че не. Но има ново обжалване, в което участвам. Опитват се да дефинират „личност, която отказва да служи във войната

по религиозни причини“. Като прецедент използват делото „Уебър срещу Наборната комисия“, което аз разглеждах. После работих по собствено желание...

— Явно никога не спираш — каза тя.

— Както каза Джими Хендрикс в Удсток: „Всичко е мръсотия, светът има нужда от почистване“.

— Ти беше ли там?

— Не. Просто четох „Тайм“ за приспиване.

— О! — каза Марси.

Дали това възклицание означаваше, че съм я разочаровал? Или съм бил скучен? Сега, като се замислих за изминалия час (и половина!), осъзнах, че не й бях дал възможност да говори.

— Какво точно работиш в модата? — попитах аз.

— Нищо издигащо социално. Работя към „Бинън дейл“. Знаеш ли веригата?

Кой ли не знаеше за тази златна верига от магазини? Тази четиридесет каратова мина за изисканите купувачи. Тази новина изясни много неща. Мис Наш бе идеална за това блестящо предприятие: така руса, така стабилна, така красноречива, че вероятно можеше да продаде чанта на крокодил.

— Не се занимавам много с продажби — отговори тя, след като продължих да задавам странните си въпроси. Бях решил, че е начинаеща продавачка с големи амбиции.

— Тогава какво точно правиш — попитах още по-прямо. Това е начинът да се справиш със свидетелите. Да перифразираш въпроси, които в същността си са еднакви.

— Не ти ли дойде до тук? — каза тя с ръка на шията. — Разговорите за нечий бизнес не те ли отегчават?

Тя ясно намекваше, че съм бил ужасно скучен.

— Надявам се, че юридическата ми лекция не те е влудила.

— Не, наистина ми беше интересно. Само че ми се иска да беше казал нещо повече за себе си.

Какво можех да кажа? Предположих, че истината ще бъде най-доброто решение.

— Не мога да ти кажа нищо приятно.

— Защо?

Пауза. Погледнах в чашата с кафе.

— Имах съпруга.

— Това не е необичайно — каза тя някак по-меко.

— Тя умря.

Пауза.

— Съжалявам — каза Марси.

— Всичко е наред — казах аз.

Седяхме мълчаливо.

— Трябваше да ми кажеш по-рано, Оливър.

— Не е толкова лесно.

— Като говориш не ти ли помага?

— Господи, звучиш почти като моя психиатър — простенах аз.

— Така ли — каза тя. — Мислех, че звуча като моя.

— На теб за какво ти е психоаналитик? — попитах, учуден, че такъв спокоен човек може да има нужда от лечение. — Ти не си загубила съпруга.

Това беше мрачен опит да се пошегувам. Отново неуспешен.

— Аз загубих съпруг — каза Марси.

О, Барет, защо не си затваряш устата!

— Господи, Марси. — Това бе всичко, което можах да кажа.

— Не ме разбирай погрешно — добави тя бързо. — Аз просто се разведох. Но когато разделихме пътищата и имуществото си, Майкъл получи самоувереността, а аз — всички комплекси.

— Може ли да сменям темата? — каза тя. И това прозвуча — поне така си мислех — малко тъжно.

Колкото и да е странно, но се почувствах облекчен от това, че под хладната си външност мис Марси Наш криеше нещо, за което не искаше да говори. Може би дори болезнени спомени. Това я направи да изглежда по-човешки, а пиедесталът ѝ — не толкова висок. Все пак, не знаех какво да кажа. Марси знаеше:

— О, става късно.

Часовникът ме информира, че наистина е 10,45. Но аз си помислих, че точно в този момент това означава, че съм ѝ омръзнал.

— Сметката, моля — обърна се тя към минаващия покрай нас сервитьор.

— О, не — казах аз, — искам да те черпя една вечеря.

— В никакъв случай. Сделката си е сделка.

Наистина в началото исках тя да плати. Но сега се почувствах толкова виновен за нетактичността си, че трябваше да изкупя вината си като я почерпя.

— Аз ще платя, моля — бързо се включих, като я изпреварих.

— Виж какво — възпротиви се Марси, — бихме могли да се преборим, но ще трябва да останем облечени и няма да бъде много интересно. Затова се успокой, а? — И после каза: — Дмитри?

Тя знаеше името на сервитьора.

— Да, госпожице? — отговори почтително Дмитри.

— Моля те, прибави бакшиш и го запиши в моята сметка.

— Разбира се, госпожице — каза той и се отдалечи безшумно.

Почувствах се смутен. Най-напред ме бе потиснал откровеният разговор по време на вечерята. После споменаването на голата борба (макар и не директно) ме накара да си мисля: ако бе сексуално агресивна, как трябва да отговоря? И на всичко отгоре тя имаше собствена сметка в „21“! Кое бе това момиче?

— Оливър — каза тя, показвайки прекрасните си зъби, — ще те закарам у вас.

— Така ли?

— На път ми е — каза тя.

Не можех да го скрия от себе си. Бях напрегнат от... очевидното.

— Но, Оливър — добави тя сериозно, но може би с иронична нотка, — това, че ти купих вечеря не те задължава да спиш с мен.

— Много ме успокои — казах аз, като се преструвах, че се преструвам. — Не бих искал да останеш с впечатлението, че съм разпуснат.

— Не — каза тя. — Ти си всичко друго, но не и разпуснат.

В таксито, докато летяхме към моето жилище, ме осени внезапна мисъл.

— Марси — казах аз небрежно.

— Да, Оливър?

— Защо каза, ме моята къща ти е на път, аз не съм ти казал къде живея.

— Просто реших, че е някъде към източната част.

— А ти къде живееш?

— Не далеч от теб — каза тя.

— Това е приятно неопределено. И предполагам, че телефонът ти го няма в указателя.

— Няма го — каза тя. Но не даде нито обяснение, нито номера си.

— Марси?

— Оливър? — Тонът ѝ бе невъзмутим и естествен. — Защо е тази тайнственост?

Тя се протегна и сложи облечената си в кожена ръкавица ръка върху напрегнатия ми юмрук. Каза:

— Задръж малко, а?

По дяволите! Тъй като нямаше движение, таксито стигна до дома ми необичайно бързо — но точно сега това не ме зарадва.

— Почакайте за секунда — каза Марси на шофьора. Аз се забавих, за да чуя дали ще каже следващата спирка. Но тя бе достатъчно хитра. Усмихна ми се и с лъжлива оживеност прошепна: — Много ти благодаря.

— Няма защо — казах с вежлива агресивност. — Аз съм този, който трябва да ти благодаря.

Последва пауза. Сигурно щях да бъда пратен по дяволите, ако бях помолил за още информация. Затова излязох от таксито.

— Оливър — извика тя, — играе ли ти се тенис следващия вторник?

Зарадвах се, че го предложи. Всъщност аз разкрих прекалено много с отговора си:

— Но дотогава има цяла седмица. Защо не играем по-рано?

— Защото ще бъда в Кливлънд — каза Марси.

— През цялото време — попитах недоверчиво. — Никой досега не е прекарал цяла седмица в Кливлънд.

— Отърси се от източния си снобизъм, приятелю. Ще ти се обадя в понеделник вечерта, за да уговорим часа. Лека нощ, скъпи принце.

След това таксито потегли.

Докато отключвах третата ключалка на вратата си, започнах да се ядосвам. Какво, по дяволите, бе това?

И коя, по дяволите, беше тя?

— По дяволите, тя крие нещо.

— Какво предполагате — попита д-р Ландън. Всеки път, когато изказвах просто, реалистично твърдение, той искаше полет на въображението. Дори Фройд е описал понятието, наречено Реалност!

— Вижте, докторе, аз не се заблуждавам. Марси Наш ме мами!

— Да?

Той не ме попита защо толкова се впрягам за някого, с когото току-що съм се запознал. Аз също си зададох този въпрос много пъти и си отговорих, че съм състезателен тип и просто не искам да загубя в играта на Марси (каквато и да е тя).

После търпеливо, с подробности обясних на доктора какво бях открил. Бях помолил Анита, моята добра секретарка, да се свърже с Марси по телефона („Просто исках да ти кажа здравей“, щях да кажа.) Естествено обектът на издирването не ми беше казала къде ще отседне, но Анита бе гений в откриването на хора.

В „Бинъндейл“, където тя се обади най-напред, заявиха, че няма Марси Наш в персонала им. Но това не отчая Анита. Тя се обади във всички възможни хотели в Кливлънд и модерните му предградия. След като не откри никаква Марси Наш, тя претърси мотелите и по-скромните хотели. Пак нищо. Нямаше никаква мис, мисис или мадам Марси Наш в околността на Кливлънд. Следователно тя лъже. Следователно тя е някъде другаде.

— Тогава какво — попита докторът бавно — е вашето... заключение?

— Но това не е фантазия! — казах бързо аз.

Той не възрази. Работата бе ясна и аз се зах сериозно. Бях мислил върху това цял ден.

— Първо, очевидно е, че тя живее с някого. Това е единственото обяснение на това, че не ми даде телефона и адреса си. Може би дори още е омъжена.

— Тогава защо ще се вижда с вас?

Господи, д-р Ландън бе наивен. Или изостанал. Или ироничен.

— Не зная. Според статиите, които чета, ние живеем в модерни времена. Може би и двамата са решили да „отворят“ връзката си.

— Но ако тя е свободна, както казвате, защо просто не ви го каже?

— Там е парадоксът. Предполагам, че Марси е на тридесет, въпреки че изглежда много по-млада. Това означава, че тя е рожба на началото на 60-те — като мен. Тогава нравите не бяха така разпуснати и свободни. И тъй като момичетата от поколението на Марси са по-скоро сдържани, отколкото отворени, те ти казват Кливлънд, когато се намират на Бермудите.

— Това са вашите предположения?

— Вижте какво, може да бъде и Барбадос — допуснах аз, — но тя е на почивка с мъжа, с който живее. Който може да е или да не е неин съпруг.

— И вие сте ядосан...

На човек не му трябваше специално образование, за да разбере, че бях вбесен!

— Защото не бе искрена с мен, по дяволите!

След този вик се почудих дали пациентът, който чакаше отвън и прелистваше стария брой на „Ню Йоркърс“, бе чул проклятието ми.

Замълчах за няколко секунди. Защо толкова се вълнувах, докато го убеждавах, че не се вълнувам.

— Господи, съжалявам всеки, който е обвързан с такава лицемерка.

Пауза.

— „Обвързан“? — попита д-р Ландън, използвайки собствения ми израз срещу мен.

— Не — засмях се. — Аз съм напълно необвързан. Всъщност, не само, че ще я отпиша, но ще изпратя на тази кучка телеграма с пожелание да върви по дяволите.

Отново пауза.

— Но няма да мога — признах си аз. — Не зная адреса й.

Тъкмо сънувах, че съм заспал и — по дяволите — телефонът иззвъня.

— Здравсти. Събудих ли те, обезпокоих ли те или се натрапих по друг начин? Веселият глас бе на Марси Наш. Подтекстът бе: забавлявам ли се или предано я чакам да се обади.

— Това, което правя, е строго секретно — отговорих, намеквайки, че имам някакво пикантно занимание. — Къде си ти?

— На летището — отговори тя, сякаш бе истина.

— С кого си? — попитах небрежно.

— С един уморен бизнесмен.

Хващам се на бас, че бизнесът е бил много уморителен.

— Хвана ли те? — попитах аз.

— Какво? — каза тя. — Ей, Барет, пушиш ли? Проясни си мозъка и ми кажи ще играем ли тенис сутринта?

Хвърлих поглед към часовника на масата. Беше почти един часа след полунощ.

— Вече е „сутринта“ — отговорих раздразнен от това, което е правила цяла седмица, от това че ме събуди, че не налага въпросите-примамка и въобще от цялата загадка.

— Ще играем ли в 6 сутринта — попита тя. — Да или не?

Помислих няколко секунди. Защо, по дяволите, ще се върне от почивка и забавления в тропиците и ще иска да играе тенис толкова рано? А защо не играе с „другаря по стая“? Дали аз бях само нейният тенис партньор? Или той трябваше да закусва със съпругата си. Трябваше да я разкарам и да легна да спя.

— Да, ще дойда — казах аз. Кое не бе съвсем според намеренията ми.

Ще я смажа от бой.

Сутринта на тенис корта не проявих никаква милост. Бях безмълвен (освен „Готова ли си?“) и много злобен. Освен това Марси играеше малко по-зле. Изглеждаше леко бледа. Дали е валяло на

Бермудите? Или е прекарала твърде много време в хотела? Е, това не бе моя работа.

— Ох — каза тя с усилие, след като бързият двубой приключи. — Панчо не се шегува с мен днес.

— Имах цяла седмица, за да загубя чувството си за хумор, Марси.

— Защо?

— Мисля, че шегата с Кливлънд е вече много.

— Какво искаш да кажеш — каза тя и изглеждаше искрена.

— Достатъчно съм обиден, за да говоря за това.

Марси изглеждаше объркана. Държеше се сякаш не ѝ беше ясно, че съм ѝ сърдит.

— Не сме ли възрастни хора? — каза тя. — Защо да не поговорим, какво те тревожи?

— Не си струва да се обсъжда, Марси.

— Добре — каза тя разочаровано. — Явно не искаш да вечеряш.

— Не знаех, че има вечеря.

— Не беше ли това наградата?

Помислих за момент. Сега ли да ѝ го кажа? Или да си позволя разточителна вечеря за нейна сметка и после да ѝ кажа да върви по дяволите.

— Добре, купи ми вечеря — отговорих малко грубо.

— Кога и къде? — каза тя, явно не особено разтревожена от неучтивостта ми.

— Не, аз ще те взема. От вас — уточних аз.

— Няма да си бъда вкъщи — отговори тя.

Да, позната история.

— Марси, ще те взема дори ако си на Тимбукту.

— Добре, Оливър. Ще ти се обадя около 6,30 и ще ти кажа къде съм.

— Ами ако не съм вкъщи? — казах аз. Доста подходящ отговор, мислех си. И добавих: — Понякога имам клиенти, които ме канят в офисите си в открития космос.

— Добре, ще звъня, докато ракетата ти се приземи.

— Тя тръгна към дамската съблекалня и се обърна: — Оливър, знаеш ли, започвам да се убеждавам, че наистина си луд.

Здравейте, спечелих победа!

Д-р Ландън не ме поздрави. Въпреки че знаеше какво значи това за мен. Бях му го споменавал в предишните сеанси. Още веднъж трябваше да резюмирам делото „Уанинг срещу Ривърбанк“. Последната е красива сграда, съвместно владение, намиращо се на Ист Енд Авеню, а Чарлз Уанинг е президент на „Магнитекс“, отявлен републиканец... и изключително черен. Молбата му за закупуване на надстройката е била отхвърлена по неизвестни причини. И това го накарало да потърси адвокат. Избрал „Д&М“ заради нашия авторитет. Старият Джоунс даде делото на мен.

Спечелихме лесно като не се позовахме на скорошните закони за жилищата, които на места са двусмислени, а просто цитирахме делото „Джоунс срещу Майър“, разглеждано миналата година от Върховния съд. В него правосъдието потвърждава, че актът за граждански свободи от 1866 година гарантира на всеки свободата да купува имоти. Това бе включено и в Първата поправка. Ривърбанк е разгромена. И моят клиент се нанася на тринайсети този месец.

— Аз дори припечелих нещичко за фирмата — добавих. — Уанинг е милионер.

Но Ландън все още се въздържах от коментар.

— Старият Джоунс ме покани на обяд. Другият съдружник, Марш, намина на кафе. Намекват нещо за партньорство...

Никакъв коментар. Какво точно би впечатлило този човек.

— Довечера ще съблазня Марси Наш!

Аха. Закашля се.

— Не се ли питате защо? — запитах с тон, който изискваше отговор.

Той отговори тихо.

— Харесвате я.

Разсмях се. Той не разбираше. Обясних, че това е единственият начин да достигна до отговорите. Може да звучи грубо (и цинично), но

прелъстяването е лесен път към истината. И когато науча какво крие Марси, просто ще я разкарам и ще се чувствам превъзходно.

Сега, ако Ландън посмее да спомене нещо за въображението ми, ще си изляза веднага.

Той не попита. Вместо това ме накара да се запитам за какво толкова се поздравявах. Защо е това словесно перчене? Не наблягах ли върху адвокатския си триумф, само за да отвлека вниманието от някои други... несигурности?

Разбира се, че не. Защо трябва да бъда несигурен.

Тя е просто едно момиче.

А не е ли в това проблема?

— Аз съм гол, Марси.

— Какво трябва да означава това?

— Хващаш ме под душа.

— Да ти се обадя ли по-късно? Не искам да прекъсвам месечния ти ритуал.

— Няма значение — казах аз, пренебрегвайки забележката ѝ. — Само ми кажи къде си.

— Пазарния център в Уайт Плейнс. В „Бинън дейл“.

— Тогава бъди пред входа след двадесет минути и аз ще те взема.

— Оливър — каза тя, — това е на петнадесет мили от вас.

— Добре — отговорих небрежно. — Ще те взема след петнадесет минути.

— Но, Оливър, моля те, направи ми една малка услуга.

— Каква? — попитах аз.

— Облечи се.

Благодарение на техническото съвършенство на моята Тарга 911 и на шофьорската ми изобретателност (дори минавам по осовата линия — ченгетата винаги са прекалено впечатлени, за да ме спрат), пристигнах в пазарния център след двадесет и седем минути.

Марси Наш чакаше, точно където ѝ бях казал. В ръката си държеше пакет. Видът ѝ бе — ако това е възможно — още по-

безупречен от предишната вечер.

— Здравей — каза тя. Докато излизах от колата тя се приближи и ме целуна по бузата. Пъхна пакета в ръката ми.

— Това е малък подарък, да те успокои и смекчи. И, между другото, харесвам колата ти.

— И тя те харесва — казах аз.

— Тогава нека аз да карам.

О, не и моето малко порше. Не можех...

— Друг път, Марси — казах аз.

— Хайде, знам пътя — каза тя.

— За къде?

— За където отиваме. Моля те...

— Не, Марси. Това е много нежен инструмент.

— Не се безпокой — каза тя докато седнаше на мястото на шофьора. — Твоят инструмент ще бъде в добри ръце.

Признавам, че беше така. Тя караше като Джеки Стюарт. Само дето той не можеше да взима остриите завои толкова бързо, колкото Марси. Честно да си призная, обзе ме страх и периодично потрепервах.

— Харесва ли ти? — попита Марси.

— Кое? — попитах, преструвайки се, че не забелязвам спидометъра.

— Подаръкът ти — каза Марси.

О, да. Съвсем бях забравил за смекчаването. Треперещите ми пръсти все още стискаха неотворения пакет.

— Размърдай си пръстите — отвори го и виж.

Беше мек черен кашмирен пуловер с Алфа Ромео, изрисувана отпред. С червено.

— На Емилио Аскарели е. Той е новият нашумял италиански моделиер.

Явно Марси имаше пари, за да си позволи това. Но защо го бе купила? От чувство за вина, предполагам.

— Страхотен е, Марси. Много благодаря.

— Радвам се, че ти се радваш — каза тя. — Част от работата ми е да отгатвам вкуса на масите.

— А, значи си проститутка — отвърнах аз с лека усмивка, която да подсили остроумието ми.

— Не е ли всеки такъв? — каза Марси. С чар. Грациозно.

И може би бе права?

Някой може да се запита, след като доскоро бях толкова неуверен в себе си, защо сега бях толкова сигурен, че ще съблазня Марси Наш.

Защото е по-лесно без емоционално обвързване. Зная, че по определение, да правиш любов предполага привързаност. Но в наши дни често това действие е просто състезание. В този смисъл аз се чувствах напълно спокоен — всъщност настроен да се справя с Марси Наш.

Колкото повече обръщах внимание на любезния шофьор и забравях да гледам таблото, мислите, които Ландън бе предизвикал, се връщаха в съзнанието ми. Независимо от цялата тайнственост и моята очевидна враждебност, не харесвах ли малко това момиче? И не се ли преструвах, за да прикрия тревогата си.

Защото, беше ли възможно, след като веднъж съм имал най-нежната любов с Джени Кавилери, да се раздвоявам. Можех и да разделя любовния акт на чувствен и в същото време неискрен.

Хората могат и го правят. Щях да го докажа и аз.

Тъй като в сегашното ми състояние, без да се обвързвам бе единственият начин, по който си мислех, че мога.

Справочниците дават на „Лошият вълк“ в Бедфорд Хилс оценка „добър“ за кухня. Но за провинциалната си атмосфера той получава „отличен“. Закътан (както пише) сред зеленина и вековни дървета той предлага бягство от неприятностите на градския живот. Това, което справочниците дори няма нужда да споменават е, че „Лошият вълк“ е прекрасно място за почивка. Вечерята може да мине незабелязано, на горния етаж те очаква атмосферата, която критиците възхваляват. Когато разбрах, че отиваме там, реших, че шансовете ми да успея са... „отлични“.

И все пак бях раздразнен донякъде.

Кой бе избрал това място. И кой на своя глава бе направил резервация, без да попита някого. И кой караше толкова бързо натам в моето чудесно порше.

Отбихме се от магистралата и навлязохме в гора по тесен път, който изглеждаше дълъг няколко мили. Най-сетне пред нас се появи светлина. Фенер. И табела: „Лошият вълк — селски хан“.

Марси намали (най-после) и влезе в двора. Всичко, което можех да различа на лунната светлина, бяха очертанията на швейцарска вила. Вътре две огромни камини осветяваха хола и трапезарията. Нищо не светеше на горния етаж. На паркинга забелязах само една друга кола, бял мерцедес. Мястото не беше пренаселено.

— Надявам се, че храната си заслужава скоростта — заядох се аз (ха-ха).

— Надявам се, че няма да се разочароваш — каза Марси и ме хвана подръка, докато влизахме.

Настаниха ни на маса до камината. Поръчах питиетата.

— Един портокалов сок и гарафа, от което и да е калифорнийско бяло вино, но да не е „Гало“.

— Цезар Чейвс би се гордял с теб — каза Марси, след като сервитьорката се отдалечи. — Трябваше да я накараш да провери дали портокалите са брани от профсъюз.

— Аз не съм пазител на твоя морал, Марси.

Огледах се наоколо. Бяхме единствените.

— Да не би да сме дошли много рано? — попитах аз.

— Мисля, че хората идват тук главно през уикендите, тъй като е много далече.

— Разбирам — казах аз. И въпреки че бях решил да не се интересувам, попитах:

— Идвала ли си тук и друг път?

— Не — каза Марси.

Предположих, че лъже.

— А защо го избра, без да си го виждала?

— Чух, че било романтично. И е така, не мислиш ли?

— Чудесно е — потвърдих аз. И хванах ръката ѝ.

— Във всяка стая на горния етаж има камина — каза тя.

— Звучи страхотно.

— На мен ми звучи топло — усмихна се тя.

Мълчание. После запитах неангажирано: — И за горе ли имаме резервация?

Тя кимна. И добави: — За всеки случай.

Питах се защо не съм толкова въодушевен, колкото си мислех, че трябва да бъда.

— В случай на какво — попитах аз.

— На сняг — каза тя. И стисна ръката ми.

Сервитърката донесе сока на Марси и моята гарафа. Общите усилия на огъня и виното запалиха у мен желанието да отстоявам „Правото си да зная“.

— Марси, кажи, на кое име направи резервацията?

— Доналд Патока — отговори тя с безизразно лице.

— Кажи ми истината, Марси. Любопитен съм да разбера под какви имена се представяш на различните места.

— Така ли?

— В Кливлънд например.

— Пак ли се върнахме към Кливлънд? — каза Марси.

— Как бе регистрирана в Кливлънд? — настояваше адвокат Барет.

— Всъщност, не бях — отговори тя. Без колебание. Невъзмутимо.

Аха!

— Искам да кажа, че не съм била в хотел — добави тя спокойно.
Охо?

— Но беше ли изобщо там?

Тя сви устните си.

— Оливър — каза след малко. — Каква е целта на това разследване?

Усмихнах се. Налях си още една чаша, за да се снабдя с гориво. И опитах нова линия на разпитване.

— Марси, приятелите трябва да си вярват, не мислиш ли? — Това явно имаше ефект. Употребата на „приятели“ предизвика проблясък.

— Очевидно — каза Марси.

Може би ласкателството и тихият ми тон я смекчиха. И аз попитах направо, без следа от емоционална заинтересованост.

— Марси, криеш ли някои факти за себе си?

— Аз наистина бях в Кливлънд, Оливър.

— Добре, но прикриваш ли други неща?

Пауза.

После тя кимна.

Видяхте ли, ме бях прав. Нещата най-после бяха ясни. Или поне се изясняваха.

Последва мълчание. Марси просто седеше, без да коментира повече. И все пак нещо от нейния ореол от строга самоувереност бе изчезнало. Тя изглеждаше почти уязвима. Усетих пристъп на съчувствие, който потиснах.

— Е...? — казах аз.

Тя се протегна през масата и докосна ръката ми.

— Виж какво, знаей, че се държах уклончиво. Но, моля те, успокой се. Ще се оправя.

Какво означаваше това? Ръката ѝ остана в моята.

— Можем ли да поръчаме вечерята? — каза Марси.

И сега какво? Да се съглася на малко отлагане?

Или да поема риска никога да не се върнем там, докъдето бяхме стигнали — до ръба на истината?

— Марси, може ли да поговорим по една-две малки теми преди това?

Тя се поколеба. После отговори:

— Ако настояваш.

— Моля те, помогни ми да сложа частите от загатката по местата им. — Тя кимна. И аз направих резюме на недвусмислените улики.

— Какво ще си помисли човек за жена, която не дава адреса и телефона си? Която пътува и пребивава инкогнито на неизвестни места? Която никога не уточнява, а по-скоро избягва всички разговори за работата си?

Марси не ми помогна.

— Ти какво си помисли? — попита тя.

— Че живееш с някого — казах аз. Спокойно, без да я обвинявам.

Тя се усмихна малко нервно. И поклати глава.

— Или си омъжена. Или той е женен.

Тя ме погледна.

— Трябва ли да попълня отговорите във вашия въпросник?

— Да.

— Нищо от казаното дотук.

По дяволите, помислих си.

— Защо ще се виждам с теб? — попита тя.

— Приятелствата не са изключени.

Тя не изглеждаше поласкана.

— Оливър, аз не съм такъв човек.

— А какъв човек си?

— Не зная — каза тя. — Малко несигурен.

— Ти си ужасна.

Това не бе предвидено. И веднага съжалих, че го казах.

— Това да не би да е пример за държанието ви в съдебната зала, мистър Барет?

— Не — казах аз учтиво. — Но тук не мога да те задържа за лъжесвидетелство.

— Оливър, не бъди такъв досадник! Една много приятна и не съвсем непривлекателна жена ти се хвърля на врата. И вместо да се държиш като нормален мъж, ти се правиш на Великия Инквизитор.

Това „нормален“ наистина ме сряза. Каква кучка.

— Ако не ти харесва, Марси, можеш да го прекратиш.

— Не забелязах нещо да е започнало. Но ако си почувствал внезапна нужда да отидеш до съда или на църква, или в манастир —

върви!

— С удоволствие — отговорих и станах.

— Довиждане — каза тя.

— Довиждане — отговорих учтиво. Но никой не помръдна.

— Върви си, аз ще платя — каза тя. И махна с ръка сякаш бях досадна муха.

Но не можеше да ме прогони.

— Виж какво, не съм чак такова копеле. Няма да те оставя сама тук, на толкова мили от града.

— Няма нужда да бъдеш галантен. Имам кола навън.

Отново нещо в мозъка ми експлодира. Бях хванал тази кучка в нова лъжа!

— Твърдеше, че никога не си била тук, Марси. Как тогава е пристигнала колата ти.

— Оливър — каза тя, почервеняла от гняв, — това изобщо не е твоя работа. Но за да те поставя на мястото ти, просто ще ти кажа, че един човек, с когото работя, я е оставил. Защото независимо от развитието на нашата среща трябва да бъда в Хартфорд сутринта.

— Защо в Хартфорд? — попитах аз, въпреки че наистина не бе моя работа.

— Защото моя въображаем любовник иска да ме застрахова! — извика Марси. — Сега върви по дяволите.

Наистина бях отишъл твърде далеч и то твърде бързо. Бях объркан. Чувствах, че и двамата трябва да престанем да викаме и да седнем. Но тогава щяхме да си разменяме серии от „върви по дяволите“. Ето защо трябваше да си отида.

Валеше летен дъжд, докато несръчно се опитвах да отключа колата си.

— Може ли да направим едно кръгче наоколо?

Марси стоеше зад мен и изглеждаше много сериозна. Бе излязла от хана без връхна дреха.

— Не, Марси — отговорих аз. — Вече се движихме в прекалено много кръгове. — Отключих колата.

— Оливър, имам причини.

— Сигурен съм, че имаш.

— Не ми даваш дори малък шанс.

— А ти не ми даваш дори малко истина.

Влязох и затворих вратата. Марси стоеше там докато палех мотора. Гледаше ме неподвижно. Докато бавно я отминавах, свалих стъклото.

— Ще ми се обадиш ли? — попита тя тихо.

— Забравяш — отговорих аз без ирония, — че аз не знам телефона ти. Помисли за това.

После дадох газ и излязох от двора на пътя.

И тръгнах към Ню Йорк, за да забравя мис Марси Наш завинаги.

— От какво сте изплашен?

Това бе единственият коментар на д-р Ландън, след като му разказах всичко.

— Не съм казал, че съм изплашен.

— Но сте избягал.

— Вижте какво, стана ясно като бял ден, че Марси не е чак толкова симпатична в ходовете си.

— Имате предвид това, че ви съблазнява?

Той бе наивен.

— „В ходовете си“ — обясних аз, възможно най-търпеливо, — защото името ми е Барет и не е нужно голямо разследване, за да се открие, че съм от богато семейство.

Изясних мисълта си. Тишина в залата.

— Вие не вярвате на това, нали — каза д-р Ландън най-накрая. Увереността му, че аз не съм убеден, отново ме накара да мисля.

— Мисля, че не — казах аз.

Отново мълчание.

— Добре, вие сте лекарят. Какво точно съм чувствал?

— Оливър, вие сте тук най-вече за да се научите да общувате със себе си. — Той отново попита: — Как се чувствахте?

— Уязвим.

— И...?

— Малко уплашен.

— От какво?

Не можех веднага да отговоря. Всъщност бях неспособен да го кажа на глас. Наистина се страхувах. Но не защото си мислех, че ще ми каже: „Да, живея с някого, който е доктор по астрофизика и много си падам по него“.

Не. По-скоро си мисля, че се страхувах да чуя: „Оливър, харесваш ми.“

Кое то щеше да ме разтърси много повече.

Наистина Марси бе загадка. Но тя не беше нито Мата Хари, нито Вавилонската блудница. Единствената ѝ грешка бе, че нямаше явен, удобен недостатък. (Ще трябва да ѝ намеря някакъв.) А лъжите на Марси, каквато и причина да имаха, не оправдаваха лъжата, която внушавах на себе си. Че не бях... увлечен.

Защото почти бях.

Затова се уплаших и избягах. Дори в харесването на някой друг, аз усещах предателство към единственото момиче, което някога съм обичал.

Но докога можех да живея така, пазач на самия себе си, за да не би човешките чувства да ме хванат, без да усетя? Всъщност сега мъченията ми се бяха увеличили. Бях изправен пред дилемата:

Как да се справя със спомените за Джени?

Как да намеря Марси Наш?

— Барет, ти си един проклет идиот!

— Тихо, Симпсън — отговорих аз, като му правех знаци да говори по-тихо.

— Какво има, да не събудя топките за тенис? — изръмжа той. Беше ядосан и объркан.

И с право. Беше 6 сутринта. Бях го измъкнал от дежурство в болницата, за да ми бъде партньор в тенис клуба „Готам“.

— Барет — хленчеше Симпсън, докато се преобличаше от лекарската престилка в спортния екип, който му бях донесъл. — Каж ми още веднъж, защо това е толкова важно!

— Това е услуга, Стив — казах аз. — Имам нужда от партньор, на когото мога да се доверя.

Той не ме разбираше. Не му бях казал всичко.

— Виж какво — каза той, — тичаме винаги, когато съм свободен. Не мога да поставя живота си в услуга на твоя мазохизъм. Защо призори, по дяволите?

— Моля те — казах аз така искрено, че Симпсън изпита съчувствие. Най-сетне млъкна.

Излязохме много бавно от съблекалнята. Той бе уморен, а аз премислях.

— Ние сме на номер шест — каза Стив. И се прозя.

— Зная — казах аз. Докато отивахме натам, аз разгледах играчите на другите кортове. Нито едно познато лице.

Удрыхме топките до осем. Симпсън едва се държеше на краката си и ме умоляваше да му разреша да си отиде. Аз самият не бях в много добра форма.

— Играеш като пресен кашкавал — изпухтя той, — сигурно и ти си смъртно уморен.

— Да, да — казах аз. Питам се, къде ли е тя. В Кливлънд, може би?

— Стив, искам да те помоля за една огромна услуга.

— Какво? — попита той и ме погледна подозрително.

— Още една игра. Утре.

В думите и интонацията ми Стив почувства настойчивост.

— Добре. Но не в 6 сутринта.

— Точно това е важното — казах аз. — Трябва да бъде в шест!

— Не, по дяволите, всичко си има граници! — изсумтя Стив и ядосан се насочи към съблекалнята.

— Моля те — казах. И си признах: — Стив, свързано е с едно момиче.

Очите му се разшириха. — Така ли? — каза той.

Кимнах. Казах му, че съм я срещнал в клуба и нямах друг начин да я намеря.

Симпсън явно се зарадва, че съм се заинтересувал от някого. И се съгласи да играе. После му хрумна нещо:

— А ако тя и утре не дойде?

— Ще трябва да продължим да идваме, докато дойде.

Той сви рамене. Приятел в нужда се познава, дори да си изтощен.

В офиса тормозех Анита. Дори ако напуснех бюрото си заради естествени нужди, аз се връщах с въпроса: — Някой да ме е търсил?

Когато тя отиваше на обяд, аз си поръчвах сандвич. Така постоянно бях на стража до телефона (не се доверявах на новото момче на номератора). Нямах да пропусна, ако Марси се обади.

В сряда следобед трябваше да отида до съда, за да защитавам едно искане за предварително разпореждане. Това ми отне почти два часа. Върнах се около пет без четвърт.

— Някакви обаждания, Анита?

— Да.

— Е... какво?

— Твоят доктор. Ще си бъде вкъщи тази вечер след осем.

Какво беше това? Да не би Ландън, когото не успях да видя този ден, да мислеше, че загивам?

— Какво точно бе съобщението?

— Господи, Оливър, казах ти! Тя каза само...

— Коя тя?

— Остави ме да довърша. Каза само да ти кажа: „Доктор Стейн ще бъде вкъщи тази вечер!“

— Д-р Стейн... — казах аз и издадох разочарованието си. Била е Джоана.

— Ти кого очакваше, д-р Джонас Сок? — попита Анита.

Замислих се за секунда. Може би имах нужда от един приятелски разговор с човек като Джоана. Не, това щеше да бъде нечестно. Тя е прекалено уравновесена за човек като мен.

— И нищо друго?

— Оставих вътре няколко бележки. Може ли да тръгвам?

— Да, да.

Спуснах се към бюрото си. Както можеше да се очаква, бележките в една адвокатска фирма бяха свързани с делата, с които тя се занимаваше. Нито дума от Марси.

След два дни старият Джонас ме извика в своя офис на разговор. По дяволите. Казах на Анита, че ще я заведа на обяд, ако стои на пост. Шефът ме викаше, заедно с мистър Марш, за да говорим за делото на Харолд Бей, телеграфист на ФБР, който открил, че той самият е бил подслушван. Досадници от този вид бяха истинска напаст. Разказваше на дълго и на широко за някакво наблюдение на служители от Белия дом. Естествено той нямаше достатъчно пари. Но Джонас мислеше, че фирмата трябва да поеме делото му, за да привлече вниманието на обществеността.

На секундата, след като срещата свърши, аз се затичах обратно.

— Някакви обаждания, Анита?

— Уошингтън — каза тя, впечатлена, че е приела такова съобщение. — Директорът на Агенцията за икономическо сътрудничество.

— Така ли — казах аз не много ентусиазирано. — Нищо друго?

— Да не би да очакваш Жаклин Онасис?

— Не се шегувай, Анита — казах аз хладно. И се скрих в офиса си.

Дочух Анита да мърмори объркано:

— Какво го мъчи?

Разбира се, аз не бях съвсем пасивен докато чаках обаждане. Играех тенис всяка сутрин. Когато горкият Симпсън не можеше да дойде, взимах уроци от стария Пети Кларк, техният учител.

— Ще ти кажа нещо, синко, Пети ги е учил всичките. Оттук отиват направо на Уимбълдън.

— А учил ли си Марси Наш?

— Онова хубаво момиче...

— Да, да.

— ... което спечели срещу онзи червенокосият в 48-ма?

— Няма значение, Пети.

— Трябва да ти кажа, не си спомням дали учих тази или не.

Всеки следобед тичах. В обратната посока, за да виждам по-добре лицата. Никакъв късмет. Каквото и да правеше Марси, сигурно ѝ се налагаше да отсъства от града за много дни. Но аз щях да постоянавам.

Въпреки че бях станал член на тенис клуба „Го там“ (единственият критерий за членство бяха парите), това не ми помогна. В клуба не давах никаква информация за останалите членове.

— Да не искате да кажете, че нямате дори списък?

— Той е само за служебно ползване. Съжалявам, мистър Барет.

В пристъп на гняв си помислих дали да не помоля Харолд Бей да подслушва телефона им. Но после се отказах. И все пак, това бе признак за отчаяното ми състояние.

Дори си мечтаех как ще подложат на съдебно разследване всички сметки в „21“. Защото, когато попитах Дмитри с кого бях вечерял, той прояви необяснима амнезия.

Естествено разпитах и в „Бинъндейл“. С помощта на измислена история за някаква леля и наследство научих, че те имат три служителки на име Наш. Видях се с тях лично.

Най-напред, в „Дамски обувки“, се запознах с Присила Наш. Тя бе любезна жена, която работеше там от 40 години. Не се бе омъжвала. Единственият ѝ жив роднина бе чичо Ханк от Джорджия, а единственият ѝ приятел — котарак на име Агамемнон. Получаването на тази информация ми струваше 87 долара. Трябваше да купя ботуши „подарък за рождения ден на сестра ми“, докато си бъбрех приятелски с мис Наш. (Взех номера на Анита. Подаръкът само допринесе за нейната шизофрения.)

После отидох в „Мистър Б.“, магазин за мъжки стоки. Там се запознах с мис Елви Наш.

— Добър ден — каза Елви, излъчвайки много чар и елегантност. Тя бе много красива негърка. — С какво мога да ви услужа? — усмихна се тя.

С какво ли, наистина!

Мис Елви Наш ме убеждаваше, че е много модерна комбинацията между риза и пуловер. Преди да се усетя, държах шест в ръцете си. И, представяте ли си, касата маркира триста долара.

— Сега мацките няма да се отлепят от вас. Изглеждате прекрасно — каза мис Елви. И аз излязох, изглеждайки добре. Но, за съжаление, все още търсех.

За късмет на финансите ми третата и последна Наш, Родни П. бе от шест седмици в Европа.

— И докъде те доведе това? — попита Стив, който героично продължаваше да ме придружава на сутрешните партии тенис.

— Доникъде — отговорих аз.

На всичкото отгоре ме преследваше постоянен кошмар.

Отново преживявах онзи мъчителен спор с Джени през първата година на брака ни. Тя настояваше да се видя с баща си или поне да се помиря с него по телефона. Още ми е съвестно за това как й крещях. Не бях на себе си. Уплашена, Джени избяга някъде. Търсих я като обезумял, обърнах всичко наопаки в Кеймбридж. Но не можах да я намеря. Накрая, обзет от паника, се върнах вкъщи и я намерих да ме чака на стълбите.

Всичко това точно се повтаряше в съня ми, освен една подробност: Джени не се появяваше отново.

Търсих я като безумен. Връщах се отчаян, както в действителността. Но Джени не беше там.

Какво означаваше това?

Че се страхувах да не изгубя Джени?

Или, че исках (!) да изгубя Джени?

Доктор Ландън предположи: не бях ли започнал друго издирване на друга жена след друг пристъп на гняв?

Да. Търсех Марси Наш.

Но какво общо имаше Марси с Джени?

Нищо, естествено.

Три седмици по-късно се предадох. Марси с неизвестната фамилия нямаше да се обади. И кой, наистина, можеше да я обвини? Междувременно бях стигнал почти до припадък от спортната си програма. Да не говорим за безкрайното потропване с пръсти, докато чаках телефона да звънне. Няма нужда да казвам, че и адвокатската работа ми бе противна — когато изобщо вършех нещо. Всичко отиваше по дяволите. Освен настроението ми, което вече беше там. На това трябваше да се сложи край. Ето защо на триседмичния юбилей от клането в „Лошият вълк“, аз си казах: „Това е. Делото е приключено. Утре се връщам към здравия разум“. И за да отбележа това голямо събитие, реших следобед да избягам от работа.

— Оливър, къде да те намеря, ако ми потрѣбваш? — попита Анита, която също бе пред нервно разстройство от моите безкрайни и странни въпроси за съобщения, които не идваха.

— На никого не трябвавам — отговорих аз и напуснах офиса.

И така, докато вървах към центъра, вече нямаше да страдам от халюцинации. От фантазии, че виждам Марси пред себе си. Разбира се, винаги се оказваше някоя друга висока и слаба блондинка. Веднѣж дори видях една с ракета за тенис. Как тичах (бях в чудесна форма), само за да разбера, че отново съм сбъркал. Просто още една почти Марси. Ню Йорк изобилства с нейни копия.

Сега, когато бях стигнал до 50-ти район, трябваше да мина покрай магазина на „Бинъндейл“ така както го бях подминавал преди триседмичната си болест. Хладнокръвно. Със съзнание, заето от възвишени мисли от сорта на правни прецеденти или какво бях вечерял. Никакви разследвания, никакво системно обикаляне из различните магазини с надеждата да срещна Марси в тенис магазина или в магазина за дамско бельо. Сега щях просто да погледна как са наредени витрините и да продължа.

Но откакто гледах за последен път — тоест, от вчера — бяха настъпили промени. Нещо ново привлече погледа ми: „Изключително — току-що получено от Италия. Най-новото от Емилио Аскарели.“

И на красивите рамене на един манекен имаше кашмирен пуловер. Черен. С изрисувана Алфа Ромео. Но твърдението, че тази изключителна стока току-що бе пристигнала, бе лъжесвидетелство. Аз можех да го опровергая на секундата. Защото случайно (или може би неслучайно), точно сега бях облякъл този пуловер.

А го бях получил преди няколко седмици. По-точно преди три.

Най-после една съществена следа! Този, който се занимаваше с вноса, трябва да е продал или дал един пуловер на Марси предварително. Може би сега можех да щурмувам крепостта и основавайки се на улики, да разпитам и да получа незабавно отговори.

Спри се, Оливър. Каза, че безумството свърши и толкоз. Продължавай. Проклетият магазин е затворен.

След няколко минути си бях вкъщи и прехвърлях колекцията си от спортни одежди с намерението да тичам в парка. Тъкмо бях ограничил избора на чорапите до три или четири не лоши чифта, когато телефонът иззвъня.

Нека си звъни, имам си по-важна работа.

Не спираше. Сигурно бе Анита с някоя дреболия от Уошингтън.

Вдигнах, за да го спра.

— Барет го няма! — изръмжах.

— Така ли? Да не би да е при клиенти в открития космос?

Марси.

— А... (Какво красноречие.)

— Какво правиш, Оливър? — попита тя мило.

— Тъкмо щях да тичам в Сентръл парк — казах аз.

— Много жалко. Бих те придружила. Но вече тичах сутринта.

А, това обясняваше отсъствията й напоследък в следобедите.

— Така ли? — казах аз. И бързо добавих: — Много жалко.

— Обадох се в офиса ти, за да те попитам дали си обядвал. Но ако ще тичаш...

— Не — казах бързо. — Доста съм гладен.

Малка пауза.

— Това е добре — каза тя.

— Къде ще се срещнем? — попитах аз.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш?

Какво да направя?

— Къде си, Марси?

— В „Бинъндейл“. Офисите на последния етаж. Попитай за...

— Да, добре. В колко часа?

— Не бързай. Когато ти е удобно. Ще те чакам.

— Добре.

Затворихме едновременно.

Проблеми: Да се затичам ли веднага? Имам ли време да се изкъпя и избърсна?

Решение: Изкъпи се, а после вземи такси, за да наваксаш изгубеното време.

След петнадесет минути бях в „Бинъндейл“.

Искаше ми се да изтичам по стълбите, но си помислих, че няма да е уместно да се появя през противопожарния изход. Затова взех асансьора. До последния етаж.

На върха се озовах в истински рай. Килимът представляваше огромна панорама на девствен бряг. На брега седеше секретарка. А зад нея бе Америка. Имам предвид карта на Съединените щати с малки флагчета, които показваха местата, където „Бинъндейл“ имаше представителства.

— С какво мога да ви услужа, сър? — каза секретарката.

— А... да. Казвам се Барет...

— Да. Търсите Марси — отговори тя.

— Точно така.

— По този коридор и направо надолу. Ще съобщя, че идвате.

Забързах по коридора, но после си наложих да намаля. Върви, не тичай. Възможно най-бавно. (Да можех да забавя ударите на сърцето си.)

Вървах в тунел, подобен на пашкул. Къде ли, по дяволите, щеше да свърши? Както и да е, съседите бяха на ниво.

Най-напред минах покрай кабинета на Уилям Ашуърт (Генерален търговски директор).

После Арнолд Х. Сандел, касиерът.

После Стивън Никълс, първи вицепрезидент.

Най-накрая коридорът се разшири. И в широкото пространство пред мен седяха две секретарки.

Докато приближавах, зад тях се отвори един портал.

Там беше тя.

Спрях.

Марси ме гледаше, аз нея също. Не можех да измисля да кажа нищо подходящо.

— Заповядай — каза тя (несъмнено печели наградата за спокойствие).

Последвах я вътре. Стаята бе просторна и елегантна.

Нямаше никой друг.

Чак сега разбрах, защо беше сама.

Накрая тя проговори.

— Това бяха три ужасни седмици.

— И разоряващи — отговорих аз. — Фалирах от пазаруването тук в опити да те открия.

Марси леко се усмихна.

— Слушай — казах аз, като се опитвах да се извиня. — Мисля, че действах твърде прибързано.

— Аз помогнах за това. Бях твърде тайнствена.

Но сега загадката бе разкрита.

— Ти не работиш за „Бинъндейл“ — казах аз. — Те работят за теб.

Тя кимна. Почти смутено.

— Трябваше да ти кажа по-рано — каза Марси.

— Няма нищо. Сега разбирам. — Тя изглеждаше много облекчена.

— Марси, не можеш да си представиш колко добре разбирам този синдром. Когато си богат, някакъв демон отвътре непрекъснато пита: „Дали харесват мен или само парите ми?“. Така ли е?

Погледнах я.

— Нещо такова — каза тя.

Исках да кажа още много неща. Като: „Ти наистина си красива. Умна си. Имаш хиляди качества, за които един мъж може да те хареса.“ Но не можех. Все още.

Някой трябваше да поеме инициативата. Аз го направих.

— Да излизаме оттук — казах аз.

Тя кимна, отвори чекмеджето на бюрото си и извади един ключ. Хвърли го към мен.

— Долу е — каза тя.

— Искаш да кажеш, че трябва да карам — казах аз изумен.

Тя се усмихна и кимна.

— Но, моля те, внимавай, Оливър. Моят инструмент е не по-малко деликатен от твоя.

Бях чел за това преди няколко години. За внезапната смърт на бащата, Уолтър Бинъндейл. Как завещал голямото си царство с единадесет града на дъщеря си, която по онова време е била много млада.

Някога е имало и по-голям брат. Но както си спомнят почитателите на автомобилните състезания, през 1965 „Бин“ Бинъндейл излязъл от пътя и катастрофирал в Зандвурт, няколко секунди след като станал пръв. Така Марси останала единственият наследник. Статиите в пресата предполагали, че малкото момиче ще продаде магазините, колкото може по-скоро, и ще живее както подобава на една „златна“ наследница. Но вместо това двадесет и четири годишното момиче решило, че може да се занимава с ръководството и поело работата на баща си.

Специалистите се подсмивали. Нейното „ръководство“ щяло скоро да доведе веригата до разорение. Но това не станало чак толкова бързо. След две години „Бинъндейл“ предложили разширение на Запад. Отново търговците го пренебрегнали като младежка грешка. Но когато те се установили и в Лос Анжелис (седемнадесети клон), капиталът им се удвоил. Може и да е било просто късмет, но онези, които се усмихвали, трябвало да се усмихнат в лицето ѝ.

От време на време бях попадал на някои малки съобщения за финансовия възход на „Бинъндейл“. Президентът бе споменаван между другото, в случаите, когато името ѝ изобщо се появяваше. Никога не бе отпечатана нейна снимка. Светските рубрики не разгласяваха действията ѝ. Колоните на „Пийпъл“ не съобщиха за женитбата ѝ. Нито за развода ѝ. Такава анонимност бе почти невъзможна, когато си между най-богатите хора в страната. А освен това руса и красива. Затова не се изненадах, когато научих, че Марси е плащала на агенция да я пази от пресата.

Това, както и други новини ми бяха разказани, докато карах на север белия ѝ мерцедес. Най-напред използвах телефона ѝ, за да отменя часа при д-р Ландън. После тя се обади в офиса си и каза:

„Отложете следобедните ми срещи“ (с толкова много думи). Накрая аз изтръгнах кабела.

Марси мило се усмихваше, докато аз съзнателно рушах личната ѝ собственост.

— По някаква необяснима причина те харесвам, Оливър. Но си невероятно импулсивен.

— Ти също не си особено поносима — отговорих аз. — Помисли за неприятностите, които можеше да спестиш и на двама ни, ако просто беше казала веднага: „Казвам се Бинъндейл“. А аз щях да кажа: „И какво от това? Това не е толкова привлекателно, колкото е задникът ти“.

Блясъкът в очите ѝ говореше, че ми вярва.

— Оливър, зная, че съм малко параноична. Спомни си обаче, че съм била наранена.

— Какво точно направи съпругът ти?

— На мен? На други момичета? Моля те, уточни.

— Какво прави в момента например?

— Нищо.

— Нищо?

— Ами, да кажем, че той е... „добре уреден“.

Тонът ѝ бе особен. Не бе възможно да има предвид това, което предположих.

— Марси, нали не искаш да кажеш, че е трябвало да... му плащаш?

— Аз го казвам. След развода той стана богат.

Бях изумен. Как може точно Марси да се остави така да я измамат?

Не я попитах. Тя искаше да ми каже.

— Бях в последния курс на колежа и се питах каква ще бъде ролята ми в живота. И изведнъж — появи се този изключително надарен, много красив мъж...

Искаше ми се да не бе наблягала на външността му.

— ... който ми каза всичко, в което исках да повярвам. — Тя замълча.

— Бях още дете — каза тя. — Влюбих се безумно.

— И после?

— Баща ми все още се надяваше, че Бин ще свали каската и ще се присъедини към бизнеса. Но брат ми просто се бе насочил другаде. И когато аз внезапно се появих с блестящия си приятел, татко бе на седмото небе. Мислеше, че Майк е Исус Христос и Айнщайн, но с похубава прическа! Дори и да исках, не можех да всея съмнения относно съвършенството му. Мисля, че баща ми ме обичаше най-много, когато му доставих страхотния му втори син. На сватбата почти очаквах той да каже „Да“.

— Но как реагира Бин?

— Това бе неприязън от пръв поглед. Мразеха се един друг. Бин ми повтаряше, че Майкъл е „баракуда в костюм на Дж. Прес“.

— И както разбирам, такъв се е оказал.

— Мисля, че това е малко неучтиво. За баракудите.

Вероятно бе използвала тези горчиви шеги и по-рано. И с тях е създавала тъжната обстановка.

— Кое точно ви накара да се разделите? — попитах аз.

— Майкъл не ме харесваше.

Марси се опитваше да говори сякаш не я болеше.

— Какво по-точно?

— Мисля, той осъзнаваше, че колкото и да го харесваше Уолтър, един ден Бин щеше да се върне и да бъде шефът. Тъй като Майкъл не бе роден за дубльор, той просто се призна за победен.

— Много жалко — опитах да се пошегувам.

— Да. Само ако бе изчакал пет месеца... Разказът й свърши. Без повече коментар. Дори без пожелание Майкъл Наш да се пържи в ада.

Не знаех какво да кажа. („О, съжалявам, че са те прецакали?“) Затова просто карах. Слушахме Джоан Бейз.

После ми хрумна нещо.

— Марси, какво те накара да си мислиш, че ще бъде различен?

— Нищо. Надявах се да бъдеш.

Тя докосна ръката ми и това предизвика особено приятно усещане и по гърба ми. Нещата ставаха повече от чисто духовни. Затова нека разкритията са пълни.

— Марси, фамилията ми някога говорила ли ти е нещо?

— Не. Трябвало ли е? — А после й просветна.

— Барет... инвестиционната банка? Фабриките? Това ли е твоето семейство?

— Далечен роднина — казах аз. — Баща ми.

Пътувахме мълчаливо за известно време. После тя каза тихо:

— Не знаех. — От което се почувствах много добре.

Продължихме да пътуваме в кадифената тъмнина на Ню Ингленд. Не, не отлагах. Просто търсех наистина специално място.

— Мисля, че имаме нужда от огън, Марси.

— Да, Оливър.

Трябваше да отидем чак до Върмънт, за да намерим идеалната обстановка. „Хижите на чичо Абнър“. Намираха се край малко езеро, наречено Кенауаки. 16,50 долара за нощувката. Това включваше и дърва за огъня. Най-близкото място за вечеря бе някакво бистро надолу по пътя на име „Хауард Джонсън“.

И така, преди прегръдките ни край огъня, аз заведох Марси на богатата вечеря в „Ха Джо“.

Докато вечеряхме си разказвахме за детството.

Най-напред аз я отегчих с моето съперничество и възхищение от баща си. После тя ми изпя втория глас на същата песен. Всяка стъпка, която е правила през живота си, винаги е била предизвикателство или послание към нейния Голям Татко.

— Наистина, чак когато брат ми умря, Уолтър изобщо ме забеляза.

Бяхме като двама актьори, които анализират различните си изпълнения на ролята на Хамлет. Това, което ме учуди, бе, че Марси не е играла Офелия. Нейната роля, както и моята, е била на Меланхоличния принц. Винаги съм мислил, че жените съперничат с майките си. А между другото тя нито веднъж не спомена майка си.

— Имаше ли майка? — попитах аз.

— Да — каза тя. Без да изрази чувство.

— Още ли е жива? — попитах аз.

Тя кимна.

— С Уолтър се разделиха през 1956. Не желаше издръжка. Омъжи се за строител от Сан Диего.

— Виждаш ли я изобщо?

— Тя беше на сватбата ми.

Леката усмивка на Марси не можа да ме убеди, че ѝ е все едно.

— Съжалявам, че попитах.
— И без това щях да ти кажа — каза тя. — Сега ти.
— Какво?
— Кажи ми нещо ужасно от миналото си.
Аз помислих за минута и признах:
— Бях мръсен играч на хокей.
— Наистина ли? — усмихна се Марси.
— Аха.
— Искам подробности, Оливър!

Тя беше искрена. Дори след половин час все още разпитваше за хокейните ми истории.

Но аз леко сложих ръка върху устните ѝ.

— Утре, Марси — казах аз.

Докато плащах тя забеляза:

— Това беше най-хубавата вечеря, която съм яла. — Реших, че няма предвид макароните или топлия сладолед.

След това вървахме ръка за ръка към „Чичо Абнър“.

После запалихме огън.

После си помогнахме взаимно да не бъдем свенливи, тъй като и двамата бяхме.

А по-късно вечерта правихме други хубави неща, не толкова стеснително.

И заспахме в прегръдките си.

Марси се събуди призори. Но аз вече бях навън и, седнал край езерото, наблюдавах изгрева. Увита в палтото си, с разрошена коса, тя седна до мен и прошепна (въпреки че на цели мили разстояние нямаше жива душа).

— Как се чувстваш?

— Добре — отговорих аз и взех ръката ѝ. Но знаех, че в очите и гласа ми имаше следа от тъга.

— Чувстваш ли се... неловко, Оливър?

Кимнах.

— Защото си помисли за... Джени?

— Не — казах аз и погледнах към езерото. — Защото не си помислих.

После, без да разговаряме повече станахме и се запътихме към „Хауард Джонсън“ за солидна закуска.

— Какво чувствате?

— Господи, не разбирате ли?

Хилех се като идиот. Какви други симптоми трябваше да потвърдят диагнозата, че съм щастлив — да правя пируети в лекарския кабинет?

— Не мога да го обясня на медицински език. Явно на вашата наука ѝ липсва терминология за радост.

Никакъв отговор. Не можеше ли Ландън да каже поне: „Поздравявам ви“?

— Докторе, аз летя! Като флагче на четвърти юли!

Знаех, разбира се, че думите са банални. Но, по дяволите, бях развълнуван, нямах търпение да говоря за това. Не да говоря — идеше ми да запея. След безкрайните месеци на вцепенение най-сетне се появи нещо, което прилича на човешка чувствителност. Как да го изразя, за да може докторът да го разбере?

— Ние се харесваме, докторе. Започваме връзка. Кръвта ми тече като по-рано.

— Това е заглавието — каза д-р Ландън.

— Това е съдържанието — настоявах аз. — Не схващате ли, че се чувствам добре?

Последва пауза. Защо по-рано толкова добре разбираше болката ми, а сега сякаш не му бе ясна еуфорията ми? Потърсих с очи отговор.

Той каза само:

— Утре, пет часа.

Аз подскочих и изхвъркнах навън.

Напуснахме Върмънт в 7.45, спряхме два пъти за кафе, бензин и целувки и стигнахме до нейния бароков апартамент-крепост в 11.30. Един пазач взе колата. Хванах ръката ѝ и я приближих до устните си.

— Хората гледат! — възпротиви се тя не много убедително.

— Ние сме в Ню Йорк. Никой не дава и пет пари.

Целунахме се. И както бях предсказал никой в града не се впечатли. Освен ние.

— Да се срещнем за обяд — казах аз.

— Но вече е обед.

— Чудесно. Тъкмо навреме.

— Аз имам работа — каза Марси.

— Не се безпокой — аз съм гъст с шефа ти.

— Но ти имаш задължения. Кой се е грижил за гражданските свободи, докато си бил извън града?

Аха. Вкарваше ме в собствената ми клопка.

— Марси, аз съм тук, за да упражня основното си право на стремеж към щастие.

— Не на улицата.

— Ще се качим горе и ще... пийнем по чашка.

— Мистър Барет, отивай направо в проклетия си офис, занимавай се със закони или с каквото искаш и се върни за вечеря.

— Кога? — попитах нетърпеливо.

— Във време за вечеря — каза тя и се опита да влезе. Но аз все още държах ръката ѝ.

— Аз сега съм гладен.

— Ще трябва да почакаш до девет.

— Шест и половина — отговорих аз.

— Осем и половина — предложи тя.

— Седем — настоях аз.

— Последно — осем.

— Правиш безмилостни сделки — съгласих се аз неохотно.

— Аз съм безмилостна кучка — каза тя. После се усмихна и се затича през железните врати на огромния си замък.

В асансьора на офиса започнах да се прозявам. Бяхме спали много малко и това чак сега ми се отразяваше. При една от спирките ни си бях купил самообръсначка и се опитах да се избръсна. Нямаше автомати за ризи. А аз изглеждах така, сякаш бях правил това, което наистина бях правил.

— О, ето го мистър Ромео! — извика Анита.

Кой, по дяволите, ѝ беше казал?

— Точно така пише на пуловера ви: „Алфа Ромео“. Мислех, че така се казвате. Вие не може да сте мистър Барет. Той винаги идва на работа призори.

— Успях се — казах аз и тръгнах да се скрия в стаята си.

— Оливър, пригответи се за шок.

Спрях.

— Какво се е случило?

— Цветарите ни нападнаха.

— Какво?

— Не усещаш ли оттук?

Влязох в това, което някога беше мой офис, а сега огромна ботаническа градина. Навсякъде цветя. Дори бюрото ми бе... лежа с рози.

— Някой те обича — каза Анита, като душеше въздуха от вратата.

— Имаше ли бележка? — попитах аз и се молах да не я е отворила.

— На розите — искам да кажа, на бюрото — каза тя. Намерих я. Слава богу, беше запечатана и надписана: „Лично“.

— Много дебела хартия — каза Анита. — Когато я вдигнах срещу светлината, нищо не можах да прочета.

— Можеш да отидеш на обяд — казах аз и се усмихнах не особено топло.

— Какво се е случило, Оливър — попита тя, докато ме разглеждаше. (Ризата ми бе малко смачкана, но нямаше други улики. Бях проверил.)

— Какво искаш да кажеш, Анита?

— Напълно престана да ме пита за съобщения.

Още веднъж ѝ казах да изчезва на обяд. И закачих на дръжката на вратата табелка: „Не ме безпокойте“.

— Какви са тези знаци? Това не е мотел! — Тя излезе и затвори вратата.

Едва не накъсах плика на парчета докато го отварях. Съобщението беше: „Не знаех любимите ти цветя и не исках да те разочаровам. С обич М.“

Усмихнах се и грабнах телефона.

— Тя е на конференция. Може ли да ѝ предам кой се обаждат?

— Чичо й Абнър — казах аз с възможно най-чичовския глас.

Пауза, щракване и се обади шефката.

— Да?

Тонът на Марси беше изключително свеж.

— Как така тонът ти е толкова свеж?

— Имам среща с директорите на „Уест Коуст“.

Аха, висшият ешелон. И тя ми представяше своята имитация на хладилник.

— Ще ти се обадя по-късно — каза Марси, загрижена да запази хладния си тон.

— Ще бъда кратък — казах аз. — Цветята са прекрасен жест...

— Радвам се — отговори тя, — ще ти се обадя...

— И още нещо. Имаш най-фантастичния задник...

Изведнъж щракна. Тази кучка ми затвори телефона!

Сърцето ме болеше и сънлива скованост изпълни душата ми.

— Мъртъв ли е?

Смътно започнах да различавам повече думи на хоризонта на съзнанието си. Гласът приличаше на този на Бари Полак, току-що завършил право и започнал работа във фирмата.

— Изглеждаше така добре сутринта.

Сега Анита се опитваше да спечели Оскар за ролята на опечалена роднина.

— Как е стигнал дотам? — попита Бари.

Надигнах се. Господи, бях заспал върху лехата си от рози!

— Здравейте — измърморих, прозявайки се, но се престорих, че винаги си почивам на бюрото. — Следващия път почукайте.

— Направихме го — каза Бари нервно. — Много пъти. И после отворихме, за да видим дали сте... хм, добре.

— Много съм добре — отговорих аз, като безгрижно изтърсвах листенцата от ризата си.

— Ще ти направя кафе — каза Анита.

— Какво има, Бари? — попитах аз.

— Хм... нали знаете, делото за училищния съвет. Нали го подготвяме заедно.

— Да — казах аз и започнах да се сещам, че в един друг свят бях адвокат.

— Нямаме ли заседание за него по някое време?

— Да, днес в три — каза Бари като шумеше с някакви листа и пристъпваше от крак на крак.

— Добре, ще се видим тогава.

— А... сега е около четири и половина — каза Бари, надявайки се искрено, че точността няма да ме обиди.

— Четири и половина? По дяволите! — скочих на крака.

— Направих доста проучвания... — започна Бари, като си мислеше, че заседанието започна.

— Не. Бари, нека да говорим утре за това, а? — тръгнах към вратата.

— Кога?

— Ти кажи, първото нещо сутринта.

— Осем и половина?

Спрях. Делото за училищния съвет не бе точно първото нещо, което бях планирал за сутрешната си дейност.

— Не. Имам среща с един... началник. Да го направим в десет.

— Добре.

— Десет и половина ще е по-добре, Бар.

— Добре.

Докато излизах през вратата, го чух да мърмори:

— Аз наистина направих много проучвания...

Отидох по-рано при доктора, но с радост си тръгнах. Ландън не бе на моята вълна, а освен това имах спешна работа. Например да се подстрижа. И да си подбера тоалета. Трябва ли да нося вратовръзка?

Да си взема ли четка за зъби?

По дяволите, все още имах часове да чакам. Отидох да тичам в Централ Парк, за да си уплътня времето.

А също и да мина покрай къщата й.

Замъкът на принцесата се пази от цял полк. Най-напред срещате Пазача на Портите, който енергично ви разпитва за законността на вашето присъствие в кралските граници. След това, ако е доволен, ви насочва към преддверие, където лакей до телефон се опитва да се убеди дали вие, скромният човек без титла, наистина сте очакван от монарха.

— Да, мистър Барет — каза Церберът с еполети, — можете да влезете. — Подтекстът му бе, че аз — според него — едва съм минал.

— Това е прекрасна новина — отговорих му. — Можете ли да ме упътите към апартамента на Бинън дейл?

— Минете двора, влезте в отдалечения десен вход и вземете асансьора до последния етаж.

— Кой номер? — попитах аз.

— Има само един апартамент, мистър Барет.

— Благодаря. Безкрайно съм ви задължен (надут глупако).

Нямаше номер на единствената врата. Нито някакъв знак, който живееше вътре. Държах в ръка малък букет, който купих на ъгъла. Позвъних много изискано.

След няколко секунди Марси отвори. Носеше копринена дреха, каквато жените носят вкъщи — ако са кралицата на Шеба. Както и да е, харесвах ми частите, които дрехата не покриваше.

— Изглеждаш интимно — каза Марси.

— Смятам и да се държа така, когато вляза — отговорих аз.

— Защо чакаш?

Не чаках. И прокарах ръка по цялата, покрита с коприна Марси. После ѝ поднесох цветята.

— Това е всичко, което успях да открия — казах аз. — Някакъв луд е изкупил всичко останало в града.

Марси ме хвана за ръката и ме поведе навътре.

И още по-навътре.

Апартаментът бе толкова огромен, че чак смущаваше. Въпреки че мебелите бяха подбрани с идеален вкус, имаше прекалено много от

всичко. Но най-вече преобладаваше пространството.

На стените висяха много от същите картини, с които бях украсил спалнята си в Харвард. Но тези, разбира се, не бяха репродукции.

— Харесва ми интересния ти музей — отбелязах аз.

— На мен ми харесва очарователното ти обаждане — отговори тя, като ловко се изплъзна от отговорността за тази суетност.

Изведнъж се озовахме в нещо като колизеум.

Предполагам, че мястото обикновено служеше за хол, но бе наистина огромно. Таваните бяха високи най-малко двадесет фута. Големите прозорци гледаха към Централ парк. Гледката ме отклони от подобаваща оценка на картините. Въпреки че някои, както забелязах, бяха сюрреалистични. Такъв бе и техният ефект върху мен.

Марси се забавляваше от объркания ми вид.

— Малко е, но е у дома — пошегува се тя.

— Господи, Марси, ти би могла да направиш тук тенискорт.

— Бих направила — отговори тя — ако играеш с мен.

Трябваше много време, за да се прекоси това широко пространство. Стъпките ни кънтяха стерео по паркета.

— Къде отиваме? — попитах аз. — В Пенсилвания?

— На по-уютно място — каза тя и стисна ръката ми.

След малко бяхме в библиотеката. Гореше камина и питиетата ни чакаха.

— Тост? — попита тя.

— За задника на Марси — казах аз с вдигната чаша.

— Не — Марси не одобри.

Тогава аз предложих:

— За циците на Марси.

— Стига де — забрани тя.

— Добре, за ума на Марси...

— Това е по-добре.

— ... очарователен като циците и задника на Марси.

— Ти си груб — каза тя.

— Ужасно съжалявам — извиних се сериозно. — Отсега нататък напълно ще се въздържа.

— Моля те, Оливър — каза тя, — недей. Харесва ми.

И ние пихме за това.

След няколко чаши се отпуснах достатъчно, за да коментирам дома й.

— Марси, как може жизнен човек като теб да живее в мавзолей? Къщата на моето семейство беше голяма, но имаше и поляни, на които да играя. А ти имаш само стаи. Старинни, мухлясали стаи.

Тя сви рамене.

— Къде живяхте с Майкъл — попитах аз.

— В двуетажен апартамент на Парк Авеню.

— Който той сега притежава?

Тя кимна и добави: — Въпреки, че си взех спортните обувки.

— Много великодушно — казах аз, — после ти си се върнала да живееш тук с баща си?

— Не, не съм толкова капризна. След развода баща ми разумно ме изпрати на „екскурзия“ по работа в далечните клонове. Работех здравата. Беше нещо като терапия и чиракуване. Той умря внезапно. Върнах се за погребението и останах тук. Временно, казвах си. Знаех, че трябва да затворя къщата. Но всяка сутрин седях на бившето бюро на баща ми и някакъв атавистичен рефлекс ме накара да почувствам, че трябва да се върна... у дома.

— Дори да е толкова неудобно — добавих аз. После станах, отидох до стола й и поставих ръката си върху едно чудесно място от нейната анатомия.

Но едва я бях докоснал и се появи призрак! Или поне стара вещица, облечена цялата в черно, освен бялата яка и престилката.

Проговори.

— Почуках.

— Да, Милдред? — каза Марси спокойно, докато аз се опитвах да прибера пръстите си в ръкава.

— Вечерята е готова — каза вещицата и изчезна.

Марси ми се усмихна.

И аз й се усмихнах.

Защо въпреки необичайната обстановка, бях особено щастлив. Ако не поради други причини, то поне заради близостта на... друг човек. Бях забравил какво може да предизвика близостта до сърцето на друг.

— Гладен ли си, Оливър?

— Сигурен съм, че ще огладнея докато стигнем до трапезарията.

И така — тръгнахме. Минахме през още една галерия, през бъдещия тенис корт и стигнахме до трапезарията в махагон и кристал.

— Да не се заблудиш — каза Марси, когато седнахме на огромната маса. — Вечерята е измислена от мен, но е изпълнена от заместник.

— Имаш предвид готвач.

— Да. Не съм домакиня, Оливър.

— Марси, не се безпокой. Моята последна диета беше подобна на кучешката храна „Алпо“.

Вечерята се различаваше от тази, от предишната вечер, във всичко.

Храната, разбира се, бе по-добра, но разговорът — безкрайно лош.

— О, много хубав сос... говеждо Уелингтън... а, Шато Марго'59... това суфле е фантастично.

Толкова за моите излияния. Иначе аз просто ядох.

— Оливър, изглежда си малко мълчалив.

— Просто нямам думи за тези гастрономически чудеса — отговорих аз.

Тя усети иронията ми.

— Май попрекалих, а? — каза тя.

— Марси, не трябваше толкова да се приготвяш. Не е важно какво ядем. Важното е, че го ядем заедно.

— Да — каза тя.

Но тя явно си мислеше, че я критикувах. Мисля, че беше така. Аз не исках да ѝ причиня мъка. Надявах се, че не съм я накарал да се чувства потисната.

Опитах се да я убедя.

— Но това не означава, че не ми харесва, Марси. Наистина. Напомня ми за моя дом.

— Който ти ненавиждаш.

— Кой е казал такова нещо?

— Ти. Вчера.

Вероятно всичко бях разкрил в „Ха Джо“ (нима бе само преди един кратък ден?).

— Чуй ме — казах аз, — съжалявам ако съм те обидил. Когато родителите ми ядат така, ми изглежда старомодно. От друга страна с

теб е... елегантно.

— Наистина ли мислиш така?

Това изискваше малко дипломация.

— Не — казах аз откровено.

— Не съм обидена — каза тя, очевидно обидена. — Исках да те впечатля. Не ям така много често.

Бях радостен да го чуя.

— Колко често?

— Два пъти — каза тя.

— Седмично?

— Два пъти откакто татко умря. (Кое то беше преди шест години.)

Ядосах се на въпроса си.

— Искаш ли да пием кафе другаде? — попита домакинята.

— Може ли аз да избира стаята? — попитах аз.

— Не. В моя район ти ще ме следваш.

Послушах я. Върнахме се в библиотеката. Кафето ни чакаше и от някакви скрити колони се носеше Моцарт.

— Наистина ли си се забавлявала така само два пъти? — попитах аз.

Тя кимна.

— И двата пъти по работа.

— А как си със светския живот? — попитах аз, опитвайки се да бъда деликатен.

— Напоследък се подобри — отговори тя.

— Сериозно, Марси, какво правиш обикновено вечер в Ню Йорк?

— Ами — каза тя, — наистина е очарователно. Връщам се вкъщи и тичам, ако навън е още светло. После пак работя. В кабинета си тук имам друг телефон, освен номератора и приемам обажданията от Калифорния...

— До след дванадесет, предполагам.

— Невинаги.

— И какво става после?

— Спирам и се развличам.

— Аха. Кое то значи...?

— Газирани напитки и сандвичи с Джони.

— Джони? (Не съм способен да прикривам ревност.)
— Карсън. Води остроумни разговори за вечеря.
— А! — казах аз. Успокоен, отново преминах в настъпление.
— Не вършиш ли друго, освен работа?
— Маршал Маклухан казва: „Когато целия човек се посвети на нещо, това не е работа“.
— Той е идиот, както и ти. Не, Марси. Мислиш си, че си толкова посветена, но всъщност се опитваш да накараш „работата“ да успокои самотата ти.
— Господи, Оливър — каза тя, леко изненадана. — Как можеш да знаеш толкова много за човек, с когото едва си се запознал?
— Не мога — отговорих. — Говорех за себе си.

Интересно. И двамата знаехме какво искаме, но никой не посмя да прекъсне разговора. Най-накрая трябваше да спомена някои банални факти.

— Марси, часът е единадесет и половина.
— Полицейски час ли имаш, Оливър?
— Не. Също така нямам и други неща. Като дрехи, например.
— Да не би да бях свенлива или неясна?
— Да кажем, че не беше кристално ясна — казах аз — и че на мен не ми се искаше да се появя с малката си платнена чанта.

Марси се усмихна.

— Това бе умишлено — призна си тя.

— Защо?

Тя стана и ми подаде ръка.

Върху леглото бяха подредени не по-малко от дузина копринени ризи. Моят размер.

— Ами ако искам да остана цяла година?

— Може да прозвучи странно, приятелю, но ако имаш предразположение, аз имам много ризи.

— Да?

— Аз съм много... предразположен.

После правихме любов така, сякаш предишната нощ бе само генерална репетиция.

Утрото дойде много скоро. Изглеждаше само пет часа и въпреки това звънецът на будилника от страната на Марси обявяваше заря.

— Колко е часът? — изсумтях аз.

— Пет — каза Марси. — Стани и се усмихни. — Тя ме целуна по челото.

— Ти луда ли си?

— Знаеш, че кортът е резервиран за шест.

— Хайде, няма никакъв корт... — Тогава осъзнах думите ѝ. — Ти си планирала тенис?

— Запазен е от шест до осем. Срамота е да го пропуснем.

— Аз по-добре зная какво да правим.

— Какво? — попита Марси, въпреки че вече я докосвах. — Волейбол?

— Да, ако така го наричаш.

Както и да се наричаше, тя се поддаде на играта.

Разликата бе в банята.

Докато се къпех, размишлявах кои елементи отличаваха жилището на Уолтър Бинъндейл от Доувър Хауз, къщата на родителите ми в Ипсуич, Масачузетс.

Не беше изкуството. Защото ние също имахме шедьоври. Въпреки че подobaващо на по-рано спечеленото ни богатство, бяха от по-ранен век. Мебелите имаха далечна прилика. За мен антично означава вехто, не харесвам антикварни вехтории.

Но баните! Тук Барет се показваха неразривно свързани с пуританската си традиция: помещенията бяха прости и функционални. Бяла облицовка, строго — някой би казал спартанско. Нищо, на което човек може да се наслаждава. Но не и у Бинъндейл. Техните бани бяха достойни за римски император. Или по-скоро за модерния римски стил, според който бяха създадени. Самата мисъл да се „украсява“ такова помещение би възмутила и най-либералният Барет.

В огледалото през леко отворената врата виждах спалнята.

Където влезе вагон.

Каран от Милдред.

Товар: закуска.

Когато си избърсах лицето, Марси бе на масата в облекло, с което не смяташе да ходи на работа (надявам се). Аз седнах, облечен

само с кърпа.

— Кафе, бекон, яйца?

— Господи, това е направо хотел!

— Все още ли се оплаквате, мистър Барет?

— Не, беше ми интересно — отговорих аз, мажейки с масло една кифличка — и бих искал да дойда отново, защото бе зашеметяващо. — После замълчах. И добавих: — След, да речем, тридесет години.

Тя изглеждаше учудена.

— Марси — казах аз, — това място е точно за палеонтолози. Пълно е със спящи динозаври.

Тя ме погледна.

— Не е това, което наистина искаш — казах аз.

— Искам да бъда с теб — отговори тя.

Не беше свенлива или пълна с метафори като мен.

— Добре — казах аз. За да имам време да помисля какво да кажа.

— Кога искаш да си отидеш? — попита тя.

— Днес — отговорих аз.

Марси не бе изненадана.

— Кажи ми къде и кога.

— Да се срещнем в пет в Централ парк. Източния вход, до басейна.

— Какво да си донеса — попита тя.

— Спортните обувки — отговорих аз.

Паднах от тридесет хиляди фута и се ударих в земята. Бях невероятно потиснат.

— Това е непоносимо — казах аз на доктора. — Не можахте ли да ме предупредите?

Малко по-рано този следобед силната ми еуфория бе започнала да се превръща в неопишуема тъга.

— Няма нищо нередно — започнах аз. После осъзнах, колко абсурдно звучеше това.

— Искам да кажа, че нещата с Марси вървят добре. Проблемът е в мен. Не мога да го преживея.

Пауза. Не бях уточнил какво не мога да преживея.

Аз знаех. Но ми беше трудно да го кажа:

— Да я заведа у дома. Разбирате ли?

Отново бях действал прибързано. Защо трябваше да карам Марси да напусне дома си? Защо ускорявах тези жестове на... ангажираност?

— Може би аз просто използвам Марси егоистично... за да попълня празнотата — помислих за моята хипотеза. Или може би причината е Джени. Искам да кажа, че може би след две години мога да се позабавлявам и това е оправдано. Но в моята къща! Да доведе някой в моята къща и в моето легло. Разбира се, реално погледнато къщата е друга и леглото е друго.

Според логиката това не би трябвало да ме тревожи. Но ме тревожи, по дяволите. Разбирате ли, „домът“ е все още място, където живея с Джени.

Парадокс: Казват, че всички съпрузи мечтаят да са сами. Аз съм ненормален. Аз потъвам във фантазии, че съм женен.

А и помага, когато имаш някое тайно местенце. Дупка, в която никой не влиза. Така нищо не нарушава успокояващата илюзия, че споделям всичко, което имам, с някого.

От време на време пристига поща, адресирана до двама ни. А Редклиф редовно ѝ изпраща писма с молби за съдействия. Тези бяха

дивидентите ми за това, че не съобщих за смъртта на Джени на други, освен на приятелите.

Единствената чужда четка за зъби в банята е принадлежала на Филип Кавилери.

Разбирате ли, това е или нечестна постъпка спрямо една жена.

Или предателство към друга.

Доктор Ландън проговори.

— И в двата случая се оказва, че грешите. — Той разбираше. Но най-неочаквано, неговото разбиране влоши повече нещата.

— Трябва ли да бъде единствено или — или? — попита той с Киркегорова алюзия. — Не може ли да се намери друго обяснение на вашия конфликт?

— Какво? — аз наистина не знаех.

Пауза.

— Вие я харесвате — предложи доктор Ландън тихо.

Размислих върху това.

— Коя? — попитах аз. — Вие не казахте името.

Марси трябваше да бъде поотложена. По някакво странно съвпадение бях насрочил срещата ни за пет следобед. Което, както осъзнах в офиса, съвпаднаше с моя сеанс при психиатъра. Обадох й се, за да направя поправка.

— Какво има — да не се отказваш, приятелю? — Този път нямаше съвещание в офиса й. Можеше да се шегува с мен.

— Само ще закъснея един час. Шейсет минути.

— Мога ли да ти вярвам? — попита Марси.

— Това е твой проблем, нали?

Трябваше да тичаме в полумрак. Което е чудесно, когато басейнът отразява светлините на града.

Когато я видях отново, почувствах как някои от дневните ми безпокойства изчезват. Тя бе красива. Бях забравил колко много. Целунахме се и затичахме.

— Как мина денят ти? — попитах аз.

— О, обичайните катаклизми, излишък, недостиг, дребни транспортни проблеми, самоубийствена паника по коридорите. Но най-много мисли за теб.

Измислих нещо да кажа и за малко да го кажа. И въпреки това, тъй като не бях способен да водя изкуствени разговори, неизбежно стигнах до темата. Аз бях предложил. Тя бе дошла. И двамата бяхме тук. Какво чувстваше тя?

— Питаш ли се къде ще ходим?

— Мислех, че ти имаш компас, приятелю.

— Донесла ли си някакви дрехи?

— Не можем да вечеряме в спортни костюми, нали?

Бях любопитен да разбере колко багаж има.

— Къде са нещата ти?

— В колата — тя посочи към Пето авеню. — Само една чанта. От тези, които можеш да носиш навсякъде. Много е практична.

— За кратки пътешествия.

— Точно така — каза тя като се преструваше, че не разбира за какво мисля.

Направихме още една обиколка.

— Мислех да отидем у дома — казах аз небрежно.

— Добре.

— Не е много голямо...

— Чудесно.

— ... и да си приготвим вечеря. Сами. Персоналът ще бъдем аз и ти. Аз ще се справя с проклетите чинии...

— Прекрасно — отговори тя.

След като пробягахме още сто ярда, тя прекъсна нашата атлетична унесеност.

— Но, Оливър — каза тя малко тъжно, — кой ще се справи с проклетото готвене?

Погледнах я.

— Нещо в стомаха ми подсказва, че това не е шега.

Не беше. По време на последната ни обиколка тя ми разказа за кулинарното си умение. Нямаше никакво. Веднъж искала да се запише в „Кордън блу“, но Майк се възпротивил. Човек винаги може да си наеме готвач. Донякъде бях доволен. Аз можех да правя спагети, бъркани яйца и още половин дузина сложни ястия. Това ме правеше експерт, който можеше да я въведе в кухнята.

По пътя за вкъщи — който е по-дълъг, ако се минава с кола, отколкото ако се пробяга — спряхме да вземем полуготова китайска храна. Силно се затрудних в крайния си избор.

— Някакви проблеми? — попита Марси, като наблюдаваше моето изтощително проучване на менюто.

— Да. Не мога да реша.

— Това е само вечеря — каза Марси.

И аз никога не узнах какво бе разбрала или какво искаше да каже.

Седя в хола, опитвам се да чета неделния брой на „Таймс“ и се преструвам, че жена, къпеща се в моята баня, не е нещо необикновено.

— Ей — чувам я да ми вика, — хавлиите са малко... зацапани.

— Да — казах аз.

— Имаш ли чисти?

— Не — казах аз.

Пауза.

— Ще се оправя — каза тя.

Банята бе изпълнена с женски ухания. Мислех си, че ще се изкъпя набързо (не бях много мръсен, все пак), но аромата ме накара да се забавя. Или може би се боях да напусна успокоителния поток от топлина.

Бях емоционален, наистина. И свръхчувствителен. Но колкото и да е странно, в този час на вечерта с жена, която ме чака да си играем на семейство според моите правила, не можех да кажа дали съм щастлив или тъжен.

Знаех само, че чувствам.

Марси Бинъндейл беше в кухничката и се преструваше, че може да запали печка.

— Трябва ти кибрит, Марси — закашлях се аз, докато бързо отварях прозореца. — Ще ти покажа.

— Съжалявам, приятелю — каза тя много притеснена. — Не ме бива за това.

Стоплих китайската храна, извадих бира и портокалов сок. Марси приготви масата.

— Откъде взимаш тези ножове и вилици? — попита тя.

— От тук и там.

— Ще ти кажа нещо. Няма дори две, които да си подходжат.

— Обичам разнообразието. (Да. Имахме цял комплект. Прибран е заедно с другите неща, които напомнят за женитбата ми.)

Седнахме на пода и вечеряхме. Държах се толкова свободно, колкото напрегнатостта ми позволяваше. Чудех се дали неугледността на апартамента и клаустрофобичният безпорядък предизвикваха у гостенката ми носталгия по нормалния ѝ начин на живот.

— Хубаво е — каза тя и докосна ръката ми. — Имаш ли някаква музика?

— Не. (Не бях запазил касетофона на Джени.)

— Никаква?

— Само радиото, което ме събужда.

— Може ли да го включа?

Кимнах и се опитах да се усмихна. Марси стана. Радиото бе до леглото. Трябваше да измине четири или пет стъпки от мястото, където вечеряхме. Питам се дали ще се върне или ще изчака аз да отида там при нея. Можеше ли да забележи моята потиснатост? Дали си мислеше, че пламенността ми внезапно е изчезнала?

Изведнъж звънна телефонът.

Марси беше до него.

— Да вдигна ли, Оливър?

— Защо не?

— Може да е някое твое приятелче — усмихна се тя.

— Ласкаеш ме. Това е невъзможно. Вдигни го.

Тя сви рамене и се обади.

— Добър вечер... Да, номерът е верен. Да. Той е...

Коя съм аз? Това как да го разбирам?

Кой, по дяволите, се обаждаше и разпитваше личните ми гости?

Станах и намръщено грабнах слушалката.

— Да. Кой е?

Тишината по линията бе нарушена от: „Поздравления!“

— О, Фил.

— Е, слава на Бога — произнесе бавно свети Кавилери.

— Как си, Фил? — попитах спокойно.

Той напълно пренебрегна въпроса ми и зададе свой.

— Хубава ли е?

— Кой Филип? — попитах с леден глас.

— Тя, момичето, което се обади.

— А, това е само прислужницата — казах аз.

— В десет часа вечерта? Хайде, остави тези приказки. Довери ми се.

— Имам предвид секретарката си. Помниш ли Анита, с дългата коса. Давам ѝ някои указания във връзка с делото за училищния съвет.

— Не ме баламосвай. Ако това е Анита, аз съм кардиналът на Кранстън.

— Фил, зает съм.

— Разбира се, знам. Ще затворя. Но не ми казвай, че няма да отговаряш на писмата ми.

Филип, който никога не говореше тихо, сега викаше така, че се чуваше из целия апартамент. Марси се забавляваше.

— Слушай — казах аз толкова хладно, че сам се впечатлих от себе си. — Кога ще се видим.

— На сватбата — каза Филип.

— Какво?

— Тя висока ли е или ниска. Пълна или слаба. Светла или тъмна?

— Тя е като черен хляб.

— А — каза Филип и се хвана за шеговития ми детайл. — Все пак признаваш, че тя е „тя“. Тя харесва ли те?

— Не зная.

— Забрави този въпрос. Разбира се, че те харесва. Ти си страхотен. Ако има нужда от реклама, ще я направя по телефона. Дай ми я.

— Не се безпокой.

— Значи няма нужда? Тя си пада по теб?

— Не знам.

— Тогава какво прави у вас в десет вечерта?

Сълзи от смях се стичаха по лицето на Марси. Заради мен. Защото толкова несполучливо се правех на пуритан.

— Оливър, зная, че те прекъсвам, затова ще ти задам един кратък въпрос и те оставям да правиш каквото сърцето ти пожелае.

— За срещата ни, Фил...

— Оливър, не е това въпросът ми.

— Какъв е въпросът ти, Филип?

— Кога е сватбата, Оливър?

Той шумно затвори. Можех да чуя смеха му чак от Кранстън.

— Кой беше това? — попита Марси, въпреки че бях сигурен, че се е досетила. — Той явно много те обича.

Погледнах я с благодарност, за това, че ме разбира.

— Да. Чувството е взаимно.

Марси се приближи и седна на леглото. Хвана ръката ми.

— Зная, че се чувстваш неудобно — каза тя.

— Тук е малко тясно — казах аз.

— Както и в главата ти. И в моята.

Замълчахме. Докъде ли бе стигнала интуицията й?

— Никога не съм спала с Майкъл в големия апартамент — каза Марси.

— Аз никога не съм спал с Джени... тук.

— Разбирам — каза тя. — Но ако се срещна с неговите родители, това ще предизвика просто главоболие или отвращение. Всичко, което ти напомня за Джени, е все още агония за теб.

Не можех да отрека нито една нейна дума.

— Да си отида ли? — попита тя. — Наистина ще те разбере, ако кажеш да.

Без да се замислям — защото това бе единственият начин — аз казах не.

— Да се поразходим. Да пийнем нещо навън.

Марси имаше особен маниер да преодолява препятствия. Харесвах силата ѝ. И способността ѝ да се справя със ситуациите.

Вино за мен и портокалов сок за нея.

Тя усещаше състоянието ми и се стараеше да поддържа разговора. Говорихме за работата ѝ.

Малко хора знаят какво точно правят президентите на верига от магазини. Не е чак толкова омайващо. Те трябва да посещават всеки магазин и да минат през всеки щанд.

— Колко често?

— Непрекъснато. Когато не правя това, аз проверявам ревютата в Европа и Ориента. За да усетя кое ще бъде секси.

— Какво е значението на „секси“ в бизнеса, Марси?

— Когато носиш този глупав кашмирен пуловер, който ти подарих, ти подкрепяш нашата „оригинална“ или „секси“ линия. Разбираш ли, двадесет различни магазина могат да продават един прост пуловер. Но ние винаги търсим това, което създава имидж, нещо, от които хората не са знаели, че имат нужда. Ако сме прави, те виждат това в рекламата ни и се избиват да бъдат първи. Схващаш ли?

— На икономически език — заговорих аз с надути фрази — вие създавате изкуствено търсене на стока, която сама по себе си не го заслужава.

— Скучно, но правилно. — Тя кимна.

— Казано на по-силен език, ако кажете: „Лайната са модерни“, всички си купуват тор.

— Точно така. Проблемът ни е кой първи ще достигне до тази блестяща идея.

Колата на Марси бе паркирана (нелегално) пред апартамента ми. Върнахме се късно. Чувствах се по-добре. Или виното ме караше да си мисля така.

— Е — каза тя, — изпратих те до вкъщи.

Деликатна тактичност. Имах две възможности. А и знаех от коя... имам нужда.

— Марси, ако си отидеш, ще спиш сама и аз ще спя сам. На икономически език това е неефективно използване на спално пространство. Съгласна ли си?

— Да — каза тя.

— Освен това, аз наистина бих искал да те прегърна.

Тя потвърди съвпадението в настроенията.

Марси ме събуди с чаша кафе.

В термос от стиропор.

— Не можах да запаля печката — каза тя. — Отидох до магазина на ъгъла.

Разберете ме. Ние не живеем заедно.

Въпреки че изкарахме едно вълнуващо лято.

Ние наистина ядем заедно, разговаряме, смеем се (и спорим) заедно, стоим заедно под един покрив (т.е. моят сутерен). Но нито едната страна не поема ангажименти. И, разбира се, никакви задължения. Всичко е ден за ден. Въпреки че полагаме всички усилия да бъдем един с друг. Мисля, че постигнахме нещо много рядко. Нещо като... приятелство. И още по-странното е, че не е платоническо.

Марси държи гардероба си в замъка и събира пощата и съобщенията, когато си сменя тоалетите. За щастие от време на време взима и храна, приготвена от нейния, сега безработен, персонал. Ние я изяждаме на масата за кафе с различни лъжици и обсъждаме всичко, което съобщават по радиото. Какво шоу на ужасите ще постави Никсън във Виетнам? Д-р Спок. Джеймс Ърл Рей. Спиро Т. Джаки О. Ще се подобри ли светът, ако Коузъл и Кисинджър си разменят професиите?

Понякога Марси трябва да работи почти до полунощ. Взимам я, изяждаме по един среднощен сандвич и бавно вървим към къщи — тоест към моя апартамент.

Понякога ходя в Уошингтън, което значи, че тя е сама, въпреки че винаги има работа. После тя посреща самолета ми и ме кара у дома. Но най-често аз съм този, който осигурява транспорт до летището.

Естеството на работата ѝ изисква много пътуване. Задължителните посещения на всеки клон. Което означава най-малко една седмица за обиколка на Източния район, част от другата седмица за Кливлънд, Цинцинати и Чикаго. И, разбира се, Западната обиколка: Денвър, Сан Франциско. Естествено отсъствията не са последователни. Защото, от една страна, Ню Йорк е центърът на управлението, където тя трябва да „зарежда батериите си“. И, от друга страна, това е мястото, където тя зарежда и моите. Прекарваме много дни заедно. Понякога дори се събира цяла седмица.

Разбира се, аз искам да я виждам по-често, но разбирам нейните ангажименти. В наши дни вестниците осъждат това, което те наричат мъжко ограничаване на индивидуалността на партньорката. Но аз няма да се оставя да ме обесят на тази примка за втори път. А и виждам други двойки с много по-лош късмет от нашия. Луси Данзигер работи в Психиатричното отделение в Принстън, а съпругът ѝ, Питър, преподава математика в Бостън. Дори двете академични заплати не им позволяват лукса, на който ние с Марси се наслаждаваме: безбройните телефонни разговори, откраднати уикенди в екзотични места (Мога да напиша песен за нашата идилия в Цинцинати наскоро).

Признавам, че съм самотен, когато тя е извън града. Особено през лятото, като гледам влюбените в парка. Телефонът е доста жалък заместител. Защото след като затвориш, ръцете ти са празни.

Според това, което научавам от медиите, ние сме модерна двойка. Той работи. Тя работи. Делят отговорностите — или липсата на такива. Вероятно не искат деца.

Всъщност, бих искал деца някой ден. И не мисля, че женитбата е отживелица. Но това е спорен въпрос. Марси никога не е говорила за майчинство или съпружество. Явно е доволна от това, което имаме. Кое то е, мисля си, обич, необвързана от време и дефиниции.

Но ние не говорим за това, когато сме заедно. Прекалено сме заети. Една от причините за постоянното ни движение е фактът, че то ни държи извън жилището ми (въпреки че Марси не се оплакваше от клаустрофобия). Тичаме. Често играем тенис (не в 6 сутринта). Гледаме много филми и това, което според Уолтър Кер е добро от театъра. И двамата имаме фобия към празненства. Всеки ревнува компанията на другия и обичаме да сме сами. Понякога инцидентно се срещаме с приятели.

По справедливост, Стив Симпсън получи правото на избор за нашата първа вечер навън. Гуен имаше силно желание да готви, но остро предчувствие за лошо храносмилане ме накара да гласувам за „Джамати“. Добре, чудесно — ще се видим в осем.

Марси има един малък проблем в общуването. Появата ѝ спира разговорите. А това е нещо, за което тийнейджърките трябва да мечтаят. Първо, не може да се пренебрегне видът ѝ (всъщност, това е

същността на проблема). Да вземем Стив — обикновен, щастлив съпруг. Той изучава физиономията на Марси, макар и отдалеч, по не съвсем равнодушен начин. Той не се втрещва, но си позволява доста продължителни погледи. Между другото, Марси вече бе изместила нечия съпруга по този начин. И въпреки че тя по принцип се облича сдържано, другите жени изглеждат демоде. И не са особено доволни от това.

Вървим по дървения под на „Джамати“. Стивън вече е станал (от добри маниери или за по-лесно разглеждане?). Гуен се усмихва.

Представянето е още едно препятствие. Казваш „Бинъндейл“ и дори най-опитните не могат да не се развълнуват. При повечето знаменитости съществуват установени реакции („Хареса ми статията ви за бокса, мистър Мейлър“, „Как е националната сигурност, професор Кисинджър?“ и т.н.). Винаги може да се спомене нещо, с което да изпъкнеш. Но какво да кажеш на Марси: „Хареса ми новото ви ревю?“.

Марси, разбира се, се справя. Нейният метод е винаги да започва разговора. Въпреки че тя го и завършва, след като дълго ви е говорила. Което явно пречи на човек да я опознае. И това обяснява защо хората често я мислят за студена.

Както и да е, започнахме с шеги, за това че „Джамати“ много трудно се открива. („Вие също ли се загубихте?“). Джон Ленън яде тук, когато идва в Ню Йорк. Баналните реплики.

После Марси буквално сграбчва топката. Тя много държи да се покаже дружелюбна към моите приятели. Засипва Стив с въпроси по неврология. И с това разкрива повече от общи познания в областта.

Когато разбра, че Гуен преподава история в Далтън, тя се разпростря върху състоянието на частното образование в Ню Йорк. По времето, когато тя е била в „Бриърли“, нещата са били доста строги и консервативни. Говореше ентусиазирано за нововъведенията. Особено за математическите програми, които учат децата да използват компютри от малки.

Гуен малко бе чувала за тези неща. Разбира се, при всички тези часове по история, тя няма време да получи обратната връзка от другите науки. И все пак забеляза колко добре е запозната Марси с академичната картина в Ню Йорк. Марси отговори, че чете много списания, докато е в самолета.

Става ми неудобно за много от тези неща. И ме боли за Марси. Никой не успява да открие грозното патенце в лебедовата външност. Никой не знае колко неуверена е Марси и колко се пресилва, за да го компенсира. Аз разбирам. Но нямам възможност да направлявам разговора.

Въпреки това се опитвам. И измествам темата към света на спорта. Стив е развеселен, а Гуен — облекчена. Скоро вече обсъждаме надълго и нашироко спортните новини на деня — купата Станли, купата Дейвис, Фил Еспозито, Дерек Сендерсън, Бил Ръсел, дали Янките ще отидат в Джърси. И аз бях много весел, за да забелязвам друго, освен че ледът е счупен. Всички се отпуснаха. Дори употребявахме фрази от съблекалните.

Чак когато сервитьорът взе поръчката, забелязах, че песента е била трио. Когато чух Гуен Симпсън да казва, присъединявайки се към разговора:

— Бих желала *scaloppine alia minorse*.

— Какво й е на Марси, по дяволите?

Това ми каза Стив няколко дена по-късно, след като бяхме свършили с бягането. (Това бе седмицата на Марси за обиколка на източния район.) Бях го помолил между другото да ми каже какво мислят с Гуен. След като излязохме от парка и пресякохме Пето Авеню, той отново попита:

— Какво й е?

— Какво искаш да кажеш с това „Какво й е?“. Нищо й няма, дявол да те вземе.

Стивън ме погледна и поклати глава. Не бях разбрал.

— Това е проблемът — каза той. — Тя е дяволски идеална.

Какво не ми е наред, по дяволите?

Тъкмо бях приет отново в човешката раса. Листенцата на душата ми се разтваряха. Би трябвало да съм повече от щастлив. И все пак по някаква незнайна причина се чувствах просто горе-долу. Може би това бяха само тъжни есенни настроения.

А не депресия.

Това бе невъзможно. Справях се с всичко. Работех добре. Толкова добре, че можех да отделям повече време на „Среднощните нападатели“ в Харлем и на гражданските свободи.

Колкото до Марси, както каза Стивън Симпсън, тя е идеална. Интересите ни съвпадаха почти във всичко.

Ние сме отбор в буквален смисъл. По-точно, смесена двойка. Състезавахме се в турнир. Лесно завладяхме „Готам“ и имахме срещи с отбори от други области. Постигнахме скромен успех (което означава, че бяхме непобедими).

Тя заслужи овациите. Аз загубих срещу повече от половината мъже, но Марси просто съсипа от тичане всичките си противнички. Никога не съм предполагал, че ще се призная за слаб спортист. Но аз просто участвах, а благодарение на Марси спечелихме флагчета и свидетелства и бяхме на път към нашия първи златен трофей.

Докато напредвахме в състезанието, Марси бе напълно вярна на себе си. Според разписанието понякога трябваше или да играем вечер, или да загубим служебно. Четвъртфиналът в Готам се провеждаше в сряда, девет часа вечерта. През деня тя бе в Кливлънд, взе вечерен самолет, облече дрехите си, преди да се приземи и докато аз проклинах рефера, тя се появи в около 9,15. Спечелихме и отидохме вкъщи грохнали. На другата сутрин в седем тя излетя за Чикаго. За щастие нямаше мачове през седмицата, в която тя беше по крайбрежието.

Казано накратко, мъж и жена синхронизираха в настроението и ритъм на живота. Получава се.

Тогава защо, по дяволите, не съм толкова щастлив, колкото би трябвало да бъда според таблото с резултатите?

Това бе тема номер едно при д-р Ландън.

— Не съм потиснат, докторе. Чувствам се чудесно. Пълен съм с оптимизъм. Марси и аз... ние двамата...

Замълчах. Имах намерение да кажа: „Ние общуваме непрекъснато“. Но е трудно така бързо да излъжеш себе си.

— Ние не си говорим.

Да, казах го. И наистина го мислех, въпреки че звучеше абсурдно. Защото, както показвах и сметките ни, нима не говорехме с часове през нощта по телефона?

Да. Но всъщност не си казваме много.

„Щастлива съм, Оливър“ не е общуване. Това е просто констатация.

Разбира се, може и да греша.

Какво, по дяволите, разбирам от отношения? Бил съм единствено женен. А и не изглежда уместно да правя сравнения с Джени. Зная само, че двамата бяхме много влюбени. И по това време, разбира се, не се самоанализирах. Не изучавах чувствата си през психиатричен микроскоп. Затова не мога да кажа точно защо с Джени бях толкова щастлив.

Интересното е, че с Джени имяхме толкова малко общи интереси. Тя бе крайно равнодушна към спорта. Докато гледах футбол, тя четеше книга.

Учех я да плува.

Никога не успях да я науча да кара кола.

Но не беше ли семейният живот един вид образование?

Обзалагам се, че е така.

Но не в плуването, шофирането или разчитането на карти. Или дори да учиш някого как се пали печка, както се бе случило наскоро.

Това означава да опознаеш себе си. Чрез постоянния диалог с другия. Да откриеш нови орбити за сателита, който предава емоциите ти.

Джени сънуваше кошмари и ме събуждаше. В онези дни, когато още не знаехме колко е болна, тя ме питаше искрено изплашена:

— Оливър, ако не мога да имам дете, все още ли ще чувстваш същото към мен?

Това не ме накара спонтанно да започна да я успокоявам. Вместо това, в мен се появи цял нов комплекс от емоции, които не знаех, че

съществуват. Да, Джен, би потиснало моето ego да нямам дете от теб, човека, когото обичам.

Това не промени нашите отношения. Нейното искрено безпокойство, което е породило такъв искрен въпрос ме накара да осъзная, че не бях голям герой. Не бях готов да посрещна бездетието като зрял и силен човек. Казах ѝ, че ще имам нужда от нейната помощ. И след това ние се познавахме много по-добре благодарение на признанията ни, че се съмняваме в себе си.

И бяхме по-близки.

— Господи, Оливър, ти не ме излъга.

— Не дотам героичната истина разстрои ли те, Джени?

— Не, радвам се.

— За какво?

— Защото зная, че никога не лъжеш, Оливър.

С Марси все още нямахме такива разговори. Тя ми казва, когато е разстроена и когато е нервна. И се страхува, че когато е на път аз мога да си намеря ново „развлечение“. Всъщност, това чувство е взаимно. Странното е, че когато говорим ние казваме подходящите думи, но ги изговаряме прекалено лесно.

Може би аз преувеличавам очакванията си. Нетърпелив съм. Хората, които са имали щастлив семеен живот, знаят точно от какво се нуждаят. И какво им липсва. Но не е честно прибързано да изискващ от човек, който никога не е имал... приятел... на който да се довери.

И все пак, надявах се, че един ден тя ще има по-силна нужда от мен. И може би дори ще ме събужда и ще ме пита нещо като:

— Ако не мога да имам дете, ще чувстваш ли същото?

— Марси, много ще плача тази седмица.

Беше шест сутринта и ние стояхме на летището.

— Единадесет дни — каза тя. — Най-дългата ни раздяла.

— Да — казах аз и се усмигнах. — Но аз си мислех, че просто мога да получа една доза сълзотворен газ на демонстрацията.

— Държиш се така, сякаш я очакваш с нетърпение, Оливър. Освен това не предизвиквай проклетите ченгета — добави тя.

— Обещавам да се държа добре.

Обявиха полета й. Бърза целувка и аз се затичах, прозявайки се да хвана самолета за Уошингтън.

Признавам си, че обичам да търсят помощта ми за важни събития. Тази събота в Уошингтън имаше голям ноемврийски поход срещу войната. Преди три дена организаторите ме помолиха да отида, за да им помогна в преговорите. „Наистина имаме нужда от вас“, каза Фреди Гарднър. Бях горд като петел, докато не ми казаха, че причината не бе само юридическия ми опит, но и „защото си подстригвате косата и изглеждате като републиканец“.

Спорът бе относно маршрута на манифестацията.

По традиция демонстрантите в Уошингтън минават по Пенсилвания авеню и покрай президентския дворец. Екип от правителствени пълномощници настояваха, че този трябва да бъде по на юг. (Колко далече, мислех си, до Панамския канал?)

Марси получаваше новини на порции всяка вечер.

— Клендинст настоява: „Ще има насилие, ще има насилие“.

— Откъде знае? — попита Марси.

— Там е въпросът. Попитах го: „Откъде, по дяволите, знаете?“

— Тези думи ли употреби?

— Е... всички, освен една. Както и да е, той отговори: „Мичъл така казва.“

— Откъде пък знае Мичъл?

— Попитах го. Не ми отговори. Почувствах внезапно желание да му ударя един.

— О, това е разумно. Добре ли се държиш, Оливър?

— Ако еротичните мисли бяха престъпления, щях да получа доживотна присъда.

— Радвам се — каза тя.

Телефонните ни сметки бяха феноменални.

В четвъртък следобяд двама епископи и група свещеници отслужиха литургия за мир пред Пентагона. Бяхме предупредени, че ще ги арестуват, затова множеството бе пълно с адвокати.

— Имаше ли насилие? — попита Марси вечерта.

— Не. Ченгетата бяха наистина вежливи. Но тълпата! Беше невероятно. Кресяха на свещениците неща, които не биха кресяли и в кръчмите! Господи, искаше ми се да раздавам юмруци.

— Направи ли го?

— Мислено.

— Това е добре.

— Липсваш ми, Марси. Искам да те докосна.

— Запази и това в мислите си. Какво стана със свещениците?

— Трябваше да отидем на съд в Александрия, за да издействаме да ги пуснат под гаранция. Мина добре. Защо смени темата? Не мога ли да ти кажа, че ми липсваш?

В петък правителството си отмъсти. Несъмнено, заради молитвите на мистър Никсън, Уошингтън бе обхванат от мокър студ. И все пак това не спря процесията със свещи, водена от Бил Кофин, възхитителният свещеник на Йейл. Само този човек е достатъчен да ме приобщи към религията. Затова по-късно отидох да го слушам в Националната катедрала. Просто стоях отзад (мястото бе претъпкано) и чувствах солидарността. И бих дал всичко, за да държа ръката на Марси.

Докато правих моето безпрецедентно посещение в дома на Бога, в Дю Понт Съркъл шайки от хипита, смахнати безделници и други побъркани глупаци организираха отвратителен бунт. По този начин показвах всичко, което бях отричал цяла седмица.

— Тези копелета! — казах на Марси по телефона. — Не го правят дори и за някаква кауза, а само за самоизтъкване.

— Това са хората, които трябваше да набиеш — каза тя.

— Права си, по дяволите — казах аз разочарован.

— Ти къде беше?

— В църквата — казах аз.

Марси изрази недоверие. Тогава аз цитирах литургията на Кофин и я убедих.

— Знаеш ли какво — каза тя, — утрешните вестници ще посветят половин колона на литургията и три страници на бунта.

Колкото и да е тъжно, тя бе права.

Спах неспокойно. Чувствах се виновен за удобствата на евтиния ми мотел, докато хиляди демонстранти нощуваха на пода и по пейките.

Събота бе мразовит и ветровит ден, но поне дъждът бе спрял. Тъй като нямаше кого да пускам под гаранция или да защитавам аз се разходих до „Свети Марк“, където всички се събираха.

Църквата бе пълна с хора, които спяха, пиеха кафе или просто мълчаливо чакаха разпореждания. Всичко бе добре организирано, имаше разпоредители, които пазеха демонстрантите от полицаите (и обратно). Имаше медицинска служба за непредвидени случаи. На места дори виждах хора, по-възрастни от трийсет.

До кафето няколко сестри обясняваха на група доброволци как да реагират срещу сълзотворен газ.

Понякога, когато си самотен, ти се струва, че виждаш познато лице. Една лекарка много приличаше на... Джоана Стейн.

— Здравей — каза тя, докато си сипвах кафе. Наистина бе Джоана.

— Не искам да прекъсвам упражнението по първа помощ.

— Няма нищо — каза тя. — Радвам се да те видя тук. Как си?

— Студен — казах аз.

Чудех се дали да ѝ се извиня, че не ѝ се обадох. Не беше сега моментът. Въпреки че, според мен, хубавото ѝ лице ме питаше.

— Изглеждаш уморена, Джо — казах аз.

— Пътувахме цяла нощ.

— Разбирам — казах аз и ѝ предложих кафе.

— Сам ли си? — попита тя.

Какво искаше да каже?

— Надявам се да бъда с още половин милион — отговорих аз. И си помислих, че съм затворил всички пролуки.

— Да — каза тя.

Пауза.

— Между другото, Джо, как е семейството ти?

— Братята ми са някъде тук. Мама и татко останаха в Ню Йорк да свирят.

После добави:

— Ти към демонстрантите ли си.

— Да — отговорих небрежно. И веднага съжалих за лъжата.

Защото знаех, че би ме поканила да се присъединя към приятелите й.

— Изглеждаш добре — каза ми Джо. Искаше да удължи разговора, надявайки се, че ще проявя повече интерес.

Но аз се чувствах неудобно просто да стоя там и да се опитвам да водя изкуствен разговор.

— Съжалявам, Джо — казах аз. — Няколко приятели ме чакат на студа...

— О, разбира се — каза тя. — Няма да те задържам.

— Не, просто...

Тя видя, че съм смутен и се сбогува.

— Всичко хубаво.

Поколебах се, после си тръгнах.

— Предай поздрави на всички музикални чудаци — извиках аз.

— Ще се радват да те видят, Оливър. Ела някоя неделя.

Бях на известно разстояние от нея. Обърнах се и я видях с още една жена и двама мъже. Явно тези, с които бе дошла. Други лекари? Дали единият не беше приятелят й?

Не е твоя работа, Оливър.

Манифестирах. Не скандирах, защото не ми е присъщо. Като огромна стоножка, ние минахме покрай Районния съд, ФБР и завихме край Хазната. Накрая отдадохме почит на „бащата на нашата страна“

Замръзна ми задника, докато седях на земята. Подремнах малко по време на речите. Но се оживих, когато огромното мнозинство запя „Дайте шанс на мира“ в един глас.

Аз не пях. Не съм музикален. Всъщност ако бях с групата на Джоана, може би щях да пея. Но е странно да изпълняваш соло в тълпата.

Бях много уморен, когато отключих вратата на апартамента си в Ню Йорк. Точно тогава телефонът иззвъня. Направих един последен спринт и го грабнах.

Бях достатъчно изтощен, за да мисля трезво.

— Здравсти — изписах с фалцет. — Аз съм Аби Хофман и ви желая Честита Нова Година!

Много смешно, мислех си.

Но Марси не се засмя.

Защото не беше Марси.

— Хм... Оливър?

Шегата ми беше малко ненавременна.

— Добър вечер, татко. Мислех, че е някой друг.

— Хм... да.

Пауза.

— Как си, синко?

— Чудесно. Как е майка?

— Добре. И тя е тук. Оливър, за другата събота...

— Да, сър?

— Ще се срещнем ли в Ню Хевън?

Напълно бях забравил за датата, която определихме през юни.

— Да, разбира се.

— Чудесно. С кола ли ще дойдеш?

— Да.

— Тогава, да се срещнем пред входа на „Фийлд Хауз“? Да кажем, в дванадесет?

— Добре.

— После ще вечеряме, надявам се.

Хайде, кажи да. Той иска да те види. Усещаш го в гласа му.

— Да, сър.

— Чудесно. Майка ти иска да те чуе.

Така свърши моята седмица на демонстрации, докато бърбях недемонстративно с родителите си.

Марси се обади в полунощ.

— По новините казаха, че Никсън гледал футбол, докато вие сте манифестирали — докладва тя.

В момента това нямаше значение.

— Проклетата къща е празна — отговорих аз.

— Само още една седмица.

— Тази раздяла трябва да свърши.

— Ще свърши, приятелю. След седем дни.

В моето семейство традицията замества обичта. Ние не изразяваме привързаност един към друг. Но вместо това спазваме семейни задължения, които засвидетелстват нашата... вярност! Годишните празници са четири: Коледа, Великден и разбира се, Деня на Благодарността. И след това свещената церемония на есента, Светият уикенд. Последното е моралното сражение между народите, когато Доброто и Злото на света се бият, Светлината се противопоставя на тъмнината. С други думи, Играта. Харвард срещу Йейл.

Това е време за смях и време за плач. Но най-вече е време да се крещи, да се постъпва подобно на побърканите младежи и да се пие.

В моето семейство това празнуване е малко по-спокойно. Докато разни бивши студенти празнуват и обядват весело по паркинга преди срещата, Барет направо отиват на състезанието на Харвард.

Когато бях дете, баща ми ме водеше на всяка игра. Неведнъж в годината. Ние гледахме всичко. Обясняваше ми с педантична точност. На десет години бях запознат и с най-екзотичните сигнали на съдията. Освен това аз се научих да аплодирам. Баща ми никога не крещеше. Само произнасяше почти на себе си „Добър спортист“, „А, чудесно“ и подобни възклицания, когато „Кримзън“ играеше добре. А когато, случайно, нашите гладиатори губеха, коментарът му бе: „Жалко“.

Баща ми е бил спортист. В отбора по гребане на Харвард. Носеше почетната вратовръзка на черни и червени линии. Това му даваше предимство за футболни билети на най-добрите места. От дясната страна на президента. Времето нито е обезличило, нито е променило ритуалите на схватката между Харвард и Йейл. Променен е единствено моят статус. Сега аз също имам почетен знак (в хокея). Така имам право на място по петдесетярдовата линия. Теоретично, мога да доведа сина си и да го уча как да отсъжда наказателен удар.

С изключение на годините в колежа и тези, през които бях семеен, аз посещавам срещата между Харвард и Йейл с баща си. Майка ми, и това е единственият независим жест в живота ѝ, се отказва

от церемонията преди години. „Не го разбирам“, бе казала тя на баща ми, „и ми замръзват краката“.

Когато мачът е в Кеймбридж, ние вечеряме в почтената Бостънска ресторантска институция „Лок Обър“. Когато битката е в Ню Хевън, баща ми предпочита „Кейси“ — по-малко патина, по-добра храна. Там бяхме и тази година, след като видяхме как нашата Алма Матер загуби със седем на нула. Играта беше безинтересна и нямаше какво да обсъждаме. Това даде възможност за теми извън спорта. Бях решил да не говоря за Марси.

— Жалко — каза баща ми.

— Това е просто футбол — отговорих аз с вечния си рефлекс да се противопоставям на гледната му точка.

— Очаквах Маси да напада повече — каза баща ми.

— Харвард е добър в защитата — констатирах аз.

— Да. Може би си прав.

Поръчахме раци. Което ни накара да чакаме, особено заради голямата тълпа. Беше пълно с йейлски студенти. Булдози лаеха победни песни. Химни за футболния героизъм. Все пак ние бяхме на сравнително тиха маса и можехме да се чуваме. Ако изобщо имаше какво да си кажем.

— Как вървят нещата? — попита баща ми.

— Пак така — отговорих аз. (Признавам, че не улеснявам разговорите ни.)

— Излизаш ли по малко? — той се опитва да се заинтересува. Ще го приема.

— Малко — казах аз.

— Чудесно — каза той.

Днес усетих, че баща ми е по-неспокоен от миналата година. И по-неспокоен от вечерята ни в Ню Йорк през пролетта.

— Оливър — каза той с тон, с който известяваше фаталните неща, — може ли да бъда откровен?

Сериозно ли говори?

— Разбира се — казах аз.

— Бих искал да говоря с теб за бъдещето.

— Какво за бъдещето ми, сър — попитах, докато вътрешно подготвях защитата си.

— Не точно твоето, Оливър. На семейството.

Изведнъж си помислих, че той или майка ми може да са болни. Те биха ми го съобщили по същия невъзмутим начин. Или биха изпратили писмо (майка ми.)

— Аз съм на шейсет и пет — каза той.

— Чак през март — отговорих аз. Уточняването ми целеше да покаже някаква заинтересованост.

— Е, няма значение, аз трябва да мисля така, сякаш вече съм на шейсет и пет.

Да не би баща ми да очакваше с нетърпение чек за социална осигуровка?

— Според правилата на партньорството...

При това начало ми стана ясно. Бях чул същата проповед със същия текст по същия случай преди дванадесет месеца. Знаех съдържанието.

Сега единствената разлика беше атмосферата след играта. Миналата година след няколко разговора с елита на „Кримзън“ ние отидохме в Бостън в любимия ресторант. Баща ми паркира точно пред неговия офис, центъра на цялото предприятие, което публично носеше нашето име: „Барет, Уърд и Сеймър, Корпорация. Инвестиции“.

Докато се придвижвахме към ресторанта, баща ми посочи нагоре към тъмните прозорци и каза.

— Там е много тихо вечер, нали?

— Винаги е тихо в частния ти офис — отговорих аз.

— Центъра на урагана, синко.

— И все пак ти харесва.

— Да — каза той. — Харесва ми, Оливър.

Не парите, разбира се. И не енергията, изразходвана в даването на огромни заеми за града, обществените услуги или корпорациите. Мисля, че това, което харесваше, бе Отговорността. Ако можеше да се употреби за него тази дума, бих казал, че „двигателят“ на баща ми бе Отговорността. Към предприятията, които основаха фирмата, към самата фирма, към Харвард. И, разбира се, към семейството.

— Аз съм на шейсет и четири — обяви баща ми онази вечер в Бостън преди цяла година пак на срещата Харвард — Йейл.

— Следващият март — бях казал, уверявайки го, че знам рождения му ден.

— ... и според правилата на партньорството, трябва да се оттегля на шейсет и осем.

Последва пауза. Вървахме по тихите улици на търговската част на Бостън.

— Трябва да поговорим за това, Оливър.

— Какво, сър?

— Кой ще ме замести като старши партньор?

— Мистър Сеймър — предложих аз. Все пак както потвърждаваха документите и рекламата, имаше още двама партньори.

— Сеймър и семейството му притежават дванадесет процента — каза баща ми, — а Уърд има десет.

Не бях питал за тези подробности.

— Леля Хелън има някакъв дял, който аз контролирам. — Той си пое дъх и каза: — Останалото е наше...

Исках да възразя, и така да предотвратя края на мисълта му.

— ... и най-вече твое.

Исках да сменя темата, но добре знаех колко много влага баща ми в нея. Явно бе подготвял този момент.

— Не може ли все пак Сеймър да стане старши партньор — попитах аз.

— Да. Но в случай, че никой не поеме пряка отговорност за интересите на Барет.

— И ако той стане? — Подтекстът бе, ако аз не го направя.

— Според правилата на партньорството, те имат право да купят нашите дялове — той се поколеба. — Но, разбира се, нещата няма да останат същите.

Последната му фраза не бе просто продължение. Беше молба.

— Сър? — попитах аз.

— Семейното... участие — каза баща ми.

Той знаеше, че разбирам. Знаеше, че знам защо бяхме вървели толкова бавно. И все пак темата бе по-дълга от разстоянието. Пристигнахме в „Лок Обър“.

Той имаше време само да добави, преди да влезем:

— Помисли за това.

Въпреки че кимнах, аз знаех, че няма да помисля за това дори за секунда.

Атмосферата не бе толкова мрачна онази вечер. Защото „Кримзън“ бяха извършили чудеса следобед. Господ бе изпратил своя гняв към йейлците чрез своя пратеник, предният защитник на име Чампи. Шестнадесет точки за по-малко от петнадесет секунди дадоха възможност на харвардците да изравнят. Космическо равновесие. И повод за празнуване. Сладкогласни мелодии се чуваха навсякъде.

Непобедим, отбора ни се носи към целта.

Като мощен ураган.

Ще се борим в името на Харвард.

До последния сигнал.

По този случай повече не говорихме за семейната традиция. Духът на футбола изпълваше въздуха. Възхвалявахме Чампи, Гато, отбора „Кримзън“. Вдигахме тостове за първата спечелена среща за Харвард отпреди баща ми да влезе в колежа(!).

Сега, през следващия ноември всичко бе различно. Сериозно. Не защото бяхме загубили играта. А защото бе изминала цяла година. И въпросът все още стоеше открит.

— Татко, аз съм адвокат и имам задължения. Ако щеш, отговорности.

— Разбирам. Но Бостън, като център на дейност, няма да ти попречи да се занимаваш с твоите дела. Напротив, можеш да гледаш на работата си във фирмата като на дейност от другата страна.

Не исках да го наскърбявам. Затова не му казах, че това, което нарича „другата страна“, е до голяма степен това, с което се боря.

— Мога да те разбера — казах аз, но честно казано...

Поколебах се достатъчно, за да смекча бурните си възражения.

— Татко, оценявам доверието ти. Но аз съм някак си... много... нямам желание.

Вероятно съм бил категоричен. Баща ми не добави обичайната си молба да помисля за това.

— Разбирам — каза той. — Разочарован съм, но разбирам.

По пътя на връщане се чувствах достатъчно облекчен, за да се шегувам със себе си.

— Един магнат на семейство е достатъчен. — И се надявах, че Марси вече е у дома.

— Оливър, доколко си убеден?

— Марси, сигурен съм.

Когато се върнах от Ню Хевън тя ме чакаше, съвсем свежа. Никой не бе помислил, че цял ден е летяла от единия край на страната до другия.

Въпреки че разговорът с баща ми бе една от многото теми, за които ѝ говорих, той предизвика у нея интерес.

— И ти направо каза не?

— И бях напълно убеден.

Тогаваш си спомних на кого говоря.

— Естествено, ако ти бе на моето място, щеше да приемеш, нали? Струва ми се, че точно това си направила.

— Но аз имах стимул — каза Марси откровено. — Искях да докажа много неща.

— Аз също. И точно затова отказах.

— И ще позволиш... хм, наследството да изчезне?

— Що за наследство — първите експлоататорски фабрики в Америка.

— Оливър, това е далечно минало. В днешно време един работник получава фантастично...

— Това е извън темата.

— Помисли за цялото добро, което е направило семейството ти! Болницата, сградата в Харвард. Дарения...

— Нека не го обсъждаме, а?

— Защо не. Държиш се по детски. Приличаш на пламенен старомоден радикал.

Защо, по дяволите, толкова страстно ме убеждаваше да се включа в Обединението?

Изведнъж се чу звън. Телефонът призова двете страни към неутрални позиции.

— Да вдигна ли?

— Да върви по дяволите — почти полунощ е.

— Може да е важно.

— Не и за мен.

— Аз също живея тук.

— Тогава се обади — отговорих троснато, ядосан, че това, което очаквах да бъде любовна среща, се оказа враждебност.

Марси се обади.

— За теб е — каза тя и ми подаде слушалката.

— Да, моля — изръмжах аз.

— Страхотно! Тя още е там! — чу се ентусиазиран глас.

Филип Кавилери. Трябваше да се усмихна.

— Проверяваш ли ме?

— Честен отговор ли искаш? Да. Е, как върви?

— Какво имаш предвид, Филип?

Той отговори с: „Дин-дон, дин-дон.“

— Какво, по дяволите е това — твойт часовник с кукувичката?

— Това са сватбени камбани! Кога ще бият?

— Фил, ти първи ще научиш.

— Тогава, кажи ми сега, за да спя спокойно.

— Филип — отговорих аз с престорено раздражение, — обаждаш се само, за да направиш сватбена пропаганда или имаш да ми казваш нещо друго?

— Да. Да поговорим на турски.

— Филип, казах ти...

— Имам предвид пуйка. Пълнена. Птичка за Деня на благодарността.

— А, да. — Следващата седмица, разбира се, беше празникът.

— Бих искал ти и онзи интелигентен женски глас да дойдете на семейното ми събиране на празника.

— Кой ще идва на твоето събиране? — попитах аз.

— Бащите — поклонници! Какво значение има това?

— Кого си поканил, Филип — настоявах аз, като се опасявах от тълпи прекалено разпалени Кранстънци.

— Засега само себе си — каза той.

— О — отговорих аз. И си спомних, че Филип не можеше да понася събирания с роднините си по празници. (Разни проклетите деца, които плачат — оплакваше се той. А аз се шегувах с измислените му извинения.)

— Добре. Тогава ти можеш да дойдеш при нас... — погледнах към Марси, която ме насърчи, но и попита: „Кой ще готви?“

— Марси иска да се запознае с теб — казах аз.

— Не, не мога — каза Филип.

— Хайде, де.

— Добре. По кое време?

— Рано следобед — казах аз. — Само ми кажи кой влак да чакам.

— Мога ли да донеса нещо? Спомни си, че снабдявам Роуд Айлънд с най-хубавия пай с тиква.

— Чудесно.

— Ще донеса и пълнежа.

— Добре.

— Марси отстрани правеше енергични жестове: „На всяка цена!“

— Хм... Фил, има още нещо. Знаеш ли да готвиш пуйка?

— Като турчин — каза той. — Мога да взема много хубава от приятеля ми Анджели. Сигурен ли си, че тя няма нищо против?

— Кой, Фил?

— Твоята чудесна годеница. Някои дами се дразнят, когато някой им се пречка в кухнята.

— Марси е много либерална в това отношение — казах аз.

Сега тя подскочаше от радост.

— Прекрасно. Тогава тя наистина е чудесно момиче. „Марси“, а? Оливър, мислиш ли, че ще ме хареса?

— Убеден съм.

— Тогава ме чакай на влака в десет и половина. Става ли?

— Става.

Тъкмо щях да затворя, когато чух:

— Ало, Оливър.

— Да, Фил.

— Денят на благодарността е подходящо време да се планира сватба.

— Лека нощ, Фил.

Най-сетне си отдъхнахме. Погледнах Марси.

— Радваш ли се, че ще дойде?

— Ако мислиш, че ще ме хареса.

— Не се безпокой.

— Ще имам по-добри шансове, ако не готвя.

Засмяхме се. Имаше нещо вярно в това.

— Почакай малко, Оливър — каза тя. — Не те ли очакват в Ипсуич?

Наистина. Денят на благодарността е свещен ден за Барет.

— Ще се обадя и ще кажа, че ме е задържало делото за училищния съвет, което започва в понеделник.

Марси също трябваше да направи някои промени.

— Трябва да бъда в Чикаго, но ще долетя за вечерята и ще взема последния самолет обратно. Денят на благодарността е важен ден в търговските календари. Продажбите започват в петък.

— Добре, Това ще означава много за Фил.

— Радвам се.

— Така, след като всичко е организирано, казах шеговито — мога ли да изразявам емоции?

— Да. Какви?

— Ами... тъга. Харвард изгуби срещу Йейл. Беше ужасен ден. Можеш ли да се сетиш за нещо, което да ме успокои?

— Трябва ти лечение — каза тя. — Ще бъдеш ли така добър да легнеш?

— Да — казах аз и легнах. Тя седна на края на леглото.

— Сега прави каквото ти дойде на ум — каза тя.

Така и направих.

След това заспахме щастливо.

Цялата тази седмица Фил Кавилери се труди неуморно, за да приготи празничните лакомства. И похарчи цяло състояние в обаждания за консултации.

— Тя обича ли орехи в пълнежа?

— В момента е на работа, Фил.

— В осем вечерта?

— В сряда работи до късно.

— Какъв е номерът там? — попита той, решен да узнае предпочитанията ѝ към ядките.

— Тя е заета, Фил. Но да — тъкмо си спомних. Орехите просто я очароват.

— Това е чудесно!

И затвори. За момента.

Но в следващите дни ние се съвещавахме по телефона относно гъбите, вида тиква, състоянието на боровинките (желе или цял плод) и всички зеленчуци.

— Ще бъдат направо от фермата — увери ни той от Роуд Айлънд. — Хората в Ню Йорк ядат замразени боклуци.

Естествено, аз изфабрикувах повечето от важните решения на Марси. Това бе нейната седмица за Цинцинати, Кливлънд и Чикаго. Въпреки че говорихме често и най-малко по един час на вечер, менюто за празника не заемаше първо място в разговорите.

— Как са приготовленията за делото, приятелю?

— Готов съм. Проучванията на Бари са страхотни. Аз трябва само да защитавам. Междувременно препрочитам целия материал. Не искат да разрешат на деца в средно училище да четат Вонегът. И дори „Спасителят в ръжта“!

— О, тази книга беше тъжна — каза Марси.

— Горкият, сладък, самотен Холдън Колфийлд.

— Не чувстваш ли същото към мен? Аз също съм самотен.

— Оливър, не само чувствам, но и дълбоко го преживявам.

Ако случайно телефонът ми е бил подслушван, подслушвачът сигурно се побъркваше всяка вечер, когато Марси се обаждаше.

Сутринта в Деня на благодарността бях събуден от пуйка на вратата. Размахваше я Филип Кавилери, който в последния момент бе решил, че трябва да вземе наистина ранен влак, за да има достатъчно време да приготви празника както трябва. („Зная бавната ти фурна. Напомня ми на развален тостер.“)

— Къде е тя? — попита Филип веднага след като свали товара с лакомствата. (Той претърси почти навсякъде.)

— Фил, тя не живее тук. И освен това сега е в Чикаго.

— Защо?

— По бизнес.

— О, тя се занимава с бизнес?

— Да.

Беше впечатлен. И после бързо попита:

— Тя цени ли те, Оливър?

Господи, никога нямаше да престане!
— Хайде, Филип, да се хващаме на работа.

Аз изчистих. Той сготви. Аз подредих масата. Той украси това, което може да се сервира студено. По обед банкетът бе готов. Освен пуйката, за която бе предвидено да бъде сочно изпечена в четири и половина. Самолетът на Марси щеше да пристигне в три и половина. И тъй като няма да има голямо движение на празника, ще можем да седнем на масата в пет. Докато чакахме, с Фил гледахме футбол по телевизията. Той не пожела да се разходим за малко, въпреки че времето бе по ноемврийски свежо и слънчево. Всеотдайният майстор трябваше винаги да бъде близо до печката.

Малко след това телефонът иззвъня.

— Оливър?

— Къде си, Марси?

— На летището. В Чикаго. Не мога да дойда.

— Случило ли се е нещо?

— Не тук. Но има криза в магазина в Денвър. Излитам за там след двадесет минути. Ще ти обясня довечера.

— Сериозно ли е?

— Мисля, че да. Може да отнеме няколко дни, но ако имаме късмет ще спасим положението.

— Мога ли да ти помогна? — попитах аз.

— Моля те, обясни на Филип. Кажи му, че наистина съжалявам.

— Добре. Но няма да е лесно.

Кратка пауза. Която щеше да бъде много по-дълга, ако тя не бързаше за самолета.

— Изглеждаш малко обиден.

Премислих думите си. Не исках да увеличавам проблемите й.

— Само съм разочарован, Марси. Мисля, че ние... няма значение.

— Моля те, стой вкъщи, докато стигна до Денвър. Ще ти обясня по-подробно.

— Добре — казах аз.

— Кажи нещо хубаво, Оливър, моля те.

— Надявам се да ви сервират пуйка в самолета.

Имаше някаква утеха в самотното ни угощение с Фил.

Беше като едно време. Бяхме заедно, само двамата.

Храната бе превъзходна. Трудно преглъщах само мислите си.

Филип се опитваше да ми помогне да го понеса.

— Слушай — каза той, — такива неща се случват в света на бизнеса. Хората на бизнеса пътуват. Това е същността на работата.

— Да.

— Освен това има и други хора, които не могат да си бъдат вкъщи. Например войниците...

Прекрасна аналогия!

— След като са я накарали да остане, значи Марси е от значение, нали?

Не отговорих.

— Тя изпълнява ли някакви административни функции?

— Донякъде.

— Това е в нейна полза. Тя е съвременно момиче. Господи, ти трябва да се гордееш. Постигнала е нещо. Стреми ли се към повишение?

— Донякъде.

— Това е добре. Амбициозна. Трябва да се гордееш, Оливър.

Кимнах. Само, за да покажа, че не спя.

— В моето детство всяко семейство бе гордо да каже: „Моето момиче е амбициозно“. Разбира се, те го казваха за мъжете. Но модерните момичета са равни с тях, нали?

— Определено — отговорих аз.

Най-накрая моята мълчаливост го убеди, че не може да разсее разочарованието ми.

— Виж какво — започна той по друг начин. — Няма да бъде така ако се ожениш за нея.

— Защо не? — попитах с ирония.

— Защото жената си е жена. Съпругите трябва да бъдат у дома със семействата си. Това е естествено.

Не исках да оспорвам философията му.

— Слушай — каза той, — това е твоя грешка. Ако бе се оженил за нея...

— Фил!

— Което е вярно, вярно е — сопна се той, защитавайки непознат човек. — Привържениците на женската свобода може да не са съгласни с мен, но аз зная какво казва Библията. Мъжът и жената трябва да се придържат един към друг. Така ли е?

— Така е — казах аз и се надявах, че това ще го накара да млъкне. Млъкна. За няколко секунди.

— Между другото какво значи „придържат“? — попита той.

— Да бъдат много близки.

— Тя чела ли е Библията, Оливър?

— Предполагам.

— Обади ѝ се. Не може да няма библия в хотела ѝ.

— Ще ѝ се обадя — казах аз.

— Какво чувствате?

— Доктор Ландън, дойде време, когато наистина се нуждаем от вашата помощ. Чувствата ми?

— Гняв. Възмущение. Обида.

И още нещо.

— Объркан съм. Не зная какво да чувствам. Ние сме на прага на... не знам.

Да, знаех, но не можех да го кажа.

— Имам предвид... създаване на връзка. Или поне се опитваме. Как можем да разберем дали ще излезе нещо, ако не прекарваме времето си заедно? Един до друг. Не по телефона. Изобщо не съм религиозен, но ако знаех, че ще бъдем разделени на Коледа, бих...

Може би заплакал? Сигурен съм, че дори Джак Изкормвачът е прекарвал Коледа с приятели.

— Проблемът е сериозен. Управлението на магазина в Денвър е нестабилно. Марси трябваше да отиде. Трябва да остане. Друг не може да го свърши. И кой, по дяволите, предлага друг да го свърши? За да държи ръката ми? За да ми приготвя закуска?

— Дявол да го вземе — това е нейната работа! Трябва да свикна с това. Не се оплаквам. Добре, разбира се, че се оплаквам. Аз съм незрял.

— И може би нещо повече. Аз съм егоист. Неделикатен. Марси е моя... ние сме... нещо като двойка. Тя има затруднения в Денвър. Наистина. Тя е шефът и някои местни умници мислят, че има тежка ръка. Не е толкова лесно.

— През това време аз стоя тук и се оплаквам от нищо, докато можех да бъда там и да я подкрепям. Малка помощ. Господи, зная какво ще ми струва. А ако го направя, тя наистина ще разбере...

Поколебах се. Какво ли казвах на д-р Ландън с моите недовършени изречения?

— Мисля, че трябва да отида в Денвър.

Тишина. Бях доволен от решението си. Тогава осъзнах, че е петък.

— От друга страна, следващия понеделник трябва да се явя в съда срещу онзи училищен съвет. Едвам чаках да се срещна с тези глупаци...

Пауза за самовглъбение. Степенувай нещата, Оливър.

— Добре, бих могъл да го предам на Бари Полак. Всъщност той е по-вътре в нещата, отколкото аз. Разбира се, той е по-млад. Могат да го уплашат. По дяволите, зная, че ще го направя по-добре. Важно е.

Господи, каква яростна игра на психически пинг-понг. Бях замаян от собствените си контрааргументи!

— Но, майната му, Марси е по-важна! Няма значение колко е способна. Тя е там сама и има нужда от приятел. И вероятно бих могъл — веднъж в живота си — да предпочета някой друг пред себе си!

Мисля, че бях убеден от последния си аргумент.

— Ще отида в Денвър.

Погледнах към доктора. Ландън помисли за кратко и отговори:

— Ако не, ще се видим в пет часа в понеделник.

— Оливър, не ме оставяй. Ще се проваля.

— Не се безпокой, всичко ще бъде наред. Отпусни се.

Подскачайки в таксито по неравния път към аерогарата, аз успокоявах Бари Пола относно делото.

— Но, Оли, защо? Защо ми правиш този номер сега?

— Ще се справиш. Знаеш проучванията от горе до долу.

— Зная, че си знам материала. Аз не мога да споря и да баламосвам като теб. Ще ме разбият. Ще загубим!

Успокоих го и му обясних как може да парира нападките на противника. Помни, говори ясно. Много бавно. И винаги се обръщай към главния ни свидетел с „доктор“. Това ги впечатлява.

— Господи, уплашен съм. Защо трябва сега да ходиш в Денвър?

— Необходимо е, Бар. Не мога да ти обясня повече.

Подскачахме в напрегнато мълчание около една миля.

— Ей, Ол.

— Да, Бар?

— Ще ми кажеш ли, ако отгатна какво става?

— Да. Може би.

— Това е предположение. Важно предположение. Нали?

Точно тогава стигнахме. Бях почти навън, когато таксито спря.

— Това ли е? — попита Бари. — Предложение ли е?

Оливър се ръкува с по-младия си колега през прозореца на таксито.

— Късмет и на двама ни.

Обърнах се и се запътих към гардероба. Бог да те благослови, Бари, ти така трепереше, че не забеляза, че и аз бях нервен.

Защото не й бях казал, че отивам.

Едва бяхме кацнали в града, „висок една миля“ (както непрекъснато го наричаше веселият пилот), аз грабнах малкия си

куфар, избрах таксито, което ми се стори, че ще ме откара най-бързо и казах:

— „Браун Палас“. Моля, размърдайте се.

— Тогава си дръж шапката, приятелче — отговори шофьорът. Бях направил добър избор.

Около девет вечерта (единадесет минути по-късно) стигнахме „Палас“, най-престижния хотел в Денвър. Има огромно фоайе с голяма градина в средата. Завива ти се свят само като гледаш бездната над себе си.

Знаех апартамента й от телефонните разговори. Оставих багажа си на гардероба и се затичах към седмия етаж. Не се обадох в стаята.

Поех си дъх за секунда. После почуках.

Тишина.

После се появи един мъж. Бих казал, много красив мъж. Жива скулптура.

— Какво желаете?

Кой беше той, по дяволите? Не говореше с денвърски акцент, а по-скоро псевдоанглийски от Марс.

— Бих искал да говоря с Марси — отговорих аз.

— Боя се, че в момента е заета.

С какво? На какво се бях натъкнал? Този беше прекалено красив. С онзи тип лице, което искаш по принцип да удариш.

— Бих искал да я видя, въпреки всичко — казах аз.

Беше с два инча по-висок от мен. Костюмът му бе така добре ушит, че не беше ясно къде свършваше и къде започваше той самият.

— Мм... мис Бинъндейл очаквали ви? — Начинът, по който каза „мм“ би могъл да бъде увертюра към счупена челюст.

Преди да продължа с полемика или с юмруци, женски глас се чу отвътре:

— Кой е, Джереми?

— Нищо, Марси. Грешка.

Той отново се обърна към мен.

— Джереми, аз не съм грешка — казах аз. — Моите родители са ме искали.

Ефектът от остроумието ми или заплашителният ми израз накараха Джереми да отстъпи и да ме пусне да вляза.

Докато крачех по малкия коридор се чудех как ли ще реагира Марси. И с какво ли се занимава.

Холът бе пълен от край до край със сив вълнен плат.

Което означава бизнесмени навсякъде, всеки с пепелник, пушеха нервно или дъвчеха сандвичи.

На бюрото, без да яде или пуши (и не съблечена, както се опасяха) седеше Марси Бинъндейл. Бях я хванал по време на... бизнес.

— Познаваш ли този господин? — каза Джереми.

— Да — каза Марси с усмивка. Но не полетя в прегръдките ми, както бях мечтал по пътя.

— Здравей — казах аз. — Съжалявам, ако ви прекъсвам.

Марси се огледа и каза на взвода си: — Извинете ме за момент.

Отидохме в коридора. Хванах ръката ѝ, но тя нежно ми попречи да направя нещо друго.

— Какво правиш тук?

— Мислех, че имаш нужда от приятел. Ще остана докато оправиш нещата.

— Но какво стана с делото ти?

— Изоставих го. Ти беше по-важна. — И я прегърнах през кръста.

— Луд ли си? — прошепна тя, но не бе ядосана.

— Да. Луд от спане — или безсъние — на двойно легло сам. Луд съм, защото ми липсваш между сандвича от шперплат и тъпите яйца. Луд...

— Приятелю — каза тя и посочи към стаята. — Аз съм на заседание.

Какво ме интересуваше, че всички костюмирани ще ме чуят. Продължих:

— ... и се питах дали в твоята президентска бъркотия и ти не се чувстваш малко луда и...

— Глупчо — прошепна тя строго. — Аз съм на съвещание.

— Виждам, че си заета, Марси. Не бързай, когато свършиш ще те чакам в стаята си.

— Това може да продължи цяла вечност.

— Тогава ще чакам цяла вечност.

Марси разбра това.

— Добре, приятелю.

Целуна ме по бузата. И се върна към работата си.

— О, моя любов, моя Афродита, моя изящна рапсодия...

Жан-Пиер Амон, офицер от чуждестранния легион, шепнеше това на някаква въздушна пустинна принцеса, която въздишаше:

— Не, не, внимавай, баща ми.

Беше след полунощ и този стар филм беше единственото забавление по телевизията на Денвър.

Бях толкова войнствено настроен, че говорех към екрана:

— За бога, Жан-Пиер, просто й свали роклята!

Но той не ми обърна внимание и продължи с глупостите, а ръката му беше твърде високо.

Почука се.

Слава богу.

— Здравсти, скъпи — каза Марси.

Тя изглеждаше уморена и косата ѝ бе леко разрошена. Както я харесвах.

— Как мина?

— Изпратих всичките по къщите им.

— Оправи ли всичко?

— О, не. Това е безнадеждна бъркотия. Мога ли да вляза?

Бях толкова уморен, че се бях подпрял на вратата и препречвах пътя ѝ.

Тя влезе. Свали си обувките. Просна се на леглото и ме погледна уморено.

— Голям, романтичен глупчо. Да зарежеш това важно дело?

Усмигнах се.

— Имах по-важна работа — отговорих аз. — Ти беше тук, в Денвър, в затруднение. И просто помислих, че е хубаво да има някой с теб.

— Хубаво е — каза тя. — Малко е налудничаво, но е ужасно хубаво.

Легнах на леглото и я прегърнах.

След петнадесет секунди и двамата заспахме.

Присъни ми се, че Марси се промъква в палатката ми и докато спя ми прошепва: „Оливър, ще прекараме деня заедно. Само двамата. И ще се изкачим колкото се може по-високо.“

Когато се събудих, сънят се сбъдна.

Марси стоеше пред мен в скиорски костюм и държеше в ръце още един, който би могъл да ми стане.

— Хайде — каза тя. — Отиваме в планината.

— Но какво ще стане с деловите ти срещи?

— Днес съм с теб. Ще се срещна с другите след вечеря.

— Господи, Марси, какво ти е станало?

— Имам по-важна работа — усмихна се тя.

Марси можеше да смае всеки.

Жертвата бе снежен човек, причината за смъртта — обезглавяване със снежна топка.

— Каква е следващата игра? — попитах аз.

— Ще ти кажа след обяда — каза тя.

Нямам представа докъде се простира Планинският парк, където бяхме. От нас до хоризонта не се виждаше жива душа. Най-силният шум бяха стъпките в скърцащия сняг. Неопетнена белота навсякъде. Като сватбената торта на природата.

Може и да не знаеше да пали печка, но Марси бе фантастична с канче на огън. Обядвахме супа и сандвичи. Пренебрегнахме всички хубави ресторанти. Всички задължения. Всички телефони. И цялото градско население, освен нас самите:

— Къде точно се намираме? (Компасът бе у Марси).

— Малко на изток от Никъде.

— Харесва ми околността.

— Ако ти не бе разнообразил ежедневието ми, сега щях да съм в Денвър, в стая пълна с дим.

Тя направи кафе в канчето. Експертите може да го нарекат не особено добро или едва годно за пиене, но все пак ме стопли.

— Марси — казах аз полушеговито, — ти си джобен готвач.

— Но само в пустошта...

— Тогава това е мястото ти в живота.

Тя ме погледна. После се огледа наоколо с щастливо изражение.

— Иска ми се да не бяхме длъжни да си тръгваме — каза тя.

— Не сме — отговорих аз.

Тонът ми бе сериозен.

— Марси, можем ли да останем, докато се стопят ледовете или докато ни се прииска да бъдем на морски бряг. Или с кану по Амазонка. Наистина го мисля.

Тя се поколеба. Чудеше се как да реагира на това — какво беше? Възможност? Предложение?

— Изпитваш ли ме или си сериозен?

— И двете. Мога да се изкуша да изоставя тази надпревара, а ти? Малко хора имат нашата възможност.

— Хайде, Барет — възпротиви се тя, — ти си най-амбициозният човек, когото познавам. Освен себе си. Хващам се на бас, че дори мечтаеш да станеш президент.

Усмихнах се. Но достойният за президент не може да лъже.

— Добре. Така беше. Но напоследък си мисля, че по-скоро бих учил децата си да се пързаят на лед.

— Наистина ли?

Не се шегуваше. Наистина беше изненадана.

— Само ако искат да се научат — добавих аз. — Не можеш ли да получиш удоволствие от нещо различно от състезание?

Тя помисли за момент.

— Наистина ще бъде ново преживяване — отговори тя. — Преди да се появиш, аз живеях само за тези победи, тип „вижте ме“...

— Каж ми какво би те направило щастлива сега.

— Един мъж — каза тя.

— Какъв?

— Който да ме познава много добре, предполагам. Който ще разбере, не, това, което наистина искам, е... невинаги да бъда шефът.

Чаках, докато планината мълчеше.

— Ти — каза тя най-сетне.

— Радвам се — отговорих.

— Какво ще правим сега, Оливър?

Бяхме на високо и тихо. Изреченията ни се подчертаваха от паузите.

— Искаш да знаеш какво трябва да направиш? — казах аз.

— Да.

Поех дълбоко дъх и й казах:

— Продай магазините.

Тя едва не изпусна кафето си.

— Какво?

— Чуй ме, Марси, мога да напиша дисертация върху живота на президент на верига от магазини. Постоянно движение, постоянни промени, двигател, винаги готов за път.

— Вярно е.

— Е, това може да е прекрасно за бизнеса, но отношенията са нещо различно. Те изискват много време и много малко движение.

Марси не отговори. Аз продължих.

— Следователно — казах весело, — продай всички магазини. Можеш да даваш добре платени модни консултации, в който град си избереш. Аз ще водя дела за обезщетение, където и да е. Тогава и двамата ще можем да пуснем корени. И да отгледаме някои други малки неща.

— Ти мечтаеш — засмя се Марси.

— А ти си проклета — отговорих аз. — Все още си прекалено влюбена в собствената си власт.

Не се изразих обвинително, въпреки че това бе истината.

— Ти ме изпитваше — каза тя.

— Да — отговорих аз, — и ти се провали.

— Ти си груб и егоистичен — каза тя закачливо.

Кимнах.

— Също съм и човек.

Марси ме погледна.

— А ще останеш ли с мен...

— Снегът трябва да се стопи — казах аз.

После станавме и тръгнахме ръка за ръка към колата.

И се върнахме в Денвър. Където изобщо нямаше сняг.

Прибрахме се в Ню Йорк в сряда вечерта. Марси бе уредила нещата в Денвър сутринта и дори се изкушихме да направим още една снежна битка. Но суперегото надделя. Беше време за работа. И дори бих могъл да помогна на Бари Полак преди финала (бяхме поддържали връзка по телефона).

Опашката за таксита беше безкрайна и ние измръзнахме до уши. Най-после дойде и нашият ред. Пред нас застана смачкано парче жълта ламарина. С други думи — Нюйоркско такси.

— Няма да ходя в Куинс — изръмжа шофьорът вместо поздрав.

— Ние също — отговорих аз, докато отварях развалената врата.
— Затова нека опитаме 23, Изток 64.

И двамата вече бяхме вътре. Той бе официално задължен да ни закара на посочения адрес.

— Нека опитаме 504, Изток 86.

Какво?

Това бе изненадващото предложение на Марси.

— Кой, по дяволите, живее там? — попитах аз.

— Ние! — Тя се усмихна.

— Ние ли?

— Какво ти е, приятелче — каза шофьорът, — амнезия?

— А ти кой си — отговорих аз. — Уди Алън?

— Поне помня къде живея — каза той в самозащита.

Колегите му шофьори вече насърчаваха бързото му заминаване със силна какофония от клаксони и псувни.

— Добре — къде? — попита той.

— Изток 86 — каза Марси. И после прошепна, че ще ми обясни по пътя. Най-малко, това ме изненада.

Според военната терминология това се нарича място, където нито една от страните не може да разгръща силите си. Такава е била идеята на Марси, когато е избрала апартамент, който не е нито неин, нито мой, нито дори наш, а неутрална територия.

Добре. Това бе разумно. Моята миша дупка ѝ дойде прекалено много. Вече бе издържала изпита по мръсотия.

— Е? — каза Марси.

Несъмнено мястото бе огромно. Бе идеално обзаведено като горните етажи на „Бинъндейл“. Бях виждал млади двойки да гледат тези образцови стаи и да мечтаят „Ако можехме да живеем така“.

Марси ми показа хола, пълната с джунджурии кухня („Ще вземам уроци по готварство, Оливър“), бъдещият ѝ кабинет, огромната спалня и накрая голямата изненада: моя кабинет.

Да. Имахме отделни стаи за Неговата и Нейната професия. Моята бе обзаведена предимно в кожа. Рафтове от стъкло и хром за адвокатските ми книги. Изящно осветление. Всичко.

— Е? — каза Марси, която явно очакваше да запее.

— Нереално е — казах аз.

И се чудех защо се чувствам сякаш сме на сцена, подредена точно по книга. От нея.

И защо това трябваше да има значение.

— Какво чувствате?

Д-р Ландън не бе променил методите си през моето отсъствие.

— Ние си разделяме наема.

Хайде, казах си, кой плаща не е чувство. И не това бе в главата ми.

— Това не е его, докторе. Но начинът, по който иска да управлява... живота и на двама ни.

Пауза.

— Не ми трябва украшения. Или романтично осветление. Не може ли да разбере, че това са глупости? Джени купи разнебитени мебели, скърцащо легло и лоша маса, всичко за 97 долара! Единствените ни гости за вечеря бяха хлебарките. През зимата духаше. Можехме да усетим по миризмата, какво вечерят съседите ни. Беше невероятно грозно!

Пауза.

— Но бяхме щастливи и аз никога не забелязвах тези неща. Да, забелязах кога се счупи крака на леглото, защото бяхме в него. И се засмяхме.

Отново пауза. — Оливър, какво искаш да кажеш?
— Казвам, че не харесвам новия апартамент на Марси.

Да, новият ми кабинет е наистина забележителност. Но когато трябва да мисля, аз отивам в стария си апартамент. Където все още стоят книгите ми. И където все още идват сметките. И където аз все още спя, когато Марси не е в града.

И тъй като сега сме в разгара на последните коледни приготовления, Марси непрекъснато отсъства. В момента е в Чикаго.

И аз се чувствам зле.

Защото довчера трябва да работя. А не мога да правя това в приказния дом на 86-та улица. Защото Ню Йорк е украсен с клонки. А аз се чувствам отвратително, въпреки че имам два апартамента, в които да съм самотен. Срамувам се да се обадя на Фил просто за да си поговорим. Защото се боя от признанието, че съм сам.

И така, днес е дванадесети декември, Барет работи в подземното си убежище и търси прецеденти в мухлясалите томове. И мечтае за времето, което не може да възвърне.

Когато работата можеше да успокоява, парализира, обсебва. Но благодарение на новопридобитата способност за психическо самонаблюдение, не мога да се концентрирам върху нещо друго. Потъвам в себе си вместо в „Мейстър срещу Джорджия“.

А тъй като уредбата в асансьора на офиса ми всекидневно обстрелва ушите ми с коледни песни, имам коледна шизофрения.

Ето го проблемът, докторе (говоря на себе си, но тъй като ценя собственото си мнение, се обръщам към себе си с „доктор“).

Бог — в качеството си на Съдия на Небесния съд — е утвърдил следното като закон:

Трябва да си бъдеш вкъщи на Коледа. Може и да не спазвам някои други от Божите закони, но на този се подчинявам.

Барет, ти тъгуваш за дома, следователно е по-добре да направиш някои планове.

Не, докторе, там е проблемът.

Къде е у дома?

(„Където е сърцето, разбира се. Това ще ви струва петдесет долара, моля.“)

Благодаря, докторе. За още петдесет може ли да попитам:

Къде е проклетото ми сърце?

Не е вярно, че понякога не знам.

Едно време бях дете. Обичах да получавам подаръци и да украсявам дръвчета.

Бях женен и въпреки че Джени бе агностичка (Оливър, не искам да Го обиждам и да казвам „атеист“), тя се връщаше от работа (работеше на две места) и ние празнувахме заедно. И пеехме неприлични варианти на коледни песни.

Това говори много за Коледа. Защото заедно си е заедно и именно това бе за нас вечерта.

Между другото е девет часа, остават още дузина пазарни дни до Коледа, а аз вече не издържам. Защото, както казах, имам един проблем.

Не мога да посрещна Коледа в Кранстън, както преди. Приятелят ми оттам каза, че ще направи разходка по море. („Кой знае какво ще излезе от това?“) Фил си мисли, че е улеснил нещата. Но той ще отплува и ще ме остави на ръба на дилемата.

Ипсуич, Масачузетс, където живеят родителите ми, предявява претенции да бъде моят дом.

Марси Бинъндейл, с която живея, когато не е много далеч, твърди, че чорапите трябва да се закачат на 86-та улица.

Искам да бъда там, където няма да се чувствам самотен. Но усещам, че всяка от тези две възможности предлага само половината от това.

А — чакай! Имаше правен прецедент за половините! Мисля, че съдията бе Соломон (малкото му име бе Цар). Неговото решение за вододела ще бъде и моят изход.

Коледа, прекарана с Марси.

Но в Ипсуич, Масачузетс.

Тралалалалала.

— Здравей, майко.

— Как си, Оливър?

— Добре. Как е татко?

— Чудесно.

— Радвам се. Хм... обаждам се... за Коледа.

— О, надявам се, че този път...

— Да — веднага я успокоих, — ще дойдем. Искам да кажа... майко, мога ли да доведа гост? Ако има място.

Идиотски въпрос.

— Да, разбира се, скъпи.

— Една приятелка.

Блестящо, Оливър. Може би имаше опасност да си помисли, че е враг.

— Не е от града. Ще трябва да остане у нас.

— Чудесно — каза майка ми. — Ние... познаваме ли я? — С други думи, кое е нейното семейство?

— Не е някой, за когото трябва да се суетиш, мамо.

Това ще я заблуди!

— Чудесно — каза тя.

— Ще пътувам рано на предишния ден. Марси ще лети от Крайбрежието.

— О!

Имайки предвид миналото ми, майка ми несъмнено си мислеше, че може би идва от крайбрежието на Тимбукту.

— Е, ще ви очакваме с мис...

— Наш. Марси Наш.

— С нетърпение ще очакваме да дойдете.

Аз също. А това, както би казал доктор Ландън, е наистина чувство.

Можех да си представя размишленията на Марси по време на полета от Лос Анжелис към Бостън на 24 декември. Същността ще бъде защо.

Защо ме покани да се запозная с родителите му? И то на Коледа. Този жест означава ли, че става... сериозно?

Разбира се, ние никога не сме обсъждали тези неща. Но аз съм убеден, че горе в стратосферата някакъв мозък измисля хипотези, за да определи мотивите на нейния съжител в Ню Йорк.

И все пак тя никога не го изведе на повърхността и не ме попита: — Оливър, защо ме покани?

Доволен съм. Защото, честно казано, бих отговорил: „Не знам.“

Бе импулсивно, характерно за мен. Да се обадя вкъщи, преди да попитам Марси. Или вътрешните си мисли. (Въпреки че Марси просто засия, когато я поканих.)

Бях прибързал и в самозалъгващото съобщение, което изпратих в мозъка си: „Тя е просто приятелка, с която в момента ходиш и Коледа се случи точно сега.“

Няма голямо значение и каквото и да е „намерение“.

Глупости.

Оливър, знаеш много добре, че е доста ангажиращо да поканиш момиче да се запознае с родителите ти. На Коледа.

Приятелче, това не е като да минеш във втори курс.

Сега това изглеждаше толкова ясно. Цяла седмица по-късно. Докато обикалях терминала на летище Логан, наблюдавайки маневрите на нейния пилот.

Оливър, какво означава такъв жест в действителността?

Сега, след седемдневно размишление, можех да отговоря съзнателно. Това намеква за женитба. Сватба. Брак. Барет, поемаш ли този риск...?

Следователно това ще превърне посещението на Ипсуич в нещо, което ще задоволи някакво атавистично желание за родителско

одобрение. Защо все още ме интересува какво мислят майка ми и баща ми?

Обичаш ли я, Оливър?

Господи, какво неподходящо време да си задаваш такива въпроси!

Така ли? Другият вътрешен глас крещи, че точно това е моментът да се запиташ!

Обичам ли я?

Прекалено е сложно, за да отговоря просто да или не.

Тогава защо, по дяволите, съм толкова сигурен, че искам да се ожена за нея?

Защото...

Може би е неразумно. Но някак вярвам, че истинското задължение ще бъде стимул. Обрядът ще породви „любовта“.

— Оливър!

Първият, който слезе от самолета, се оказа обектът на моите мисли. Който изглеждаше фантастично.

— Наистина ми липсваше, приятелю — каза тя, ръката ѝ ме прегърна под якето. Въпреки че я прегърнах също толкова силно, не можех да се забравя. Все пак бяхме в Бостън. Но почакай...

— Къде ти е малката чанта? — попитах аз.

— Имам по-голяма. Провериха я.

— Охо. Ще ни бъде показано модно ревю?

— Нищо особено — отговори тя. Това означаваше, че гардеробът ѝ бе подбран много внимателно.

Носеше продълговат пакет.

— Дай да го нося — предложих аз.

— Не, чупливо е — отговори тя.

— А, сърцето ти, значи — пошегувах се.

— Не съвсем — отговори тя. — Просто подаръкът за баща ти.

— Аха.

— Притеснявам се, Оливър — каза тя.

Бяхме пресекли моста над mustic Kiver, и се смесихме с коледното движение.

— Излагаш се — казах аз.

— Ами ако не ме харесат? — продължи тя.
— Тогава ще те сменим след Коледа.
Марси се нацупи. Но дори така, лицето ѝ бе страхотно.
— Кажете нещо успокояващо, Оливър.
— Аз също съм притеснен — казах аз.

Надолу по „Гротън стрийт“. Портата. Влязохме в имението. Надолу по външната алея. Дърветата бяха сухи, цареше тишина, подобна на горската.

— Спокойно е — каза Марси. (Можеше да го нарече неприятно голямо, както аз бях определил апартамента ѝ, но тя беше много над тези дребнавости.)

— Майко, това е Марси Наш.

Ако не друго, бившият ѝ съпруг имаше идеално име. Изискано сладникаво. И безлично.

— Радвам се, че ще бъдете с нас, Марси — каза майка ми. — С нетърпение очаквахме да се запознаем.

— Благодаря ви за поканата.

Какви блестящи глупости! Очи в очи, с изкуствени усмивки, тези добре възпитани дами произнасяха баналностите, на които се крепи цялата ни обществена структура. После продължиха с „колко много трябва да сте уморена след такова пътуване“ и „колко трябва да сте изтощена от всичките коледни приготовления“.

Влезе баща ми и продължиха в същата гама. Само че той не можа да скрие, че я намира красива. После, тъй като — според правилата — Марси трябваше да бъде уморена, тя се качи в стаята за гости да си почине.

Седнахме. Майка ми, баща ми и аз. Попитахме се един друг как сме и научихме, че всички сме добре. Което, разбира се, бе чудесна новина. Дали Марси („очарователно момиче“ — каза майка ми) ще бъде много уморена, за да пее? Ужасно е студено навън.

— Марси е издръжлива — отговорих аз и може би имах предвид не само организма ѝ. — Тя може да пее дори във виелица.

— Даже е за предпочитане — каза Марси, влизайки облечена в това, което скиорите ще носят тази година в Сейнт Мориц. — Вятърът би заглушил фалшивото ми пеене.

— Това няма значение, Марси — каза майка ми, която приемаше нещата буквално. — Важно е чувството.

Майка ми никога не пропускаше възможността да замести английска дума с френска. Бе учила две години в „Смит“ и й личеше.

— Този екип е чудесен, Марси — каза баща ми. И аз съм убеден, че той се възхити на това, че кройката не променяше нейната... фигура.

— Пази от вятър — каза Марси.

— Може да бъде много студено по това време на годината — добави майка ми.

Забележете как човек може да прекара дълъг и щастлив живот, обсъждайки нищо друго, освен времето.

— Оливър ме предупреди — каза Марси.

Умението й да поддържа официалния разговор бе възхитително. Сякаш си подхвърляха ружии.

В седем и половина се присъединихме към две дузини от висшето общество на Ипсуич пред църквата. Най-възрастният бе Лимън Никълс, възпитаник на Харвард (седемдесет и девет годишен), най-младият — Ейми Харис, която бе едва петгодишна. Беше дъщеря на моя бивш състудент Стюарт.

Стюарт бе единственият, който не бе поразен от приятелката ми. Какво ли мислеше за Марси? Очевидно бе така влюбен в малката Ейми и в Сара, която бе останала вкъщи с новородения Бенджамин.

Изведнъж усетих движението в живота ми. Почувствах как времето тече. И се натъжих. Стюарт имаше товарна кола и ние се качихме в нея. Държах Ейми на коленете си.

— Много си късметлия, Оливър — каза Стю.

— Зная — отговорих аз.

Марси, според очакванията, изрази ревност.

Чуйте, ангелите пеят...

Репертоарът, както и маршрутът, всеки път бе един и същ: богомолците от висшето общество ще поздравят музикалното ни изпълнение с учтиви аплодисменти, слаб пунш и мляко и бисквити за децата.

Марси научи целия сценарий.

— Това е провинция, Оливър — каза тя.

В девет и половина всичко бе приключено, освен уговорените обиколки (коледна игра, ха, ха) и според традицията завършиха в херцогското имение, Доувър Хауз.

О, елате вие, вярващи...

Забелязах, че майка ми и баща ми ни гледат. И се учудих като видях да се усмихват. Дали защото стоя до Марси? Или малката Ейми Харис е превзела и техните сърца, както и моето?

Храната и питиетата у нас бяха най-добри. Като добавка към сока от боровинки имаше и пунш за измръзналите. („Ти ни спаси“, каза Никълс на баща ми и го потупа по гърба.)

Всички скоро си тръгнаха.

Налях си пунш.

Марси пи някакво очистително питие от яйце, мляко и вино.

— Много ми хареса, Оливър — каза тя и хвана ръката ми.

Мисля, че майка ми го забеляза. И не се смути. Баща ми само малко ми завидя.

Украсихме елхата и Марси похвали майка ми за красивите украшения. Тя разпозна кристала на звездата.

— Чудесна е, мисис Барет. Прилича на чешка.

— Такава е. Моята майка я купи преди войната.

После дойде реда на старите почитани дреболии (някои от времена, които бих предпочел семейството ми да забрави). Докато закачваха по клоните нанизите от пуканки и боровинки, Марси скромно забеляза:

— Някой сигурно се е преуморил, докато направи тези гирлянди.

При което баща ми лесно пое топката.

— Съпругата ми почти не се занимаваше с друго цяла седмица.

— Така ли? — изчерви се майка ми.

Аз само стоях, без да изгарям от желание да украсявам, пиех топката, успокояваща течност и си мислех: Марси ги омайва.

В единадесет и половина елхата бе украсена, подаръците — подредени под нея. И моят многогодишен вълнен чорап бе закачен до един нов за гостенката ми. Дойде време да си кажем лека нощ. По знак на майка ми всички се качихме горе. На стълбищната площадка си пожелахме да сънуваме подаръци.

— Лека нощ, Марси — каза майка ми.

— Лека нощ и благодаря — бе отговорът.

— Лека нощ, скъпи — каза пак майка ми. И ме целуна по бузата. Жест, който според моето тълкуване, означаваше, че Марси е одобрена. Разделихме се. Марси се обърна.

— Ще се промъкна в стаята ти — казах аз.

— Да не си напълно луд?

— Не, аз съм напълно похотлив — отговорих аз. — Марси, Бъдни вечер е.

— Родителите ти ще бъдат ужасени — каза тя. И може би наистина го мислеше.

— Марси, обзалагам се, че дори те правят любов тази вечер.

— Те са женени — каза Марси. И след като ме целуна бързо по устните, изчезна.

По дяволите!

Затътрих се към старата си стая. Украсата от младостта ми (снимки на отбори) бе непокътната като в музей. Искях да се обадя до кораба на един човек и да му кажа: „Фил, надявам се, че поне ти се веселиш“.

Не го направих.

Легнах си, като си мислех какво ли ще получа за Коледа.

Добро утро! Весела Коледа! Това е за теб!

Майка ми подари на баща ми още вратовръзки и памучни кърпички от Сий Айлънд. Бяха подобни на онези от миналата година. Също толкова подобна бе и роклята, която баща ми подари на майка ми.

Аз получих една дузина от тези вратовръзки, които мъжете от Брукс биха нарекли младежки.

Марси получи последната книга на Дафни дьо Мюрие от майка ми.

За пазаруване бях отделил годишните си пет минути и подаръците го показвах. Кърпички за майка ми, още вратовръзки за баща ми и книга за Марси — „Радостта от готвенето“ (да видим как ще реагира).

Напрежението (така да се каже) бе насочено към това, което бе донесла гостенката ни.

Най-напред трябва да кажа, че подаръците на Марси не бяха увити в къщи като нашите. Те бяха опаковани професионално (знаете къде) в Калифорния.

Майка ми получи светлосин кашмирен шал („Нямаше нужда“).

Продълговатата кутия за баща ми се оказа „Шато Хот-Брион’59“

— Какво прекрасно вино — каза той. В действителност той не бе любител. В „избата“ имяхме уиски за гостите на баща ми, шери за тези на майка ми и една-две каси сравнително добро шампанско за особени случаи.

Аз получих чифт ръкавици. Въпреки че бяха елегантни, аз негодувах срещу това, че трябва да нося подаръка на Марси на ръцете си. Беше много безлично.

— Може би предпочиташе колан от норка? — попита тя по-късно.

— Да, защото там ми бе най-студено!

И на върха на всичко или по-скоро в основата, аз получих това, което баща ми винаги ми подаряваше. Получих чек.

Радост на света...

По време на този химн, изпълнен от мистър Уикс, органиста, ние влязохме в църквата и се насочихме към нашата пейка. Бе пълно с хора от нашата класа, които дискретно поглеждаха гостенката ни. („Не е от нас“, казваха те със сигурност.) Никой не се втренчи открито, освен мисис Роудс, чиито деветдесет години позволяваха такова държание.

Но множеството гледаше мисис Роудс. И не можеха да не забележат, че тя се усмихна, след като подробно разгледа Марси. А, вещицата одобрява.

Пяхме културно (не толкова силно както снощи) и слушахме мърморенето на преподобния мистър Линдли. Баща ми прочете откъс

от библията и го направи много добре. Поемаше си дъх на запетаите, а не навсякъде като Линдли.

Службата — имай милост, Господи — показва, че преподобният е в течение на събитията по света. Спомена конфликта в Югоизточна Азия и ни обърна внимание — на Коледа — колко е необходим Христос в нашия свят, където винаги се водят войни.

Слава богу, че Биндли е астматик и службите му са милостиво кратки.

Благословени, ние се оттеглихме към стълбите на църквата. За да повторим събиранията, които следват игрите между Харвард и Йейл. Само че тази сутрин всички са сериозни.

— Джаксън! Мейсън! Харис! Барет! Кабът! Лоуел!

Господи!

Неща от второстепенно значение се промърморваха между произнасянето на имената на приятелите. Майка ми също трябваше да поздрави някои приятели. Но по-тихо.

Изведнъж един глас ясно извика:

— Маарси, скъпа!

Аз се обърнах и видях приятелката си да прегръща някого.

Вероятно бе много стар, иначе — въпреки църквата — би си глътнал езика.

Родителите ми веднага се появиха, за да видят кой бе поздравил Марси така пламенно.

Добрият стар Стандиш Фарнам все още държеше Марси в прегръдките си.

— О, чичо Стандиш, каква приятна изненада!

Майка ми изглеждаше ентусиазирана. Нима Марси бе племенница на този изтъкнат „един от нас“?

— Марси, какво е довело градско момиче като тебе в тази затънтена провинция? — попита Стандиш, а очите му бяха широко отворени като бостънското пристанище.

— Тя ни е гостенка — намеси се майка ми.

— О, Алисън, чудесно — каза Стандиш и ми намигна. — Пазете я от това ваше развратно момче.

— Държим я под стъкло — отговорих аз кисело.

Старият Стандиш се засмя.

— Вие роднини ли сте — попитах аз, и като че ли ми се искаше Стандиш да си махне ръката от кръста на Марси.

— Просто близки познати. Мистър Фарнам и баща ми бяха партньори — каза тя.

— Не партньори — настоя той, — братя.

— О — каза майка ми като явно се надяваше на някой точен детайл.

— Имахме малко коне — каза Стандиш. — Продадох ги, когато баща й умря. Веселбата свърши.

— Наистина — каза майка ми, вулкан от любопитство под коледната си шапчица. (Защото Стандиш си мислеше, че ние знаем кой е бил бащата на Марси.)

— Ако имаш време мини след обяд — каза на раздяла старият Фарнам.

— Трябва да бъда в Ню Йорк, чичо Стандиш.

— А, заетото малко момиче — изграчи той. — Е, засрами се, че си дошла в Бостън като престъпник. — Той й изпрати въздушна целувка и се обърна към нас.

— Следете дали яде. Спомням си, че малката Марси бе винаги на диета. Весела Коледа. — После извика: — Работи все така, Марси! Всички се гордеем с теб!

Баща ми ни откара обратно с колата на майка ми. Цареше мълчание.

На коледната вечеря баща ми отвори бутилка шампанско.

— За Марси — каза майка ми.

Вдигнахме чашите. Марси едва намокри устните си. После, най-необичайно, аз вдигнах тост за Исус.

Бяхме шестима. Четиримата, които се събудихме тази сутрин, плюс Джеф, племенника на майка ми от Вирджиния и леля Хелън, стара мома, сестра на бащата на баща ми. Тя е глуха, а Джефри яде сякаш има тения. Така че разговорът не се бе променил много.

Похвалихме чудесната птица.

— Кажете го на Флоранс, не на мен — каза майка ми скромно. — Тя стана в зори, за да я приготви.

— Пълнежът е превъзходен — вълнуваше се моята съжителка.

— Стриди от Ипсуич, все пак — каза майка ми доволно.

На угощението имаше от всичко по много. С Джеф се състезавахме кой да бъде лакомникът на деня.

Колкото и да е странно, отворихме втора бутилка шампанско. Но смътно осъзнах, че само аз и баща ми пиехме. Всъщност беше ми толкова смътно, защото аз бях изпил повечето.

Докато изядем обичайните пирожки с месо на Флоранс и пием кафе в гостната, стана три часа.

Трябваше да изчакам малко преди да тръгнем за Ню Йорк. Да ми спадне храната и да се проясни мозъкът ми.

— Марси, искате ли да се поразходим? — попита майка ми.

— С удоволствие, мисис Барет.

Излязоха.

Междувременно леля Хелън бе задремала, а Джеф се качи да гледа футбол по телевизията.

Останахме сами с баща ми.

— И аз бих искал да подишам чист въздух — казах аз.

— Нямам нищо против да се поразходя — каза баща ми.

Докато обличахме палтата си и излязохме на студа, съзнавах, че аз го бях поканил на тази разходка. Можех да отида да гледам футбол като Джеф. Но не, исках да разговарям. С баща си.

— Тя е чудесно момиче — каза той.

Без да го попитам. И все пак струва ми се, че и аз исках да говорим за това.

— Благодаря ти, татко — отговорих аз. — И аз мисля така.

— Тя изглежда е... привързана към теб.

Бяхме вече в гората. Заобиколени от голи дървета.

— И аз съм... привързан към нея — казах аз накрая.

Баща ми обмисляше всяка дума. Не беше свикнал на моята отзивчивост. Понасял дълги години моята враждебност, той несъмнено си мислеше, че ще му възразя на всяка дума. Но постепенно разбра, че няма. Затова се осмели да ме попита:

— Сериозно ли е?

Продължихме да вървим. Най-сетне аз го погледнах и отговорих тихо:

— Ако знаех.

Въпреки че бях неясен и почти загадъчен, баща ми усети, че искрено бях изразил чувствата си. Тоест, че бях объркан.

— Има ли... някакъв проблем? — попита той.

Погледнах го и кимнах мълчаливо.

— Мисля, че разбирам — каза той.

Как? Не му бях казал нищо.

— Оливър, нормално е все още да скърбиш. — Усетът на баща ми ме изненада. Може би той просто бе предположил, че тези думи ще ме... трогнат.

— Не, не е заради Джени — отговорих аз. — Мисля, че съм готов за... — Защо му казвах тези неща?

Той не настояваше. Изчакваше да оформя мислите си.

След малко каза тихо:

— Ти каза, че има проблем.

— Нейното семейство — отговорих аз.

— Има ли... съпротива?

— От моя страна — отговорих аз. — Баща й...

— Да?

— ... е Уолтър Бинъндейл.

— Разбирам — каза той.

И с тези прости думи приключи най-интимния разговор в живота ни.

— Харесаха ли ме?

— Бих казал, че ги очарова.

Бяхме стигнали границата на Масачузетс. Беше тъмно. Не се виждаше жива душа.

— Доволен ли си? — попита тя.

Не отговорих. Марси очакваше овации. Но аз се концентрирах върху пустия път.

— Какво има, Оливър? — попита тя най-последно.

— Ти искаше да ги спечелиш.

Тя изглеждаше изненадана, че ми е неприятно.

— Какво лошо има в това?

Дадох воля на чувствата си:

— Но защо, по дяволите? Защо?

Пауза.

— Защото искам да се омъжа за теб — каза Марси. За щастие караше тя. Бях смаян от прямотата на думите ѝ. Но това беше в стила ѝ — говореше без заобикалки.

— Тогава се опитай да спечелиш мен! — казах аз.

Известно време мълчахме, заслушани във вятъра.

После тя отговори:

— Все още ли се ухажваме? Мислех, че отдавна сме преминали този етап.

— Хмм — измърморих неангажиращо, защото се страхувах, че пълното мълчание може да се приеме като съгласие.

— До къде точно сме стигнали с тебе, Оливър? — попита тя.

— На около три часа път от Ню Йорк.

— Какво съм направила?

Бяхме спрели да пием кафе след Стърбридж.

Исках да кажа: „Не достатъчно“.

И все пак имах намерение да запазя протеста си в резерв.

Защото знаех, че съм разтърсен от предложението ѝ за женитба. И не бях в състояние да ѝ отговоря разумно.

— Добре, с какво те обидих? — попита тя отново.

Имах силно желание да кажа: „Причината е в това, което не си направила“.

— Забрави за това, Марси. И двамата сме уморени.

— Оливър, ти си ми сърдит. Защо не разговаряш с мен, вместо да размишляваш?

Този път бе права.

— Добре — започнах аз, като рисувах с пръст кръгове по металната маса. — Прекарахме две седмици разделени. Въпреки че и двамата бяхме заети, аз през цялото време мечтаех да съм с теб...

— Оливър...

— Нямам предвид само в леглото. Желаех твоята компания. Дватама заедно...

— Хайде стига — каза тя. — В Ипсуич бе коледна лудница.

— Нямам предвид само този уикенд, а цялото време.

Тя ме погледна. Не бях повишил тон, но издавах раздражението си.

— А, отново се върнахме на моите пътувания през последните седмици.

— Оливър — каза тя, — мислех, че се разбираме, защото и двамата се отнасяме сериозно към кариерата си.

Тя бе права. Но само на теория.

— Опитай се да се успокоиш със „сериозно отношение към кариерата“, когато си сама в три през нощта.

Чувствах, че еманципираната жена в нея ще избухне. Но се излъгах.

— Опитвала съм се. Много пъти — отговори тя тихо.

— Така ли? И какво е да усещаш само хотелски възглавници? — попитах аз.

— Отвратително — отговори тя.

Винаги бяхме близо до края, но никога не го достигахме. Не беше ли неин ред да предложи да сменим играта?

— Как се чувстваш в самотните нощи? — попитах аз.

— Казвам си, че нямам друг избор.

— А вярваш ли си?

Усетих враждебност, нежелание да продължим.

— Какво искаш от една жена, Оливър?

Тонът беше нежен. А въпросът — труден.

— Любов — казах аз.

— С други думи, виеща се лоза?

— Бих прекарвал повече вечери в един и същ апартамент.

Не исках да философствам. Или да й позволявам намеци за моя брак. Джени също работеше, по дяволите.

— Мислех, че двамата сме щастлива двойка.

— Да, но когато сме заедно. Марси, това не е стока, която можеш да поръчаш просто по телефона.

Иронията на търговските ми метафори остана неоценена.

— Искаш да кажеш, че един от нас трябва да следва другия и да му бъде бавачка?

— Аз бих го направил — ако ти имаше нужда от мен.

— Господи! Току-що ти казах, че искам да се омъжа за теб!

Изглеждаше уморена и раздразнена. И моментът наистина не бе подходящ.

— Да тръгваме — казах аз.

Платих. Излязохме и се запътихме към колата.

— Оливър — каза Марси.

— Да?

— Възможно ли е просто да си разстроен от миналото? Имам предвид, защото те ме харесаха. А не са скачали от радост, когато си завел Джени?

— Не — казах аз. И погребях забележката й много дълбоко.

Предимство на Марси бе, че умее да се бори.

По време на нашето коледно и новогодишно примирие аз усещах как вътрешно се подготвя за нова акция. Врагът — това бе нейният собствен инстинкт да не се доверява на света.

Също и моят.

Както и да е, тя стоеше вкъщи, доколкото й бе възможно, и се опитваше да урежда нещата по телефона. Това не беше лесно в тази следколедна лудница. И все пак го правеше. Бореше се от разстояние. Прекарвахме нощите заедно. И — изумително — някои следобеди.

В навечерието на Нова година ми поднесе голямата изненада. Пригответяхме се за празненство у Симпсън. Докато се бръсних, Марси

се появи до мен в огледалото и подобри картината. Заговори направо.

— Готов ли си за един ангажимент, Оливър?

— Какъв? — попитах аз малко нащрек.

— Например малко пътешествие. През февруари.

— Предполагам, че вече си избрала маршрута. — Не бъди саркастичен, Оливър, тя има опит.

— Бъди спокоен — каза тя. — Тъй като трябва да проверя модното ревю в Хонконг и...

— Хонконг!

Примамва ме с Ориента! Усмихнах се несигурно.

— Съгласен ли си, приятелю?

— Ти каза, че имаш работа — отговорих с подозрение.

— Да се покажеш тук-там не е точно работа. Освен това, една седмица по-рано е китайската Нова година. Можем да го отпразнуваме. После, на връщане, да спрем на Хаваите.

— Ами... — казах аз. Но изражението ми говореше: „Страхотно!“ Както винаги предпазливо, попитах:

— Имаш ли някаква работа на Хаваите?

— Не. Освен ако не броиш събирането на кокосови орехи.

Какво Новогодишно предложение!

— Е? — каза тя.

— Харесва ми, Марси. Особено Хаваите. Тихи брегове... разходки на лунна светлина...

— Нещо като меден месец — каза тя.

Заинтригуващо казано. Запитах се доколко бе преднамерена.

Не се обърнах. Вместо това погледнах в огледалото, за да видя изражението й.

То бе замъглено от парата.

Не получих разрешение от шефа си.

Получих насърчение.

Не че бяха щастливи да се отърват от мен. Откакто започнах работа във фирмата, не бях ползвал нито един свободен ден.

Все пак трябваше да се направят жертви. Имаше дела, с които не можех да се ангажирам. Като двете в Уошингтън, свързани с отказ от военна служба, за които се бях съгласил да използвам разработките ми

по делото „Уебър срещу военните служби“. А през февруари Конгресът щеше да реши какво да прави с проблема за дискриминацията. Затова имах някои угризения.

— Безпокоиш се, че светът ще се оправи докато те няма — усмихна се мистър Джонас, — но обещавам да ти запазя няколко несправедливости.

— Благодаря, сър.

— Бъди малко егоист, Оливър. Заслужил си го.

Добре докато се приготвях за пътешествието (туристическото бюро на Хонконг те затрупва с материали), аз се справих с няколко дела за „Среднощните нападатели“. И махнах с ръка на някакви мошеничества. Бари Полак (шампионът на делото за училищния съвет) се занимаваше с тях.

— Марси, знаеш ли какъв е бил договорът от Нанкинг?

Образовах я на закуска, вечеря, докато си миеше зъбите, дори я безпокоях в офиса ѝ.

— Договорът от Нанкинг, ако искаш да знаеш...

— Трябва ли?

— Да. Когато англичаните ги нападнали през Войната за опиума...

— А, опиум — очите ѝ светнаха.

Пренебрегнах нейната несериозност и продължих.

— ... Китай трябвало да даде Хонконг на Англия.

— Така ли — каза тя.

— Това е само началото — отговорих аз.

— Разбирам — каза Марси, — а краят ще бъде как смелият адвокат Барет ги принуждава да го върнат. Така ли е?

Усмивката ѝ озари стаята.

— Какво става с твоето домашно за пътешествието? — попитах аз.

— Била съм там няколко пъти — каза тя.

— Така ли? Кажи ми тогава за какво се сещаш, като кажа „Хонконг“?

— За орхидеите — отговори Марси. — Всички цветя са невероятни, но там има деветдесет различни вида орхидеи.

— Марси, ще ти купя по една от всеки вид.

- Ще ти го припомня.
— Всичко ще направя — казах аз.

Идва Нова година, пей Кунг Фу!

Танцувах из офиса, затварях папките и се сбогувах. Защото утре тръгвахме към хоризонтите на Изтока.

— Не се безпокой — каза Анита. — Ще запаля свещи на моливника ти. Алоха, Оливър.

— Не, Анита, научи го правилно — отговори новият почетен специалист по китайска култура. — Кунг хей фат чой.

— Да не ми казваш, че съм напълняла?

— Не, Анита — отговори мъдрецът. — Това бе новогодишното ни пожелание: Кунг хей фат чой — щастие и благополучие. Сбогом.

— Сбогом, щастливо копеле.

Така заминахме.

Нямам много спомени от Хонконг. Освен, че там за последен път видях Марси Бинъндейл.

Тръгнахме от Ню Йорк във вторник сутринта и спряхме само веднъж — във Феърбанкс — за да заредим. Бях нетърпелив да видя пейзаж от Аляска. Марси искаше да излезем и да се бием със снежни топки. Докато се разберем, ни повикаха отново на борда.

Спахме възможно най-добре на три седалки. В празничното си настроение ние се присъединихме към клуба „На една миля височина“. Което означава, че тайно правехме любов, докато другите пътници гледаха как Клинт Истуд избива многобройните злодеи за шепа долари.

В сряда рано вечерта кацнахме в Токио. Имахме четири часа до полета за Хонконг. Бях така уморен от дванадесетчасовия полет, че без да се церемоня, се проснах на една кушетка в чудесния салон на „Пан Ам“. Междувременно, Марси, жизнена както винаги, проведе конференция с няколко човека от града, дошли да я видят. (Това бе в сделката ни: тя щеше да работи четири дни, а после щяхме да почиваме две седмици, откъснали от света.)

Докато ме събуди, тя бе уговорила всички подробности за обмяната на бутици с Такашимая, японския доставчик на модни стоки.

Повече не спях. Бях развълнуван и с нетърпение очаквах да видя светлините на Хонконг. Най-сетне те заблестяха пред очите ни. Кацнахме приблизително в полунощ. Беше по-хубаво от снимките, които бях виждал.

Джон Александър Хсянг ни посрещна. Явно той бе служителят номер едно на Марси в колонията. Наближаваше четиридесетте, облеклото му бе британско, акцентът — американски. („Учил съм в Щатите“ — каза той.) Може би и затова придружаваше всяка дума с „Окей“. Това наистина характеризираше всичко, което бе направил за посрещането ни...

Защото, по-малко от двадесет минути след кацането, ние вече пресичахме Хонконг от аерогарата до „Виктория“, където щяхме да

отседнем. Пътувахме с хеликоптер. Гледката бе вълнуваща. Градът приличаше на диамант в тъмното Китайско море.

— Местна поговорка — каза Джон Хсянг. — „Ще заблестят милиони светлини.“

— А защо не спят толкова късно? — попитах аз.

— Заради новогодишното празненство.

Какъв глупак си, Барет! Забрави защо си дошъл! А знаеше дори, че е годината на Кучето!

— Кога ще си легнат всички?

— О, може би след два-три дни — усмихна се Хсянг.

— Аз мога да издържа още петнадесет секунди — въздъхна Марси.

— Да не искаш да кажеш, че си уморена? — забелязах аз, учуден, че жената-чудо може да признае такова нещо.

— Достатъчно, за да пропусна тениса — отговори тя и ме целуна по ухото.

В тъмното не можех да разгледам вилата отвън. Но отвътре бе луксозна като в Холивуд. Намираше се по средата на пътя до върха. Което означава почти миля над града (по-високо отколкото летеше хеликоптера) и гледката от задния двор бе неописуема.

— Жалко, че е зима. Малко е студено за плуване — каза Джон.

Не бях забелязал, че в градината има басейн.

— Главата ми плува, Джон, — казах аз.

— Защо не направят ревюто през лятото? — попита Марси.

Бъбрехме си, докато прислугата внесе багажа ни, разопакова го и го подреди.

— Летата в Хонконг не са особено приятни — отговори Джон. — Влагата създава неудобства.

— Да, повече от осемдесет и пет процента — каза Барет, който бе научил урока си и сега бе достатъчно буден, за да цитира от него.

— Да — каза мистър Хсянг. — Както през август в Ню Йорк.

Явно Джон не обичаше да признава, че нещо в Хонконг не е „окей“.

— Лека нощ. Надявам се, че в нашия град ще ви хареса.

— О, несъмнено — отговорих дипломатично. — Това е чудесно място.

Той си тръгна. Без съмнение доволен от моите познания.

— Марси и аз просто седяхме, прекалено уморени, за да можем да стигнем до леглото. Прислужник номер едно донесе вино и портокалов сок.

— Чий е този прекрасен дом? — попитах аз.

— На стопанина си. Ние само го наемаме. Много хора идват тук. По-удобно е, ако имаме постоянно място.

— Какво ще правим утре?

— След пет часа ще дойде кола, за да ме закара до офисите. После официален обяд с най-важните финансисти. Можеш да дойдеш...

— Благодаря. Ще го пропусна.

— Джон ще бъде на твое разположение. Можеш да разглеждаш с него. Тигровите градини, пазарите. Може да прекараш следобеда на някой остров.

— Само с Джон?

Тя се усмихна.

— Бих искала той да ти покаже Шатин.

— Да, манастирът с десетте хиляди Буди, нали?

— Да — каза тя. — Но с теб ще отидем на остров Лан Тао сами и ще прекараме нощта в манастира „Полин“.

— Ти наистина познаваш това място.

— Идвала съм много пъти — каза тя.

— Сама? — попитах аз, неспособен да прикрия ревността си. Искях цялото пътешествие да бъде само наше.

— Не сама — отговори тя, — но отчаяно самотна. Така действат залезите.

Добре. Тя бе нова в споделянето на залези. Ще я науча на това.

Утре.

Естествено купих фотоапарат.

На сутринта Джон ме закара до Каулун и се сдобих с цял куп фотографски принадлежности почти без пари.

— Как става това, Джон? — попитах аз. — Японските апарати са по-евтини отколкото в Япония. Френският парфюм е по-евтин отколкото в Париж! (Купих такъв на Марси.)

— Това е тайната на Хонконг — той се усмихна. — Това е вълшебен град.

Най-напред разгледах пазарите за цветя с тяхното новогодишно великолепие. Чой Нунг Чуен бе пълен с хризантеми и плодове. Цветно пиршество за новия ми фотоапарат. (Купих голям букет за Марси.)

После пак във „Виктория“. Улиците — стълби. Паякообразен базар. Отидохме до Котешката улица, където на червени сергии продавачите предлагаха всичко.

Ядох стогодишно яйце. (Дъвчех и преглъщах, като се опитвах да не усещам вкуса.) Джон ми обясни, че всъщност тези яйца се правили за няколко седмици.

— Обработват ги с арсеник и ги покриват с кал. (Това го каза, след като бях изял всичко!)

В магазините за вино се продаваха мариновани змии.

— Не, Джон — казах аз, — не мариновани змии.

— Много е полезно — каза той, забавлявайки се с моето учудване от екзотичното.

— Отрова, смесена с вино, се употребява много често. Прави чудеса.

— Например?

— Полезно е за ревматизъм. Освен това възбужда сексуално желание.

За щастие и двете не ми бяха необходими.

— Ще го имам предвид — казах аз. — А за днес ми стига.

Върнахме се във вилата.

— Ако можете да станете рано сутринта — каза Джон, след като спряхме, — ще ви покажа нещо интересно. От спорта.

— О, аз обичам спорта.

— Ще ви взема в седем, добре ли е? В Ботаническата градина има бокс с въображаем противник. Много интересно.

— Окей.

— Приятна вечер, Оливър — каза той на раздяла.

— Благодаря.

Всъщност, всяка вечер в Хонконг е чудесна.

— Марси, това е сън — казах аз.

Половин час по-късно бяхме потеглили. Слънцето залязваше. Пътувахме с лодка към Абърдийн — „Плаващите ресторанти“. Грееше отвсякъде.

— В поговорката се казва милиони светлини — каза мис Бинъндейл. — Това е само началото, Оливър.

Вечеряхме на светлина от фенер. Рибата, която поръчахме, плуваше до мига, в който я избрахме. Поръчах вино от — забележи — от „Червен Китай“. Беше доста добро.

Обстановката бе така приказна, че думите ни неизбежно звучаха банално. Например какво е правила тя през деня. (Аз се ограничих до „Охо“ и „Я виж ти“.)

Беше обядвала с всички финансови бюрократи.

— Те са толкова капризни, тези англичани — каза Марси.

— Това е британска колония.

— И все пак — голямата мечта на тези хора е Нейно Величество да дойде, за да открие новото им игрище за крикет.

— Невероятно. Колко благородно. Обзалагам се, че никога няма да го направи.

Донесоха десерта. После обсъдихме Великото Бягство, започващо след два дни.

— Джон Хсянг е симпатичен — казах аз — и е интригуващ екскурзовод. Но няма да се кача на връх „Виктория“, без да мога да ти държа ръката там.

— Знаеш ли какво. Ще се срещнем утре там, за да гледаме залеза.

— Чудесно.

— В пет часа — добави тя — на върха.

— Тост за нас с китайско вино — казах аз.

Целунахме се.

Как да запълня деня до здрача на връх Виктория?

Първо, бокса. Джон знаеше всяко движение. Прецизното владеене на силата бе изумително. После той предложи да разгледаме Тигровата градина и да хапнем. Съгласих се, стига да нямаше змии.

След като направих петдесет и седем снимки, пихме чай.

— Каква е програмата на Марси за днес? — попитах аз. Искях да улесня Джон, който все пак бе бизнесмен, а не екскурзовод.

— Има среща с управители на фабрики — каза той.

— Бинъндейл притежават ли фабрики?

— Не точно „притежават“. Просто държим контролния пакет от акции. Това е най-важният фактор в дейността ни. Това, което наричаме механизма на Хонконг.

— Какъв механизъм?

— Хората. Или, както казвате в Щатите, работната сила. Вашите работници получават на ден повече, отколкото нашите за една седмица. Някои дори по-малко...

— Кои?

— Децата не получават заплатата за възрастни. Те се задоволяват и с половината. Крайният резултат е прекрасна дреха, струваща на производителя наполовина, отколкото в Америка и Европа.

— Разбирам. Това е интересно.

Джон изглеждаше доволен, че съм схванал сложността на механизма. Наистина работната сила не се споменаваше в туристическите книжки, затова бях радостен, че го научих.

— Например — продължи Джон, — когато двама души искат една работа, те могат да се споразумеят и да си разделят заплатата. Така и двамата получават работа.

— Невероятно! — казах аз.

— Невероятно — усмихна се той.

— Но това означава, че всеки работи пълно работно време, а получава половин заплата — казах аз.

— Те не се оплакват — каза мистър Хсянг, докато плащаше сметката. — Сега ще се поразходим ли в околностите?

— Джон, бих искал да видя някоя фабрика. Възможно ли е?

— При тридесет хиляди в Хонконг е много възможно. Варират от сравнително големи до семейни. Каква предпочитате?

— Какво ще кажете за малка обиколка из тези на Марси?

— Нямам нищо против — каза той.

Първата ни спирка бе в околността на Каулун, която няма да видите на нито една картичка от Хонконг. Пренаселено. Мръсно.

Почти без слънце. Трябваше да си пробиваме път през тълпите, които задръстваха улиците.

— Цех номер едно — каза Джон, след като паркирахме в двора.
— Произвеждат ризи.

Влязохме вътре.

И изведнъж се озовах в деветнадесети век. Във Фол Ривър, Масачузетс.

Това бе експлоататорска фабрика.

Няма друга дума. Експлоататорска фабрика.

Тясно, тъмно и задушно.

Няколко дузини жени, наведени над шевни машини, работеха трескаво.

Беше тихо, само щракането и бръмченето подсказваха, че се работи.

Точно както е било във фабриките на Амос Барет.

Един надзирател дотича да посрещне Джон и мен, Западния посетител. После разгледахме. Имаше много да се види. Гледката беше впечатляваща, въпреки че пространството бе минимално.

Надзирателят говореше на китайски. Джон ми каза, че той е много горд от ефективността, която работничките му постигаха.

— Ризите, които правят тук, са страхотни — отбеляза Джон.

Той спря и посочи към една женска фигура, която бързо пъхаше ръкавите на ризата в челюстите на машината.

— Погледнете. Фантастичен двоен шев. Най-добро качество. Сега такива не се намират дори и в Щатите.

Погледнах.

За съжаление Джон бе избрал неподходящ пример. Не заради майсторството, а заради работничката.

Момиченцето продължи да шие пъргаво, без да ни обръща внимание. Дори малко засили темпото.

— Тя четиринадесет — каза надзирателят.

Той явно знаеше малко английски.

— Джон, това са пълни глупости — казах аз тихо.

— Това дете е най-много на десет.

— Четиринадесет — повтаряше надзирателят. И Джон се съгласи.

— Оливър, това е законният минимум.

— Аз не оспорвам закона, аз просто казвам, че това момиче е на десет години.

— Тя има карта — каза надзирателят. Той знаеше думите, свързани с работата.

— Да видим — казах аз. Учтиво. Въпреки че не добавих „моля“. Джон стоеше безучастно, а надзирателят поиска картата на детето. Тя изглеждаше уплашена. Господи, ако можех да я уверя, че не беше проверка.

— Ето, сър.

Шефът размаха картата. Нямаше снимка.

— Джон — казах аз, — няма снимка.

— Не се изисква снимка, ако си под седемнадесет — каза той.

— Разбирам — казах аз.

Видът им показваше, че искат да отмина.

— С други думи — продължих аз, — това дете носи картата на по-голямата си сестра.

— Четиринадесет — извика отново надзирателят. Върна картата на момичето. Облекчена, тя се обърна и започна да работи по-бързо отпреди. Но сега често ме поглеждаше. По дяволите, ами ако се нарани?

— Кажете ѝ да се успокои — казах на Джон.

Той ѝ каза нещо на китайски и тя вече не ме погледна.

— Чай, моля — каза надзирателят и ни поведе към кабинката, която му служеше за офис.

Джон виждаше, че номерът не беше минал.

— Вижте — каза той, — тя върши работа за четиринадесетгодишна.

— А колко получава? Казахте, че на децата плащате наполовина.

— Оливър — каза Джон, без да се смути. — Тя носи вкъщи по десет долара на ден.

— О, чудесно — казах аз и добавих: — хонконгски долари. Това прави долар и осемдесет щатски, нали?

Надзирателят ми подаде една риза.

— Той иска да проверите качеството — каза Джон.

— Чудесна е — казах аз. — Този „двоен шев“ (или каквото и да е това) е наистина добър. Всъщност аз самият имам няколко такива.

Ризите, които те правят, носят етикет „Мистър Б“. Мъжете тази година ги носят в комбинация с пуловери.

Докато пиех чая си, се питах, дали на милион мили оттук в Ню Йорк мис Елви Наш знаеше как правят тези прекрасни творения, които тя продава.

— Да тръгваме — казах на Джон.

Имах нужда от въздух.

Насочих разговора към времето.

— Сигурно е ужасно през летните месеци — казах аз.

— Много влажно — отговори Джон.

Бяхме изпияли вече тази гама, затова аз знаех точния отговор.

— Както в Ню Йорк през август, а?

— Почти — каза той.

— Това не... намалява ли темпото на работничките?

— Моля?

— Не забелязах климатична инсталация вътре — казах аз.

Той ме погледна.

— Това е Азия, Оливър, не Калифорния.

Продължихме.

— Във вашия апартамент има ли климатична инсталация? — попитах аз.

Джон Хсянг отново ме погледна.

— Оливър — каза той спокойно, — тук, в Ориента, работникът живее с други очаквания.

— Така ли?

— Да.

— Но не мислите ли, че дори тук, в Азия, очакванията на средния работник са да получава достатъчно, за да яде?

Той не отговори.

— Значи — продължих аз, — вие се съгласявате, че не може да се живее с долар и осемдесет.

Знаех, че в мислите си отдавна ме е проснал мъртъв.

— Хората тук работят много повече — започна той. — Жените не четат списания в козметични салони.

Усетих, че Джон мислено се опитва да си представи майка ми, която мързелува под каската.

— Например — добави той — момичето, което видяхте. Цялото й семейство работи там. А майка й шие допълнително за нас вечер.

— Вкъщи?

— Да — отговори Джон.

— А — казах, — това, което трудовият закон нарича „домашно“, така ли?

— Така.

Почаках една секунда.

— Джони, ти си учил в Щатите — казах аз. — Сигурно си спомняш защо там „домашното“ е незаконно.

Той се усмихна.

— Не познавате законите на Хонконг.

— Стига, проклет лицемер!

Той натисна спирачките и се закова.

— Няма да понасям обиди — каза той.

— Прав си — отговорих аз и отворих вратата. Но преди да си тръгна, трябваше да го накарам да чуе отговора.

— „Домашното“ е незаконно — казах спокойно, — защото профсъюзите не са съгласни. Хора, които работят така, получават каквото работодателят пожелае да им даде. А то е почти нищо.

Джон Хсянг ме погледна втренчено.

— Свършихте ли речта си, господин Либерал? — попита той.

— Да.

— Тогава слушай и научи нещо за живота в Хонконг. Тук не се обединяват в съюзи, защото хората искат да си делят заплатата, искат децата им да работят, искат да взимат работа за вкъщи. Разбра ли?

Не отговорих.

— И за твое адвокатско сведение — заключи Джон, — няма минимална заплата в колония Хонконг. Сега върви по дяволите!

Той замина, преди да успея да го информирам, че вече бях там.

Има много и сложни обяснения за нещата, които правим в живота си. Според общото мнение зрелите хора трябва да живеят логично, да се вслушват в разума си. Да обмислят действията си.

Но в такъв случай те може би не са чували това, което веднъж ми каза доктор Ландън. Дълго време, след като всичко свърши.

Фройд — да, самият Фройд — казва, че за дребните неща в живота наистина трябва да действаме според разума си.

Но за важните решения трябва да чуем какво ни казва подсъзнанието.

Марси Бинъндейл стоеше на 1800 фута над Хонконг. Падаше здрач. Светлините на града малко по малко се запалваха.

Вятърът бе студен. Развяваше косата ѝ през лицето по начина, който често смятах за толкова красив.

— Здравей, приятелю — каза тя. — Погледни към светлините долу. Оттук се вижда всичко.

Не отговорих.

— Искаш ли да ти покажа забележителностите?

— Видях достатъчно този следобед. С Джони.

— А, да — каза тя.

После постепенно тя забеляза, че не бях отвърнал на усмивката, с която ме посрещна. Гледах я и се питах, това ли бе жената, която почти бях... обичал?

— Има ли нещо нередно? — попита тя.

— Всичко — отговорих аз.

— Например?

Гласът ми бе тих.

— В твоите експлоататорски фабрики работят малки деца.

Марси се поколеба за момент.

— Всички го правят.

— Марси, това не е извинение.

— И кой казва това? — отговори Марси спокойно. — Мистър Барет, наследник на богатство от текстилната индустрия в Масачузетс!

Бях подготвен за това.

— Не е в това въпроса.

— Така ли? Те са се възползвали от ситуацията, точно както правят тук.

— Преди сто години — казах аз. — Аз не съм бил там, за да им кажа, че ме отвращават.

— Правиш се на светец — каза тя. — А и кой те е избрал да променяш света?

— Виж какво, Марси, не мога да го променя. Но в никакъв случай не съм длъжен да го следвам.

Тя поклати глава.

— Оливър, тази тъпотия е просто повод.

Погледнах я и не отговорих.

— Искаш да сложиш край. И си търсиш подходящо извинение.

— Хайде — каза тя, — ти се залъгваш. Дори ако дам всичко за благотворителни цели и отида да преподавам в Апалачите, ти ще намериш друга причина.

Замислих се. Това, което знаех, бе, че искам да си тръгна.

— Може би — предположих аз.

— Тогава защо нямаш кураж да ми кажеш, че просто не ме харесваш?

Марси губеше самообладание. Не беше разстроена. Нито ядосана. И все пак не можеше съвсем да поддържа пословичното си спокойствие.

— Не, харесвам те, Марси — казах аз, — но просто не мога да живея с теб.

— Оливър — отговори тихо тя — ти не би могъл да живееш с когото и да било. Ти все още си толкова обсебен към Джени, че не искаш нова връзка.

Не можех да отговоря. Тя наистина ме нарани като спомена Джени.

— Познавам те — продължи тя. — Цялата ти „голяма ангажираност с процесите“ е просто маска. Обществено приемливо извинение да продължиш да скърбиш.

— Марси?

— Да.

— Ти си студена и безсърдечна кучка.

Обърнах се и си тръгнах.
— Почакай, Оливър.
Спрях и я погледнах.
Тя стоеше там. Плачеше. Много тихо.
— Оливър... имам нужда от теб.
Не отговорих.
— Мисля, че и ти имаш нужда от мен — каза тя.
За момент не знаех какво да направя.
Погледнах я. Знаех колко отчаяно самотна се чувстваше.
Но това беше проблемът.
И аз се чувствах така.
Обърнах се и тръгнах надолу по Остин Роуд. Без да се обръщам.
Беше се стъмнило.
Искаше ми се мракът да ме удави.

— Какво мислите, докторе?

— Мисля за един лимонов сладкиш.

Джоана Стейн, доктор по медицина, се пресегна и сложи на подноса си едно парче сладкиш. Това, заедно с два корена целина, щеше да бъде обядът ѝ. Току-що ми бе обяснила, че е на диета.

— Доста странно — казах аз.

— Не мога да се въздържа — отговори тя. — Аз съм абсолютно ненаситна за сладкиши. Целината е за успокоение на съвестта ми.

Бяха минали две седмици от завръщането ми. През първите няколко дни се чувствах уморен, в следващите — ядосан. После, сякаш за да балансирам, просто се чувствах самотен.

Но по-различно.

Преди две години мъката ме бе завладяла изцяло. Сега чувствах, че имам нужда от компанията на някого. Някой приятен човек. Не исках да чакам.

Единственото ми безпокойство, преди да се обадя на Джоана Стейн бе, че ще трябва да съчинявам разни лъжи, за да обясня защо не се бях обаждал толкова време.

Тя не ме попита.

Когато ѝ позвъних, тя просто показа, че се радва да ме чуе. Поканих я на вечеря. Тя предложи обяд, веднага, в болницата. И аз отидох.

Когато пристигнах, тя ме целуна по бузата. Аз също я целунах за първи път. Попитахме се един друг как сме и си отговорихме с бегли подробности. И двамата сме работили много, били сме изключително заети. И тъй нататък. Тя ме разпита за адвокатската ми работа. Аз ѝ разказах виц на Спиро Егню. Тя се засмя. Чувствахме се добре заедно.

После я попитах за лекарската ѝ работа.

— Тук съм до юни, слава Богу.

— А после?

— Две години в Сан Франциско. В учебна болница и с нормална заплата.

Сан Франциско е — бързо пресметнах аз — на няколко хиляди мили от Ню Йорк. Оливър, глупако, не изпускай и тази възможност.

— В Калифорния е чудесно — казах аз, за да спечеля време.

Следващият уикенд щях да ходя в Кранстън. Можех да я поканя да пътуваме заедно, просто приятелски. Щеше да се запознае с Фил. Това ще бъде шанс да започна нещата.

И тогава мозъкът ми обработи нейния коментар на последната ми реплика.

— Не е само Калифорния — бе отговорила Джо. — Има и един мъж.

Охо. Мъж. Това е логично. Животът продължава и без теб, Оливър. Да не мислиш, че тя стои и тъгува.

Чудех се дали лицето ми е издало разочарованието ми.

— Радвам се да го чуя — отговорих аз. — Той лекар ли е?

— Да — усмихна се тя. — На кой друг мога да дължа тази работа?

— Музикален ли е? — попитах аз.

— Едва се оправя с обоя.

Но явно се оправя с Джоана.

Стига толкова ревниво любопитство, Оливър. Покажи, че си тактичен и смени темата.

— Как е крал Луис?

— По-луд от всякога — отговори тя. — Всички ти пращат поздрави и те канят някоя неделя...

Не. Не бих искал да се срещам с обоиста.

— Чудесно. Ще дойда някой път — излъгах аз.

Последва малка пауза. Пиех кафето си.

— Мога ли да ти се доверя, Оливър? — прошепна тя плахо.

— Разбира се, Джо.

— Много ми е неудобно, но... бих искала още едно парче сладкиш.

Аз галантно ѝ взех едно, като се преструвах, че е за мен. Джоана Стейн, доктор по медицина, изрази вечна благодарност.

Времето ни скоро свърши.

— Успех в Сан Франциско, Джо — казах аз на раздяла.

— Обаждай се.

— Да, разбира се — казах аз.

И бавно отидох до офиса си.

Три седмици по-късно настъпи дългоочакваният ден.

След като години наред бе заплашвал, че ще го направи, баща ми наистина стана на шейсет и пет. Празненството бе в офиса му.

Самолетът ми закъсна с един час поради снежната буря. Когато влязох, купите с пунш бяха доста изпразнени. Озовах се в развълнувано море от туид. Всички казаха какъв чудесен човек е татко. Скоро щяха да го изпеят.

Държах се добре. Говорих с партньорите на баща ми и с техните семейства. Най-напред с мистър Уърд, любезно изкопаемо, и с неговите деца, бъдещи изкопаеми. После със Сеймър, които едно време бяха общителна двойка, а сега се бяха ограничили до една тъжна тема: Единственият им син, Евърит, пилот на хеликоптер във Виетнам.

Майка ми стоеше до баща ми и приемаше пратеници от големите предприятия на Барет. Дори имаше един от съюза на текстилните работници.

Лесно го разпознах. Джейми Франсиз бе единственият, който не носеше костюм „Брукс“ или „Дж. Прес“.

— Жалко, че закъсняхте — каза Джейми. — Искаше ми се да чуете речта ми. Вижте — всички членове са се събрали.

Той посочи към масата в заседателната зала, където златен часовник показваше 6:15.

— Баща ви е добър човек. Трябва да се гордеете — продължи Джейми. — Седели сме около масата с него почти тридесет и пет години.

Просто кимнах. Джейми явно искаше да повтори приветственото си слово.

— През петдесетте всички собственици бяха хукнали да строят заводи на юг. И оставиха хората си на сухо.

Това не бе преувеличение. Днес промишлените градове в Ню Ингленд са почти запустели.

— Но баща ви каза: „Ние ще останем. Помогнете ни да ги изпреварим.“

— Продължете — казах аз, сякаш той имаше нужда от покана.

— Поискахме нови машини. Мисля, че нито една банка не се осмели да го финансира...

Той си пое дъх.

— И мистър Барет даде всичките си пари. Три милиона долара, за да спаси работата ни.

Баща ми не ми бе разказвал това. Но аз не съм го и питал.

— Разбира се, сега натискът е върху него — каза Джейми.

— Защо?

Той ме погледна и произнесе две срички: „Хонконг“.

Аз кимнах.

Той продължи.

— И Формоза. А сега започват и в Южна Корея. По дяволите!

— Да, мистър Франсиз — отговорих аз, — това е проклета надпревара.

Знаех това.

— Бих използвал и по-силни изрази, ако не бяхме в офиса на баща ви. Той наистина е добър човек, Оливър. Не като — моля да ме извините — някои други Барет.

— Да — казах аз.

— Всъщност — каза Джейми, — мисля, че той затова положи такива усилия да бъде честен с нас.

Изведнъж погледнах към другия край на стаята и видях съвсем различен човек на мястото, където стоеше баща ми. Някой, който, без да зная, е изпитвал същите чувства като мен.

Но за разлика от мен е направил много повече, отколкото само да говори.

Справедливостта се възцари през ноември.

След няколко сезона на нашето недоволство, Харвард скъса задника на Йейл на футбол. Четиринадесет на дванадесет. Решаващите фактори бяха Бог и нашата защита. Единият изпрати мощни ветрове, за да пречат на противника, другият удържа последната атака. Всички на бойното поле се усмихвахме.

— Това е чудесно — каза баща ми, докато пътувахме към центъра на Бостън.

— Не само чудесно — фантастично! — отговорих аз.

Най-сигурният знак, че остаряваш, е да започнеш да се вълнуваш от това, кой печели играта между Харвард и Йейл.

Но както вече казах, важното е, че победихме.

Баща ми паркира колата близо до офиса си.

И се запътихме към ресторанта, за да празнуваме с раци и други такива.

Той крачеше енергично. Въпреки възрастта си все още тичаше в „Чарлс“ пет пъти седмично. Беше във форма.

Разговорът ни бе изцяло насочен към футбола. Баща ми не попита — а усетих, че няма и да го направи — за съдбата на връзката ми с Марси. Нито засегна други теми, които считаше за табу.

Ето защо аз поех инициативата.

Докато минавахме покрай офисите на „Барет, Уърд и Сеймър“, аз казах:

— Татко?

— Да.

— Бих искал да поговорим за... фирмата.

Той ме погледна. Не се усмихна. Но трябваше да напрегне всичките си мускули, за да се въздържа. Един достоен спортист като него не променя темпото, преди да е преминал финалната линия.

Това не бе внезапна прищявка. Никога не разказах на баща си по какви заплетени пътеки бях достигнал до решението да бъда... част от нещата. Трябваше ми много време, за да го взема.

За разлика от обичайните ми решения, това го бях обмислял всеки ден (и нощ), откакто се бях върнал от рождения ден на татко преди повече от половин година.

Първо, вече не можех да обичам Ню Йорк. Това не е град, който лекува самотата. А най-много от всичко аз исках да принадлежа на някое място.

И може би причината не бе само това, че видях семейството си с други очи. Може би просто исках да се върна у дома.

Опитвах се да бъда толкова много неща досега, само за да избегна срещата със себе си.

Аз съм Оливър Барет. Четвърти.

Декември 1976

Вече живея в Бостън почти пет години. Работих заедно с баща си, докато той напусна фирмата. Признавам, че в началото ми липсваше адвокатската динамика. Но колкото повече навлизах в нещата, толкова повече разбирах, че това, което правим в „Барет, Уърд и Сеймър“, също е от значение.

Компаниите, на които помагаме да изплуват, предлагат нови работни места. А това е източник на гордост за мен.

Колкото до работните места, нашите фабрики във Фол Ривър процъфтяват. Всъщност, единствената загуба, която понасят работниците ни, е на игрището.

Всяко лято на нашия пикник Работниците играят срещу Шефовете футбол. Откакто аз се включих в отбора, резултатите, досега в полза на работниците, се промениха. Мисля, че с нетърпение очакват да се оттегля.

„Уол Стрийт Джърнъл“ не споменава всички предприятия, които сме финансирани. Едно от пропуснатите е фурната на Фил във Форт Лодърдейл. Студът и сивотата на Кранстън дотегнаха на Фил, а Флорида е доста примамливо място.

Той ми се обажда веднъж в месеца. Питам го за светския му живот, убеден, че около него има много подходящи дами. Той отговаря с: „Времето ще покаже“. И бързо насочва разговора към моите светски ангажименти.

Които са доста. Живея на „Бийкън Хил“, този легендарен рог на изобилието на скоро завършили колежани. Не е трудно да се намерят нови приятели. И не само тип бизнесмени. Често пийвам по чашка със Стенли Нюман, джаз пианист. Или с Джани Барнеа, художник, който скоро ще открият.

Разбира се, все още поддържам връзка със старите си приятели. Симпсън имат син, а Гуен е бременна с номер две. Идват ми на гости, когато са в Бостън за футболен мач или за нещо друго. (При мен има много място.)

Стив ми съобщи, че Джоана Стейн се омъжила за Мартин Джаф, който, освен че е обоист е и специалист по очни болести. Живеят на Крайбрежието.

Според малката клюка, която прочетох в „Таймс“, мис Бинъндейл скоро се е омъжила повторно. За някой на име Престън Елдър („тридесет и седем годишен, юрист от Уошингтън“).

Предполагам, че брачната епидемия най-накрая ще застигне и мен. Напоследък често се виждам с Ани Джилбърт, моя далечна братовчедка. За момента не мога да кажа дали е сериозно.

Междувременно, благодарение на хоккейните запалянковци, които гласуваха за мен, аз съм съдия в Харвард. Това е добър повод да ходя в Кеймбридж и да се преструвам, че все още съм това, което отдавна не съм. Студентите са много по-млади и малко по-размъknати. Но кой съм аз, за да ги съдя? Моята работа ме задължава да нося вратовръзка.

И тъй, животът е предизвикателство. Дните ми са пълни. Получавам удовлетворение от работата си. Да, тъй като съм Барет, моят стимул е Отговорността.

Все още съм във форма. Тичам в „Чарлс“ всяка вечер.

Ако измина пет мили, мога да видя светлините на Харвард от другата страна на реката. Виждам всички места, по които съм вървял, когато бях щастлив.

Тичам обратно в тъмнината и се връщам в спомените си, просто за да минава времето.

Понякога се питам какъв ли щях да бъда, ако Джени беше жива.

И си отговарям:

Щях да бъда жив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.